

Fietsen naar Rome

Henk Nijland

ISBN 978-90-817973-0-6

Fietsen naar Rome

Henk Nijland

© Ontwerp omslag: Henk Nijland
© Foto omslag: Henk Nijland
© Serie: Henk op weg

© 2011, Fietsen naar Rome
auteur Henk Nijland
www.henkopweg.nl

Uitgever: Henk Nijland, Duiven
Druk: Bestenzet Printing, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen aan:

Paul Verhoef

24 juli 1942 - 19 oktober 2010 †.

Wethouder van de gemeente Duiven

22 maart 2010 - 19 oktober 2010.

Voor zijn onvoorwaardelijke steun en vriendschap.

Inhoudsopgave

- 1 Voorbereidingen
- 2 Trainingstochten voor Rome
- 3 De pelgrimstocht naar Rome 2009
- 4 Terug, en wat nu
- 5 De pelgrimstocht 2010, Rome – Duiven
- 6 Zeg nooit, nooit

Neem de tijd
Tijd voor je zelf
Tijd voor elkaar
Tijd voor God

Een wijze boodschap van pastoor van der Plas van Zuidbuurt.

1 Voorbereidingen

De mensen vragen altijd: “Waarom maak je zulke lange fietstochten en ook nog helemaal alleen met een tentje? Ik zeg dan: “ Toen ik jong was zeiden mijn ouders wat ik moest doen. Toen ik verkering kreeg, zei mijn vriendin wat ik niet mocht doen. Later zei mijn vrouw wat ik moest doen. Mijn baas zei wat ik moest doen. Mijn secretaresse zei wat ik moest doen. Je hele leven is er iemand die zegt wat je moet doen. Nadat ik met werken stopte vond ik het tijd om zelf te bepalen wat ik wilde doen, het werd tijd om een maand alleen op pad te gaan. ‘Vrij’, zelf beslissen, het onbekende verkennen, onthaasten, tijd om na te denken, om dingen op een rij te zetten. Ik was altijd druk. Even dit, even dat, en je bent hele dagen bezig.

Op een pelgrimstocht naar Santiago de Compostela of Rome heb je een doel, maar het doel van je reis is geen doel op zich. Het pelgrimeren wordt het nieuwe doel. Je vrij maken van zekerheden. Ons hele leven bestaat uit tal van zekerheden, die we heel gewoon vinden. 's Avonds een slaapplek, 's morgens ontbijt, overdag je geëigende bezigheden en 's avonds staat het eten op tafel. Over veel van die dingen hoeft je niet na te denken. Het is geregeld, je hebt een patroon waar alles in past.

Tijdens het pelgrimeren zijn al die dagelijkse zekerheden veel minder zeker. Elke avond moet je een slaapplek zoeken. Je moet de dag ervoor al nagedacht hebben over het ontbijt. Waar ga je eten kopen? Waar vind je een winkel? Heb ik genoeg water voor onderweg?

De eerste dagen onderweg is het een gek gevoel om geen afspraken te hebben, nergens op tijd te hoeven zijn, de dag nemen zoals hij komt!

Loslaten!

‘Ik zie wel’.

Je ziet wel hoe het komt. Je kunt 's morgens wel zorgen hebben over de slaapplek voor de avond, maar dan ben je daar de hele dag mee bezig, terwijl je niet weet waar je komt. Er is altijd een oplossing. Op weg naar Santiago de Compostela is het de heilige Jacob die je bij staat. Maar Rome is het Petrus die voor een oplossing zorgt. Je maakt je niet meer zo druk over het onbekende, gaat genieten van eenvoudige dingen. Genieten van de natuur, de vrijheid of een leuke ontmoeting. Dan ben je aan het pelgrimeren. Je bent aan het onthaasten en geniet in eenzaamheid. Na een

aantal dagen besef je, dat niet een bed of eten, maar water of een leuke ontmoeting onderweg het belangrijkste is. Terug naar de basis zou je kunnen zeggen. Zijn dan alle dagen onderweg leuk. Nee, er zijn ook wel eens slechte dagen. Toch overheerst het positieve gevoel.

Op de langere tochten 'sterf' je elke dag wel een keer van vermoeidheid of tegenslag, maar de volgende dag ben je herboren en leef je heel snel weer op. De leuke dingen blijven.

Waarom gaan er dan niet meer mensen op pelgrimstocht?

Er zijn altijd mensen die als excuus hebben: "ik heb daar geen tijd voor; ik ben nog druk met een baan." Besef wel, dat mensen vaak onder grote druk staan en dagelijks moeten presteren. Ik probeer ze wel eens te overtuigen door te zeggen: "Een 'burnout' duurt langer dan een pelgrimstocht."

Iedereen met een redelijke conditie kan een pelgrimstocht volbrengen, al zijn er natuurlijk beperkingen, maar noem die niet op voorhand. Er is altijd wel een excuus te bedenken. Je moet voor je zelf de knop omzetten. Wil ik dit gaan doen? Als het antwoord ja is, krijg je er een onvergetelijke ervaring voor terug. Dus zeg, nooit, nooit!

Toch komen de mitsen en maren.

"Maar ik heb geen vier weken vakantie."

Je kunt ook een week of twee weken gaan fietsen. Je zult merken dat het gevoel van vrijheid al na een paar dagen komt.

"Maar ik heb geen conditie."

Dat is niet erg. Voor je in Zuid Duitsland bent heb je conditie opgebouwd. De tocht naar Rome begint in Nederland met vlakke etappes. Ook in Duitsland langs de Rijn is de route vlak. Pas in zuid Duitsland komen de eerste heuvels, maar dan heb je al zoveel conditie, dat het geen probleem meer is.

De keuzes

Tijdens de voorbereidingen van je eerste pelgrimstocht zit je vol vragen. Persoonlijk heb ik ook internet afgezocht naar informatie. Veel informatie is te vinden op de website Pelgrimswegen naar Rome.

Je zult echter eerst een aantal dingen zelf moeten beslissen. De belangrijkste keuzes zijn:

Ga je lopen of fietsen?

Ga je alleen of met meerdere personen?

Ga je overnachten in hotels, pensions, jeugdherbergen, kamerverhuur, kloosters, campings, etc. ?

Ga je in restaurants eten of kook je zelf?

Zoals Johan Kruijff zei: "Elk nadeel heb zijn voordeel", en zo is het ook.

Lopen of fietsen

Het is een kwestie van de beschikbare tijd en je voorkeur. Een pelgrimstocht naar Rome is ca. 2250 km en duurt te voet ca. 3 maanden. De reis per fiets duurt gemiddeld 26 dagen. Ik heb met toestemming van de vereniging 'Pelgrimswegen naar Rome' een onderzoek gedaan naar de reistijd van ca 60 pelgrims. De snelste fietsers reden op een racefiets in 14 dagen naar Rome. Ik fietste het in 25 dagen. Mijn gemiddelde snelheid ligt op ca. 15 km per uur. Mijn daggemiddelde is 80 tot 90 km. Dat lijkt mogelijk ver, maar ik begin 's morgens redelijk vroeg; zo rond 07.00 uur. Als je 's morgens drie uur fietst en dat 's middags weer doet, heb je al 90 km. Meestal kom je dan tussen 15 en 17 uur op een camping. Dat is een mooie tijd om rustig te installeren, douchen, de was doen, eten te koken en een praatje maken. Wil je onderweg nog een aantal rustdagen om steden te bekijken, dan ben je toch al gauw op 30 dagen onderweg.

Met lopen heb ik geen ervaring, toch denk ik dat fietsen eenvoudiger is. Je kunt tijdens de fietstocht conditie opbouwen. Een goede training voor je op pad gaat is natuurlijk aan te bevelen. Voor mijn eerste pelgrimstocht naar Santiago de Compostela trainde ik bijna 4000 km. Ook is het belangrijk om een aantal meerdaagse tochten te maken. Een dagtocht is goed te doen, maar de volgende dag weer 90 km fietsen, is een beproeving voor de spieren. Vaak merk je dat 's nachts, als je kramp in de benen krijgt.

Alleen of samen

Of je alleen, of met anderen gaat is ook een keuze. Vaak kiest men om met meerdere mensen te gaan, omdat het veiliger is, en je meer gezelschap aan elkaar hebt. Probeer eerst eens een paar dagen met de mogelijke mede pelgrim(s) te fietsen. Al snel zal duidelijk worden of je het zelfde tempo fietst, een gelijke conditie en interesse hebt. Bedenk dat je op een tocht naar Rome minimaal vier weken samen op trekt. Dan zijn soms kleine dingen voldoende, om een grote frustratie te worden. Je moet elkaar al heel goed kennen om zonder meningsverschillen de 2250 km te kunnen afleggen.

Ik heb tijdens de voorbereidingen voor mijn eerste pelgrimstocht, een keer een dag met iemand gefietst. Ik had al meerdere tochten alleen gemaakt en dat beviel mij toch beter. Ik heb toen het besluit genomen om alleen te gaan. Tot op heden heb ik daar nooit spijt van gehad.

Vaak denkt men, dat je hele dagen alleen bent, maar ik heb elke dag aanspraak. Vaak zie ik het al van verre dat men een praatje wil maken. Men komt dichterbij, maar durft je nog niet aan te spreken. Een vriendelijk knikje met het hoofd is meestal voldoende. En ik ken de eerste vragen: "waar kom je vandaan", direct gevolgd door de tweede vraag: "waar ga je naar toe." Met deze twee vragen is het gesprek geopend en ontstaan soms prachtige ontmoetingen.

Ook op de camping ben ik vaak een bijzondere gast.

Ik ben met mijn 67 jaar natuurlijk ouder dan de gemiddelde trekker met een tentje. Men bekijkt je, en soms heb ik het idee dat ze mij wel zielig vinden. Maar komen we in gesprek dan blijkt men de grootste bewondering te hebben. Wil je echt contact, dan kan dat altijd. Zit men koffie te drinken, ga eens vragen of je de telefoon mag opladen. Bijna zeker dat je koffie krijgt aangeboden.

Tegenwoordig vraag ik bij de burens vaak een stoel. Ik heb wel een driepoot krukje, maar na 80 tot 90 km fietsen is een luie stoel toch wel lekker. En, het werkt. Ik krijg bijna altijd een stoel en een goed gesprek. Eens vroegen een paar dames, die mij lekker in de luie stoel bij mijn tentje zagen zitten, hoe ik die grote stoel op de fiets mee kon krijgen. Ik heb het toen maar even uitgelegd.

Alleen! Ik noem het genieten in eenzaamheid! Er zijn genoeg mensen onderweg, waarom zul je dan mensen meenemen?

Overnachten

Deze keuze is veel omvattend. Bij overnachtingen in een hotel heb je minder bagage mee te nemen, maar je bent wel meer afhankelijk. Wil je in hotels etc. overnachten dan is het vaak zoeken naar een plek. Dit is mede afhankelijk van de tijd van het jaar, maar ook van de streek. In Zuid-Tirol zijn in de zomermaanden de meeste hotels vol. Toch lukt het altijd wel om een kamer te vinden, hoewel dat aan het einde van een fietsdag veel frustratie geeft. Het kost soms uren voor er een bed gevonden is. Veel reisverhalen op internet gaan over kamer zoektochten en veel minder over de ervaringen onderweg. Dat is jammer!

Voor mij is echte vrijheid, kamperen in een tentje. Ook ik kom wel eens op volle campings, toch is er voor een klein tentje altijd wel een plekje. Zo niet, dan kun je altijd nog snel even douchen, en dan een plekje in de vrije natuur zoeken. Mijn vrouw is daar geen voorstander van, en als ik 's avonds naar huis bel, zeg ik meestal dat ik op een natuurexcursie sta. Eigenlijk vind ik dat het leukste. Je stopt waar je een mooie plek vindt, en daar zet je het tentje op.

Natuurlijk doe je dat niet in de stad, daar is het gevaar van beroving het grootst. Je kunt bij huizen of boerderijen vragen, dan heb je mensen in de directe omgeving. Er zijn pelgrims die de hele reis kamperen, en nooit op een camping staan.

Persoonlijk heb ik geen slechte ervaringen met 'wild' kamperen. Meestal zoek ik een plek die wat uit het zicht ligt. Er moeten niet te veel mensen langs lopen. Een uur voor dat het donker is zet ik het tentje op, en leg 's nachts de fiets plat voor de tent. Op mijn fiets zit een klein alarm en verplaatst men de fiets dan gaat het alarm af. De eerste tijd was het even ingeregelen, want het alarm stond te gevoelig en ging 's nacht met een regenbui ook al af. Heb je geen alarm, maak dan de fiets aan de tent vast. Dan wordt je ook wel wakker als ze aan de fiets zitten. De rust en eenzaamheid in de vrije natuur geven mij een bijzonder gevoel. Ik slaap altijd goed en 's morgens om 7.00 uur ben ik weer vertrokken. Niemand die last van mij heeft, want ik ruim wel alle rommel en afval op.

Als je het besluit hebt genomen om met een tentje te gaan, is het van groot belang om het juiste tentje te kopen. Omdat het tentje de hele dag achter op de bagagedrager mee moet is het gewicht en de omvang van groot belang.

Ik zie wel eens fietsers die de tent dwars op de bagagedrager hebben. De tent steekt uit en dat is gevaarlijk. Ik heb een tweepersoons Vaude patrol tent, die weegt 2,6 kg. Omdat ik alleen ben, kunnen in plaats van de tweede persoon, de tassen 's nachts binnen liggen.

De opgerolde tent is 56 cm lang en 18 cm in doorsnee. Daarmee kan de tent in de lengte op de bagagedrager. Ik vind het een ideale tent. Niet te zwaar, genoeg ruimte en klein in ingepakte toestand.

De fiets

Ik las eens een uitspraak dat 't meest belangrijke van de fiets, twee goed werkende remmen zijn. Met die uitspraak ben ik het helemaal eens. Ik fiets op een gewone Gazelle fiets van 10 jaar oud, met zeven versnellingen. Ik heb het tandwiel achter en voor wat aangepast om meer kleiner verzet te hebben.

De meeste fietsers hebben meer versnellingen, maar ik heb bewezen dat het ook met minder versnellingen kan.

Mijn fiets heeft anti lekbanden, de Swalbe marathonplus. In de band zit een dikke laag rubber. Op mijn tochten naar Santiago de Compostela en Rome heb ik geen lekke banden meer gehad. Tevens heb ik de banden met stikstof laten vullen, waardoor ze niet meer leeg lopen of zacht worden. De stikstof moleculen zijn groter dan zuurstof moleculen en kunnen niet door de binnenband naar buiten. Op mijn reis van Nederland naar Santiago en Rome heb ik de banden onderweg niet hoeven oppompen.

Veel technische informatie over de uitrusting staat op mijn website www.henkopweg.nl.

Koken

Je kunt elke dag uit eten gaan, of zelf je eten koken. Koken heeft wel tot gevolg dat je pannen en een kookstoel moet meenemen. Dit is zeker 1500 gram extra gewicht, maar het geeft je ook een heleboel vrijheid. Zeker, ik ga ook 's avonds wel eens uit eten, maar als dat niet wil lukken, kan ik altijd zelf koken. Mijn uitrusting bestaat uit een benzinebrander, drie pannen en een roestvrijstalen beker. Een benzinebrander is niet zo gemakkelijk als een gasbrander, maar het voordeel is dat je overal benzine kunt kopen. De brander kan ook op Campinggas, maar dat is soms moeilijk te vinden. Het koken op benzine vraagt wat ervaring. Meestal heb ik met 20

tot 30 minuten een maaltijd klaar. Dagelijks kook ik spaghetti en dat vul ik aan met verse groente en vlees. Spaghetti kun je overal kopen, daarmee heb je altijd eten bij je. In de supermarkt koop ik worst die buiten de koeling bewaard kan worden, zoals droge worst. Je kunt deze worsten zo een paar dagen goed houden. De verse groente bestaat uit courgettes of aubergines. Voor de zekerheid, als ik geen verse groenten heb, heb ik een potje witte bonen en een blikje vruchten. Ook rozijnen zijn goed te bewaren en kunnen als vervanger van fruit dienen.

Route

Nu de keuze is gemaakt hoe je wilt pelgrimeren, komt de vraag welke route. De fietsroutes van Nederland naar Rome zijn beschreven in boekjes van Hans Reitsma en van Benjamins. De route van Benjamins gaat door Duitsland, Zwitserland en Italië. Ik heb daar geen ervaring mee. De routes van Hans Reitsma gaan door Duitsland, Oostenrijk en Italië.

Er zijn drie routeboekjes. Deel één gaat tot het Bodensee. Deel twee tot Florence en deel drie van Florence tot Rome. Per boekje zijn er soms verschillende route mogelijkheden. De keuzes bestaan uit verschillende zwaarte van de tochten, maar ook de keuze welke plaatsen men wil aandoen. Met behulp van de routeboekjes kan men zonder kaarten in Rome komen. Natuurlijk is het wel goed om een kaart mee te nemen. Vooral als je eens verdwaalt of van de route af gaat, is een kaart toch wel prettig. De weg vragen kan natuurlijk ook. Ik heb daar meerdere keren gebruik van moeten maken. Ik heb wel een tip! Vraag meerdere keren achter elkaar, aan verschillende mensen de weg. Als ze allemaal de zelfde richting op wijzen ben je op de goede weg.

Terugreis

De meeste pelgrims die naar Rome fietsen, maken de terugreis per vliegtuig. Ik ben met Ryanair van Ciampino, 18 km zuid van Rome, naar Weeze in Duitsland gevlogen. Voordeel is de relatief lage vlieggasten als men niet te veel bagage meeneemt. Het andere vliegveld 'Aeroporto Leonardo da Vinci' ligt ca. 30 km west van Rome. Natuurlijk zijn er mensen die zich laten ophalen, of per trein terug gaan. De treinreizigers klagen vaak, dat een reis van bijna twee dagen na zo'n lange fietstocht, erg vermoeiend is.

2 Trainingstochten voor Rome

Waar nu heen

Na terugkomst uit Santiago de Compostela was er van iedereen bewondering voor de geleverde prestatie. Maar ook de vraag: “waar ga je volgend jaar heen?” Ik moest het eerst eens even op een rij zetten.

Een pelgrimstocht naar Santiago de Compostela is prachtig. Er gaan per jaar ongeveer 40 tot 50 duizend pelgrims naar Santiago. De ontmoetingen met andere pelgrims zijn talrijk en bijzonder. Het landschap en de steden zijn indrukwekkend. Ondanks de inspanningen is mijn gezondheid en conditie alleen maar beter geworden. Fietsen, kamperen en rond trekken vond ik leuk. Wil ik nu ophouden? Nee, is het antwoord!

Al snel kreeg ik het idee om nog een tocht te maken, nu de gezondheid nog goed is. Ik zie zo vaak mensen die in een paar jaar verouderen en dan zeggen; “ik had dat ook nog graag willen doen.” Om de tocht naar Santiago nog een keer, via een andere route te maken kwam niet in mij op. Het idee van een pelgrimstocht met een meer diepere achtergrond, sprak mij wel aan. Op mijn tochten heb ik vaak over geloof en de betekenis daarvan, voor mij zelf en anderen nagedacht. Nu ben ik doorgaans niet zo intensief met een geloof bezig. De basis ervan, om volgens bepaalde regels te leven, spreken mij aan. Ik merk dat, ondanks dat ik zeg dat ik een Christen ben, daar wel een eigen invulling aan geef. Voor mij is geloof een soort omgangsvorm. Een levenswijze, want je bent niet alleen op deze wereld. Christus gaf het voorbeeld. De discipelen droegen zijn voorbeeld verder uit. De bakermat van het Christelijk geloof ligt in Palestina. Vanuit Rome ging het Christelijk geloof over de wereld. Hier is het graf van de discipel Petrus in de St. Pieterskerk. Rome dat zou mijn volgende doel worden. Het zou net als Santiago de Compostela nieuw voor mij zijn. Ik was wel eens in Noord Italië geweest, maar nooit in Rome. Het voorbereiden en trainen voor de tocht naar Santiago, had mij heel al veel plezier gegeven. Ik zou dat allemaal weer opnieuw kunnen doen, maar nu met ervaring. Eerst heb ik mijn vrouw van mijn voornemen op de hoogte gebracht. Nu was ze meer overtuigd van mijn kunnen, en doorzettingsvermogen. Mijn pelgrimstocht naar Rome zou in juli/augustus 2009 in Duiven beginnen. Om in

conditie te blijven maakte ik regelmatig tochten van één of meer dagen. Altijd heb ik van mijn tochten een reisverslag gemaakt wat ik op de website zette. Zo heb ik al mijn tochten beschreven. Op de verschillende tochten had ik heel bijzondere ervaringen en ontmoetingen. Een paar van deze ervaringen wil ik hier weergeven. Alle reisverslagen staan op mijn website www.henkopweg.nl, maar het zou hier te veel van het goede zijn.

.....

19 september 2008, omgeving van Oss

De negatieve man

In de uitgestrekte polder ten noorden van Oss staat een man met fiets, op een brug, naar vogels te kijken. Vanwege zijn verrekijker spreek ik hem aan. Ik heb een zelfde model, wat ik vroeger tijdens mijn werk in het biologisch onderzoek gebruikte.

We komen aan de praat en dan blijkt hij de meest negatieve man te zijn, die ook ooit heb ontmoet. Niets in deze wereld is nog goed.

Hij zegt op een sombere toon: "Als ik 85 ben hoop ik dood te gaan. Dan heb ik het wel gehad. Het is toch allemaal niks meer." Ik doe een poging om een positief onderwerp aan te snijden: "Maar u kijkt toch met plezier naar de vogels in deze polder." "Nee, dat is ook niks meer", zegt hij met agressie in zijn stem. "Het komt door de boeren, die spuiten alles kapot en de vogels gaan dood. Er zijn helemaal geen Leeuweriken meer". Ik vul nog aan dat er nu toch weer veel ganzen zijn. "Ja, maar die vreten alles op en poepen alles onder. Het is allemaal maar niks". Ik geef het op. Ik had tot nu een fijne dag en ik wil het graag zo houden.

Hij vraagt waar ik heen ga en ik vertel hem dat ik naar Den Bosch wil. Hij zegt dat ik in de verkeerde richting ga en hij wijst mij de weg. Ik volg zijn aanwijzingen op en vertrek, want langer met deze man praten is niet goed voor een positieve instelling. Die dag moet ik nog vaak aan deze man denken. Hoe kan iemand zo negatief zijn?

.....

26-feb-2009

Imbos - Onzaligebossen (Gemeente Rheden)

Dag afstand 50 km.

Hemelfietsers

Ik had voor de middag nog allerhande verplichtingen. Ik moest met mijn vrouw bij een kennis op koffievisite. Als je met pensioen bent gaat veel tijd op aan koffie drinken. Wel gezellig, maar het breekt de dag en ik wil altijd nog zoveel doen. Wij zijn om 11.30 uur weer thuis en ik besluit alsnog te gaan. De fietstassen staan klaar en met een kwartiertje is de fiets met tassen behangen en ben ik gereed voor vertrek. Ik besluit via Velp, Rozendaal, Rozendaalseheide, Imbos, Onzalige Bossen, Posbank weer naar Velp en Duiven te fietsen. De fiets loopt perfect. Ik heb twee weken geleden de versnellingsnaaf van nieuw vet voorzien en dat merk je. Het loopt weer 'gesmeerd'.

Hospitium.

Via het centrum van Velp kom ik over de Rozendaalselaan, in Rozendaal de kleinste gemeente van Nederland, met 1510 inwoners. Wel is Rozendaal een rijk dorp met een groot grondgebied, met ca 80% bos en heide. Op de Rozendaalselaan is een hospitium, voor mensen met een levensverwachting van minder dan drie maanden. Een van de tijdelijke bewoners zit voor het raam. Hij kijkt naar mij. Ik zwaai. Hij groet terug. Hij 'geniet' van zijn laatste dagen, voor zover je daar van kunt genieten. Mijn gedachten gaan uit naar de persoon die daar zit. Ik ben blij dat ik op de fiets zit.

Het schooltje in Rozendaal ziet eruit als 100 jaar geleden. Het is een schoolgebouwtje met twee klaslokalen en hoge ramen. De ramen kijken uit op de Rozendaalse beek. Ook kasteel Rozendaal is van bijzondere schoonheid.

De geschiedenis van Rosendaal gaat terug tot de tijd dat hier de graven en hertogen van Gelre resideerden. In het historische landschapspark zijn de bedriegertjes, schelpengalerij en de theekoepel hoogtepunten. Via de poort van het kasteel ga ik door de bossen over het fietspad van de Boerenallee, langs de begraafplaats. Een begraafplaats in de bossen, die je gerust een rustplaats mag noemen. Ik zie zeer oude familiegraven. Ik heb de neiging de begraafplaats te bekijken, maar vandaag zit ik wat krap in de tijd.

Bij de begraafplaats begint het te klimmen. 4-5 % En heel kort loopt het op tot 10-11 %, ik hoef niet af te stappen. Het fietspad loopt tot het einde van

de Kluizenaarsweg, daarna loopt het door naar de Posbank. Onderweg haal ik drie militairen in. Ze hebben een enorme rugzak en zijn druk in gesprek. De middelste militair is een dame. Als ik voorbij ga kan ik het niet laten om te zeggen dat we nogal wat bekpakking meezeulen. Ze beamen het. Als ik verderop bij de zandverstuiving op een bankje uitrust, komen ze weer langs. Ze praten nog steeds. Dan fiets ik naar het hoogste punt van de Veluwe bij de brandtoren op 105 m. Hier hadden de Duitsers in de tweede wereld oorlog een radarpost, om de uit Engeland komende vliegtuigen op te sporen.

Vanaf de brandtoren begint de afdaling naar de Imbos. Ter hoogte van de boswachterwoningen aan de Imboslaan sla ik rechts af richting Elsberg en Onzaligebossen. Tot zover allemaal rechte wegen die ik goed ken. Via de Lange Juffer kom ik in de Onzalige bossen en die doen hun naam eer aan. Hier zijn allemaal heuvels en kronkelweggetjes. Hier verdwaal je en weet geen richting meer. Ik moet diep in mijn geheugen gaan. In de jaren 1968-1975 heb ik in de Onzaligebossen onderzoek aan vossen gedaan. De gevangen vossen werden voorzien van een zender en dan reed ik met mijn Renaultje 4, vooral bij nacht, achter de zendervos aan. Zowaar, ik herken na 30 jaar nog wat wegen. Hier kwam ik wel eens mensen tegen die de weg totaal kwijt waren. Het grootste probleem was vaak, om te achterhalen op welke parkeerplaats ze de auto hadden staan. Ik kom vandaag geen mensen tegen. De omgevallen bomen maken het bos echt onzalig.

Daan Modderman

Boerderij de Haverkist. Hier woonde een bijzonder mens: Daan Modderman. De Haverkist ligt diep in de Onzalige bossen en had geen elektra. Daan leefde daar alleen met zijn paarden. Hij had zijn eigen lijkkoeits in de schuur staan en vol trots heeft hij mij de koets eens laten zien. Hij is 11 augustus 1991 overleden en zijn laatste wens werd gerespecteerd. Zijn laatste rit maakte hij in de lijkkoeits naar de begraafplaats Heiderust in Rheden. De Haverkist is niet veranderd. Een hond loopt blaffend langs het hek. Bij de Haverkist stond een beukenboom die je met drie mensen niet kon omarmen. Ik weet nog dat men deze statige beuk heeft omgezaagd. De stronk is nog te zien, maar is wel in verval. Bij Koepel de Kaap is het uitzicht over de Liemers weer bijzonder. De vuilverbranding in Duiven, met een schoorsteen van 90 meter hoogte, heeft in hoogte gezelschap gekregen van het in aanbouw zijnde hotel van der Valk, (53 m). Vanaf de Pos-

bank daal ik af naar Rozendaal en Velp. Biljoen is het tweede kasteel waar ik vandaag langs kom. Wat een weelde op één dag

6, 7 en 8 maart 2009

Groningen- Duiven

Totale afstand 222 km.

Groningermuseum

Het is maar goed dat ik gisteren nog even naar de NS dalurenkaart en het vrijreizen heb gekeken. Je mag die kaart niet op vrijdag gebruiken. Ik koop in Duiven een kaartje Groningen met korting en een fietskaartje voor zes euro. Op het station vraagt een mevrouw waar ik heen ga. In de trein is nog iemand die het vraagt. Voor ik in Arnhem ben hebben al drie mensen de vraag gesteld. Tot Groningen zijn het in totaal zes personen. Wel leuk, want normaal vraagt niemand aan de andere reizigers weer ze heen gaan.

In Zwolle kom ik naast een jonge dame te zitten. Ze is ca 25 jaar en spreekt Engels, dus nu vraag ik maar eens waar ze vandaan komt. Ze komt van Cyprus en is via Londen naar Schiphol gevlogen. Ze is al 40 uur onderweg en zegt erg vermoeid te zijn. Ze komt van oorsprong uit Hongarije. De rest van het verhaal blijft wat vaag. Ze moet naar Hoogeveen. Ik help haar uit de trein, haar koffer weegt wel 25 kg. Ze zwaait als bedankje.

In Groningen regent het. Een mooie gelegenheid om de fiets op het station in de stalling te zetten en een bezoek te brengen aan het Groningermuseum. Het museum is op zich al een kunstwerk, midden in de stad en in het water gebouwd, net voor het Centraal Station.

Er is een tentoonstelling van J.W. Waterhouse (1849-1917), met de titel; Betoverd door vrouwen. Het is druk in het museum en er zijn verschillende mensen die vol aandacht de doeken bekijken. Soms gaat men zitten en kijkt wezenloos naar het schilderij. Ik ben wat 'nuchterder', ik loop er langs en bekijk ze stuk voor stuk. Ze zijn levensecht. Wel zijn het allemaal vrouwen, met een voorkeur voor het een begin van onze jaartelling. In een ander deel van het museum is een tentoonstelling met Chinees- en Delfs-blauw aardewerk. Heel kunstig staan de vitrines in een soort ronde zaaltjes van gordijn. Als je even niet op let, weet je niet meer waar de uitgang is. Ik heb even genoeg kunst gezien en ga de fiets halen.

Op het plein voor het station staat het beeld van het paard van Ome Loeks. Er is een liedje over 'Het peard van ome Loeks, is dood' Het is een beeld simpel door eenvoud en voor de Groningers zeer herkenbaar. Ik fiets een rondje door de stad, eet op de markt een broodje Hawaï, waarvan een stadsduif ook een paar stukjes krijgt. Dan heb ik genoeg van de stad gezien. Het regent nog steeds, maar net niet genoeg voor een regenjas.

Mijn plan is om via het stadspark naar Eelde te rijden. Ik maak nog een paar foto's van het bijzondere gebouw van de Gasunie en fiets dan door het park. Ik vertrouw de route niet en besluit terug te gaan. Dan gaat het via Hoogkerk en uiteindelijk kom ik in Eelde. Ik weet het niet zeker, maar ik heb zeker 10 km omgereden. Je moet maar denken; daar was ik anders nooit geweest. Het vliegveld Eelde bekijk ik op de fiets. Er zijn wel slagbomen, maar daar kun je met de fiets gewoon langs. Dus, doen! Ze zeggen het wel als het niet mag. Ik zet koers naar Zuidlaren, Annen en Eext. Daar bezoek ik een camping; er is niemand en het is er stil en uitgestorven. Hier zou ik alleen staan. Dan fiets ik maar door naar de natuurcamping in bossen van Staatsbosbeheer bij Gieten.

Als ik die heb gevonden staat er, dat je er niet mag overnachten. Ik vind het best. Achter op het terrein, onder een prachtige Spar, vind ik een mooi plekje. Het regent nog steeds. Eigenlijk heeft het de gehele dag geregend. Mijn jas en broek zin door en door nat. Na het plaatsen van mijn tentje doe ik de natte kleding uit.

Het is al donker als ik een potje ga koken. Wegens de regen moet ik koken in het voorste gedeelte van de tent. Dat is niet eenvoudig, je kunt er net zitten en je lampje moet dan ook nog in de pan schijnen. Het lukt. Na het eten val ik in slaap. Het is nog geen 20.00 uur. Het regent de gehele nacht. Soms ben ik wakker. Ik hoor de nachtdieren. De uilen roepen door het bos. Daar sta je dan midden in het bos. Bang? Nee. De meeste mensen zijn bang dat ze overvallen worden. Dat gebeurt misschien in de stad, maar in dit bos komt 's nachts niemand. Ik word pas tegen 9.00 uur wakker en de zon schijnt. Dit wordt een dag om van te genieten.

.....

Tweede nacht in het bos

De tocht gaat door de bossen naar Schoonloo en dan naar Orvelte. Dit is een museumdorp. Zowaar, er zijn nog een aantal toeristen. Ik ken het dorp van eerdere bezoeken, dus fiets ik er door, zonder één van de boerderijen aan te doen. De volgende plaats met veel herinneringen is Ponypark-Slagharen.

We hebben daar met de kinderen een aantal jaren in een huisje de vakantie doorgebracht. Bij het huisje hoorde een pony, die je de hele dag mocht gebruiken. Probleem was echter, als de pony van de huisje weg moest lopen, was er geen gang in te krijgen. Draaide je om en ging je terug naar het huis, dan moest je oppassen want dan ging de pony in galop. De huisjes staan er na 30 jaar nog steeds. Die hebben hun geld wel opgebracht. Bij de Lutte heb ik een postbode aangesproken om de weg te vragen. De postbode heeft wat adviezen voor een route door het bos; zowaar kan ik het fietspad vinden. Het voornemen was om via Twente te fietsen, maar mijn moeder heeft al twee keer gebeld om te vragen waar ik zit. Ik heb haar (86 jaar) nog en ik besluit spontaan om richting Nijverdal te fietsen. Op enig moment weet ik niet meer waar ik ben, dus gebruik ik de TomTom en geef Hellendoorn als bestemming. Het is nog 30 km en het is al bijna 16.00 uur. Dat wordt weer laat. Ik wil ook nu op een natuurcamping van Staatsbosbeheer overnachten. Deze camping ken ik, want tijdens het onderzoek aan de korhoenders heb ik daar een aantal jaren gestaan. 19.30 Uur kom ik, bijna in het donker aan en zet ik mijn tentje op. De camping ligt diep in de bossen, je moet het weten anders kun je de camping niet vinden. Er is niemand op de camping. Ik moet weer bij het licht van een zaklampje koken. Na het eten val ik direct in slaap. Kan ook wel; ik heb vandaag bijna 100 km gereden.

Bij moeder in Raalte

's Nacht regent het en ik moet 's morgens met de regencap om mijn tentje inpakken. Naar Raalte is het nog 12 km. Een moeder is natuurlijk blij als haar kind op bezoek komt. Ik krijg weer van alles aangeboden en moet ook nog tien eieren meenemen. Ik doe het maar, want zo hoort dat. Om 12.00 uur fiets ik langs het kanaal richting Deventer. Voorbij Heeten lopen twee dames met rugzakje. Ze zijn volop in gesprek en ze schrikken als ik ze passeer. Ik maak een opmerking, dat het niet de bedoeling was om ze te laten schrikken. Ze zeggen wat terug. Ik stop. De dames vragen waar ik vandaan kom, dan vraag ik ook maar, wat zij doen. Ze zijn, als training voor de vier-

daagse, van Deventer naar Raalte gelopen (16 km) en lopen nu terug naar Deventer. Zo zijn we allemaal met onze training bezig. Via Bathmen fiets ik naar Zutphen. In Bathmen staan bij een grote statige vila vijf meisjes langs de weg met een bordje 'sneeuwkllokjes te koop'. Ik leg uit dat het wat moeilijk is om sneeuwkllokjes op de fiets mee te nemen. De meisjes giechelen maar wat. Ik vraag of ze al wat verkocht hebben. Nee, ze hebben nog drie emmers vol en de tuin van de vila staat ook nog vol sneeuwkllokjes. De handel loopt nog niet zo goed.

Ik heb mij voorgenomen om naar een keer te stoppen. In Zutphen vind ik een bushokje waar ik uit de wind, in de zon kan zitten. Het is zwaar vandaag, de wind is zuidwest en ik heb ze bijna pal tegen. Na Zutphen ploeter ik verder. Ik weet uit ervaring, dat als het zwaar is, je niet te vaak moet stoppen. Ik fiets in een ruk door naar Duiven. Thuis is alle kleding nat van het zweten. Na een douche en wat rust kom je al snel weer bij. Ik heb het gedaan; van Groningen naar Duiven in drie dagen.

.....

19-maart-2009

Duiven, per trein naar Hoek van Holland

Hoek van Holland, Zoeterwoude - Buitenbuurt

1^e Dag 53 km. 2e Dag 145 km.

Noodstop

Om 9.00 uur stap ik in de trein naar Arnhem. Op het station in Duiven kom ik weer veel bekenden tegen. Wil Siemens gaat naar Nijmegen om met mensen van het St. Jacobsgenootschap te wandelen. In Arnhem vertrekken de treinen wegens de verbouwing van een ander perron. Voor ik met de lift op het juiste perron ben is de trein al vertrokken. Dan duurt het maar wat langer. 15 Minuten later kan ik met de trein die naar Den Helder gaat. Voorbij Ede komt de conducteur om de kaartjes te controleren. Als hij bezig is krijgt hij een oproep. Er is iemand in de trein onwel is geworden en er moet een ambulance komen. De conducteur gaat polshoogte nemen. Even later stappen de conducteur en een paar mensen uit. Een oudere man gaat op een bankje zitten. Een student medicijnen zit bij hem, vertelt de conducteur als hij terug komt. De trein blijft nog ca 5 minuten staan. Het laatste stuk naar Utrecht gaat de trein op topsnelheid en we komen nog redelijk op tijd aan. Ik kan overstappen naar Rotterdam-

Centraal. Daar moet ik weer met de lift naar een ander perron. Nu kom ik in de kelder. Het is er stil en verlaten. Toch vind ik de lift en heb een goede aansluiting naar Hoek van Holland, waar ik om 12.45 uur aankom.

Ik fiets langs de ferry's naar Engeland en bekijk het bevoorraden van de loodsboot. Ik verbaas mij over een haas die op de kade loopt. Echt bang is hij niet, maar het blijft een vreemd gezicht. Via de duinen kom ik op het strand van Hoek van Holland. Men is begonnen met het plaatsen van strandtenten. Op het strand liggen dikke buizen voor het opspuiten van zand. Ik wil graag een foto van mij zelf bij een soort richtingaanwijzer. Een man met bruine kop vraag ik om hulp. Hij woont in Hoek van Holland en volgens zeggen komt hij elke dag op het strand. Hij geeft uitleg van de werkzaamheden. De buizen gaan nog voor april weg. Het zand opspuiten gebeurt op het strand van Ter Heijde. De duinen zijn er zo smal dat men ze wil verbreden. Op sommige plaatsen bestond de gehele verdediging uit slechts één duinenrij. Er wordt een zanddijk aangebracht tegen het bestaande duin aan de zeezijde. Voor de kust wordt door twee boten zand opgespoten. Direct achter de duinenrij liggen de kassen van het Westland. Het fietspad door de duinen is heerlijk rustig. Een enkele wandelaar met honden, naar geen toeristen. In Ter Heijde bekijk ik het dorp. Ik vraag een man naar het aantal inwoners; 600, naar er komen veel mensen van buiten het dorp. Het dorp is bekend door de voor de kust gevoerde zeeslag tussen de Nederlandse en Engelse vloot, waarbij Maarten Tromp sneuvelde (10 augustus 1653). Ter nagedachtenis staat in Ter Heijde een monument, bestaande uit twee kanons.

Bij Kijkduin en Scheveningen wordt het drukker. Ik breng bij supermarkt Golf in Scheveningen mijn dagvoorraad op peil en daarna bekijk ik de haven, om van daaruit over de boulevard te rijden. Je mag er niet fietsen, maar toch zie ik menigeen op de fiets, dus ik doe ook maar mee. De boulevard is een aaneenschakeling van hotels, restaurants en strandtenten. De pier steekt als herkenning in zee. Ik heb het al snel gezien.

Langs de buitenkant van Scheveningen kom ik voorbij het huis van bewaring. Van hieruit brachten de Duitsers gevangenen naar de Waaldorpervlakte, waar ze werden doodgeschoten. Nu doet de gevangenis dienst als gevangenis voor de oorlogsmisdadigers uit Bosnië. In de duinen staat het hoofdkwartier van de NAVO. Allemaal vlaggen, maar met een hoog hek van de buitenwereld afgescheiden.

In de duinen vind ik de Waaldorpervlakte. In de verte is de klok al te zien.

De fusilladeplaats is sober met vier kleine kruizen. Ik ken de plaats van de 4 mei herdenkingen op tv. Ik sta er een moment in gedachten. Het is al tegen vijf uur en ik moet verder via Wassenaar. Grote landhuizen en als je dan in het centrum komt staat er een oud kerkje en wat oude huizen. Ik moet nu op de TomTom fietsen. Door Voorschoten en een recreatiegebied kom ik onder een tunnel van de A4 door. Links staan drie grote windmolens. Rechts staat een oude watermolen 'Zelden van Passe' aan de ringvaart. Ik kom nu in het Groenehart. Het wordt tijd om naar een slaapplek uit te zien. In Zoeterwoude-Zuidbuurt zie ik een bordje SVRcamping Selendam. Ik word welkom geheten door boerin Coby en al snel komt het gesprek op de fietstochten en de pelgrimsreis naar Santiago de Compostela. De camping ligt aan de Jacobsroute van Haarlem naar Breda. Boerin Coby wil de reis ook graag met haar schoonzus maken. Vanwege het vele werk op de boerderij kan ze nog niet weg. Boer Jan komt ook een praatje maken. We drinken een kop koffie. Ik krijg een slaapplek in het hooi aangeboden. Ik mag met Coby en Jan mee-eten. De verleiding na dit mooie aanbod is groot, maar ik bedank vriendelijk.

Nachtvorst

Ik wil graag in mijn tentje slapen en mijn eigen potje koken. De echte trekker slaapt in zijn eigen tentje. Boer Jan helpt mij met het vinden van een leuke plek. Samen bekijken wij zijn koeien in de stal. Het is roodbont Rijn en IJsselveen. Mooie stevige koeien en niet van die magere Holsteiners die alleen naar melk produceren.

Ik kook mijn potje en het is al bij 20.00 uur. Ik kijk nog even bij de receptie waar Coby en haar schoonzus zitten. We bekijken de website Henkopweg en ik geef hen wat uitleg. De dames spreken het erg aan. Om 21.00 uur kruip ik in de slaapzak. Ik houd wat meer kleren aan. Toch heb ik het na een uur al zo heet, dat het merendeel van de kleren uit gaat. In de morgen wordt het echt koud. Ik duik dieper in de slaapzak en heb het heerlijk warm. Als ik om 8.00 uur naar buiten kijk is alles wit van de nachtvorst. Het tentje is kletsnat. Om 9.00 uur vertrek ik, na Coby te hebben bedankt. Iets verder in het dorp Zuidbuurt sta ik al weer stil, omdat ik wordt getroffen door de tekst boven de kerkdeur van de St. Jankerk. Een tekst van de pastoor.

Neem de tijd.
Tijd voor jezelf.
Tijd voor een ander.
Tijd voor GOD.

Een mooie tekst.

We hebben allemaal even veel tijd; het is maar hoe je het wilt besteden.

Via kleine fietspaden rijd ik door de polders van het Groenehart, kievit, grutto, wulp, scholeksters en ganzen zijn volop in de weer. Er is overal leven, in de stilte van de polder, met allemaal weilanden en slootjes. De polder is kaal en in de verte zie ik de flats van de Randstad. Hier is nog rust en natuur. Over kleine dijkjes kom ik langs Zoetermeer en passeer de HSL-lijn. De stad is altijd dichtbij. De Hogesnelheidstrein gaat hier in een tunnel onder het Groenehart door.

Boskoop doet zijn naam eer aan. Overal zijn boom- en plantenkwekerijen. Na Boskoop kom ik door het plaatsje Middelburg. Er staan bordjes 'Middelburg, houden zo'. Ik weet niet waarom.

De ringdijk ligt zeker zeven tot acht meter boven het land van de polder. De weg is smal en je moet flink uitkijken als er een auto passeert. De smalle weggetjes blijven ook als ik via Reeuwijk naar Driehuizen fiets. Dan gaat het door naar Oudewater. Een leuke oude stad aan een riviertje. Op het gemeentehuis zit een ooievaar. Oudewater staat er bekend om. Ik moet nu richting Vianen en dan naar Doorn. Ik weet dat het vandaag laat gaat worden. Bij Leersum, is het 17.00 uur en moet ik nog 50 km. Ik bel met thuis dat het later wordt. Ik kijk niet op de kilometerteller, dat doe ik pas als ik om 20.30 uur thuis kom. Het was bijna 150 km, maar ik heb wel een prachtig stuk Nederland leren kennen.

.....

Datum, 3 en 4 april 2009
Duiven, met trein naar Winterswijk
Winterswijk - Munster v.v.
Dag afstand 88 km.

1^e Dag

Ik ga vroeg genoeg naar het station want van mijn dochter hoorde ik dat er

storingen op het spoor zouden zijn. Het blijkt dat de kaartjes automaten buitengebruik zijn. Gelukkig kan ik in het kantoortje een fietskaart kopen. In de trein is een speciale plaats voor fietsen. Op die plaats staat iemand in een rolstoel, dus moet de fiets in het portaal blijven staan. Bij elke halte moet de fiets even aan de kant. In Doetinchem gaat de rolstoeler uit de trein en kan de fiets op die plaats staan. Naast mij zit een vrouw met twee kinderen. De donkere vrouw is qua uiterlijk van Somalische afkomst. Ze vraagt hoeveel haltes het nog naar Winterwijk is. Ik maak haar duidelijk dat ik haar zal helpen.

Om 10.10 uur kom ik in Winterswijk en kan ik beginnen aan de tocht. Het stadje heeft een Jacobskerk waar ik langs fiets. Helaas is de kerk op slot en blijft het bij een paar foto's van de buitenkant. Het is al lekker warm en met een heerlijk zonnetje fiets ik naar de grens. In Duitsland fiets ik langs de B525, er is langs de weg geen fietspad, maar er is een kleine strook voor fietsers. Er staan wel paaltjes op de het fietspad en je moet goed uitkijken om de paaltjes niet te raken. Bij Gescher verlaat ik de B525 en volg een rustiger binnenweg. De Duitse boerderijen hebben allemaal het typische Westfaalse uiterlijk met woonhuis en stal ineen en een geknikte kap met dakkapellen.

Coesfeld.

De eerste grotere plaats is Coesfeld. In het centrum maak ik een pauze en bekijk de kerk. Na een half uurtje vertrek ik uit het oude centrum en gaat het richting Nottuln. Hier komen heuvels in zicht en is het flink klimmen. Via Appelhulsen en Albachten kom ik in Munster-Mecklenbeck. Hier ga ik op zoek naar oude bekenden. Als jongen van 17 jaar heb ik in Mecklenbeck een jaar op een boerderij gewerkt. In gasthuis Lohman begin ik mijn informatietocht. Aan de bar zitten een paar oudere mannen en al snel weet ik, dat de eigenaar van Gasthaus Lohman nu naast de zaak woont en dat Margret Reuverkamp, de vrouw van de boer waar ik werkte, nog leeft en nog op de boerderij te huizen verder woont. Als ik bij het huis naast de Gaststatte aanbel, komt Theo Lohman zelf aan de deur. Ja hoor, hij kent mij nog en ik word binnen op de koffie uitgenodigd. Theo heeft als hobby oude tractoren en ik mag de oude Deutz trekker zien. Theo heeft voldoende ruimte bij zijn huis, dus vraag ik of ik in de tuin kan overnachten. Geen probleem. Hij is 's avonds wel weg naar een verjaardag, maar ik kan zo in de tuin. Theo belt nog even met Margaret Reuverkamp en meldt dat ik er

aan kom. Margaret staat al bij de deur. Ze is 80 jaar en woont nog steeds op de boerderij. Haar man Alfons is 11 jaar geleden overleden. Hij is 83 jaar geworden. Margaret heeft nog een goede gezondheid alleen door reuma willen de benen niet meer zo goed. We halen herinneringen op aan de tijd dat ik op de boerderij werkte. Het land van de boerderij is allemaal door de stad Munster opgekocht en er staan nu huizen op de landerijen. Een enkele oude boerderij heeft men laten staan. Na te hebben bijgepraat ga ik op de fiets naar Munster.

Picknick aan de Aasee.

Het is rond 18.00 uur en de temperatuur is nog boven de 20 graden. Voor begin april een prachtige temperatuur en daar wil men van genieten. Langs de Aasee, het meertje aan de rand van de stad, is het gezellig druk. Munster is een studentenstad en alle studenten komen op de grasvelden langs de Aasee bij elkaar voor een picknick. Men maakt muziek en drinkt bier of zit verliefd bij elkaar. Het is heel bijzonder een dergelijk overvol park op een mooie vrijdagavond in april.

Van de Domkerk is de deur open. Een jongerenmis met zang wordt daar gehouden. Het is 21.00 uur als ik de tent in de tuin heb opgezet. Ik kook nog een potje eten en om 21.30 uur kruip ik de tent in. Ook 's nacht blijft het warm.

2^e Dag

Om 6.15 uur begin ik de tent op te ruimen. De tent is nat maar ik heb geen regen gehoord. Om 7.00 uur zit ik op de fiets. Ik heb een route uitgezocht over rustige wegen. Tot Coesfeld gaat het over landwegen. Bij het kaartlezen moet ik goed opletten om niet van de route af te geraken. Gelukkig heb ik een gedetailleerde kaart en kan ik de weg goed vinden. Er is weinig verkeer, enkele sportfietsers zijn de enige andere weggebruikers. Vanaf Schapdetten ga ik helemaal binnendoor over kleine weggetjes. Het begint te regenen. Wat een verschil met gisteren. Nu is het bewolkt en 10 graden. Ik moet de Nottulnerberg op en blijf dan over de heuvelrug fietsen. Er staan wel bordjes fietspad naar Coesfeld, maar de fietspaden zijn mogelijk nog slechter dan de wegen. Ik besluit gewoon mijn eigen route te volgen. In Coesfeld fiets ik kris kras door de stad. Dan ben ik totaal de richting kwijt. Gelukkig vind ik met de TomTom snel weer de route. Tot de grens fiets ik daarna over bekende wegen.

Mona Liza.

Na de grens word ik ingehaald door een groep fietsers. Achter de groep rijdt een blonde jonge vrouw op een oude gammele fiets. Ik verbaas mij over haar snelheid, naar mijn gevoel hoort ze niet bij die fietsers. Een stuk verder staat ze naast de fiets, waar de ketting is afgelopen. De ketting er op leggen zal niet lang goed gaan, want hij is veel te slap gespannen. Ik bied haar aan de ketting te spannen. Daar maakt ze dankbaar gebruik van. Zonder zoeken pak ik het gereedschap uit de tas en span de ketting. Ik zeg dat het wel een oude studentenfiets lijkt en dat klopt. Ze heet Liza en heeft de kunstacademie in Breda gedaan. Na het afstuderen is de fiets mee naar Kotten gegaan waar ze woont. Liza is heel tevreden met haar vernieuwde fiets. Met een glimlach nemen we in Winterswijk afscheid. Met een glimlach van 'Mona Liza' uit Kotten sluit ik mijn fietstocht op station Winterwijk af.

.....

Drenthe

Datum, 11 tot 15 april 2009

Gees, Drenthe

Wij staan op de camping in Gees. Het is een boerencamping, maar de eigenaar heeft met het boeren niks meer te maken. Ja, ze wonen nog op een boerderij, maar Frits de eigenaar, werkt in de bouw en zijn vrouw Harmke doet de camping. Gees is een heerlijk dorp, met prachtige Drentsche boerderijen en vooral: 'stilte'. Je hoort er bijna geen verkeer of andere storende geluiden. Op de camping staan nog drie andere caravans. Frits heeft als hobby het verzamelen van geëmailleerde bordjes en allerlei oude dingen. Zijn schuur is een verzamelplaats met bordjes en nostalgie. Het bord; Voor iets goeds naar Bervoets, geeft herkenning. Een Paff is af, roept herinneringen op. Een klein museum bij de ingang van de camping. Het dorp zelf is ook al een soort museum.

Nostalgie

De meeste boeren in Gees zijn weg, de boerderijen zijn door 'stadse men-

sen' ingenomen en verbouwd. Toch is nog goed te zien hoe de boerderijen een dorp vormden. Ze staan meestal met de achterkant naar de weg. De stal zat aan de weg en het woonhuis daarvoor. Als ik een rondrit ga maken krijg ik in Benneveld, van Marco Borkus nadere uitleg over de boerderijen. Marco Borkus komt van Groessen en woont nu in Benneveld. Ik weet niet waar hij woont. Ik begin aan het begin van het dorp te vragen. Dan blijkt dat veel mensen zeggen, "Wij kennen niet iedereen want we wonen hier pas een paar jaar." En zo vraag ik vier verschillende mensen voor ik aan het einde van het dorp iemand vind die in het telefoonboek kijkt. Marco woont op Benneveld 28. Ik spreek zijn vrouw in de tuin aan en zeg dat ik uit Duiven kom. Ik geef nadere verklaring, dat mijn schoonzus, waar mee ik op vakantie ben, een vriendin van zijn moeder is. Marco vindt het prachtig. En als ik belangstelling voor zijn oude boerderij toon, krijg ik nadere uitleg. Marco en zijn vrouw hebben de boerderij in stijl herbouwd. Marco wijst mij op het feit dat de muren van het woonhuis naar buiten zijn verplaatst toen men betere verwarming kreeg. Vroeger stond het vee onder het zelfde dak als het woongedeelte. De warmte kwam deels van het vee. In de woonkamer is nog de geblakerde balk te zien boven de vuurplaats. De achterkant van de boerderij is aan de weg en de Bente; de inham in het achterdak waar de deuren naar de stal in liggen zijn nog origineel van brede eiken planken. Het hang en sluitwerk komt van de smid uit Zweeloo. Marco raadt mij aan eens bij de smid te gaan kijken. Het huis is intern verbouwd en aangepast aan de eisen van deze tijd. Het oude karakter is echter prachtig bewaard gebleven. Zelfs oude, in het huis gevonden tegeltjes uit 1800, zijn weer in het huis verwerkt. Na alle informatie van Marco kijk ik toch weer anders naar de boerderijen in Benneveld.

In Zweelo bekijk ik eerst het oude kerkje en de oude graven. Daarna breng ik een bezoek aan de smid. Het is Lucas Masseling, 80 jaar oud en ik vermoed dat hij stokdoof is. Hij praat honderd uit, over zijn werk en de opdrachten die hij nog uit heel Nederland krijgt. Hij smeedt hang en sluitwerk voor oude boerderijen. Als ik hem aanspreek op de hoefijzers en het beslaan van paarden, komen de verhalen echt los. De box voor het beslaan van de paarden stond vroeger buiten. "Als het een dag slecht weer was en de boeren niks op het land konden doen kwamen ze met de paarden naar de smid. Zelf gingen ze dan binnen staan en wij konden in de regen de paarden beslaan. Toen de box van onderen was doorgerot heb ik tegen mijn vader gezegd; nu is het genoeg geweest. We zetten de box binnen.

We konden vijf paarden binnen hebben staan.” Lucas heeft nog hoefijzers in allerhande maten en vormen. Het meest bijzondere zijn de hoefijzers voor een os. Hij heeft nog een oude ossenpoot met hoefijzers ergens op een werkbank liggen. En zo ligt overal wat. Het is een verzameling van historie.

Lucas vertelt maar door. Vragen heeft weinig zin, Lucas is stokdoof en hoort mij niet. Zo breng ik een drie kwartier door in zijn werkplaats. “Moet je zien”, zegt hij, “sturen ze een tekening en dan moet het gat op 76,6 cm komen. Die vergeten dat het handwerk is en geen mm werk.” Ik bedank Lucas voor de uitleg en beloof nog eens terug te komen.

Het volgende dorp is Meppen. Ik hoor een geluid in een schuur wat ik van vroeger ken. Het is een zaagmachine. De deur van de schuur staat open en twee mannen zijn met de bomen zaagmachine bezig. Het is een oude boomzagerij en de mannen werken aan de restauratie van de zagerij. Deze zomer moet het weer werken. Ik krijg uitleg en beloof ook hier nog eens terug te komen. Via de brink en de Es van Meppen kom ik weer in Gees. Een rondje historie zou je het kunnen noemen. Prachtig. Gelukkig blijft nog veel bewaard, maar ook de smidse met zijn 80 jaar is een stukje nog levende historie. Lucas Masseling. LM staat er op het deurbeslag wat hij maakt. Hoe lang nog?

Het land van Hilde.

Het is donderdag 16 april, onze laatste vakantiedag op camping Lindehof in Gees. We hebben de hele week prachtig weer gehad, met temperaturen rond de 22 graden. Je kon in een week tijd de natuur uit zien lopen. Met toestemming van de familie maak ik nog een ritje in de omgeving. Van Gees gaat het naar Zwinderen en dan langs het kanaal. De eerste motorjachten varen al weer uit. Bij Geesbrug wordt mijn aandacht getrokken door een monument, bestaande uit een Davidster van stenen en daar bovenop een grote steen met een plaque. Het blijkt de locatie van het voormalig kamp Geesbrug. Dit kamp deed voor de tweede wereldoorlog al dienst als kamp voor de DUW, werklozen moesten voor de Dienst Uitvoerende Werken, verplicht in de ontginning werken. In de tweede Wereldoorlog, in 1942 hebben de Duitsers het kamp overgenomen en werden er joodse mannen ondergebracht en daarna via Westerbork gedeporteerd. Van het kamp is nu niets meer over. Dat ik richting Hoozevee fiets is te merken. Het kanaal komt steeds dieper te liggen. Eigenlijk moet ik zeggen

dat het land hoger wordt. Na Nieuweroord verlaat ik het kanaal en fiets naar Tienderveen. Het plaatsje is door het tv programma 'Man bijt hond' (van Eén naar Tienderveen) bekend geworden. Ik moet langzaam fietsen anders ben ik er doorheen voor ik het weet. De wisseling van landschap gaat snel. Langs het kanaal zijn veel grote percelen met akkerbouw. Nu kom ik meer in een weidegebied. Na Tienderveen kom ik langs een golfterrein en dan direct daarna over een fietspad over de heide van het Mantingerzand. Via Nieuw Balinge kom ik weer in de bossen van Gees.

Tranendal

Op de Hooge Heide maak ik nog een rustpauze. Ik moet denken aan het boek 'Hilde' van Anne de Vries, wat ik deze week gelezen heb. Hilde woonde in een plaggenhut op de heide. Tranendal heette die plaats. Zou Tranendal hier op de heide geweest zijn? Wat wij tegenwoordig als natuur waarderen was vroeger woeste grond waar men een arm bestaan had. Na de heide komt het dal van de beek. Staatsbosbeheer en het waterschap laten de beekdalen weer 'vernatten'. De natte weidegronden 'beemd' met een veelheid aan vogels, wil men graag weer terug. Waar men 100 jaar geleden alle moeite had om het hoofd boven water te houden, probeert men nu weer natuur te maken. En wij, toeristen in onze caravans, kleiner dan een plaggenhut, maar voorzien van alle comfort genieten van heide, bos, beek en de rust. En, we stappen ook nog op de fiets om er van te genieten. En dat, allemaal in de omgeving van Gees dat naar mijn mening model heeft gestaan voor het plaatsje uit het boek Hilde van Anne de Vries. Het zou kunnen. Maar er zijn nog zoveel kleine Drentse plaatsen met een rijke historie die ook model kunnen hebben gestaan.

.....

23 tot 25 april 2009

Duiven naar Harlingen

Afstand totaal 257 km. Totaal training 3367 km.

Over de Veluwe.

Het idee van drie dagen fietsen geeft mij weer een goed gevoel. Het voornemen is om naar het noorden te fietsen, met als eindbestemming Harlingen. De weersverwachtingen zijn goed. Toch is de temperatuur, als ik om 9.30 uur in Duiven weg rijd niet echt prettig. Het is ca. 11 graden en dan

kun je nog wel een extra fliesjack aan. Ook de spijkerbroek houd ik over de fietsbroek aan, om de spieren eerst goed op temperatuur te laten komen. Ik heb als eerste plaats Apeldoorn in gedachten. Via Arnhem kom ik op de Apeldoornseweg. Bij zweefvliegveld Terlet is het klimmen naar ca. 100 m hoogte. Dat is dan ook meteen het hoogste punt van de rit. 10.00 Uur maak ik een stop met koffie. De zon is in kracht toegenomen en het fliesjack en de lange broek kunnen uit.

In Apeldoorn bekijk ik het stationsplein. Mijn vriend Hans Wieser was projectmanager van dit project bij de gemeente Apeldoorn. Ik heb veel van hem over het project gehoord. De noordzijde vind ik heel bijzonder. Hier staan grove dennen in het straatwerk van kleine basaltkeitjes. Het moet een idee van de Veluwe geven. Apeldoorn is al helemaal in de ban van Koninginnedag. De Koninklijke familie komt op 30 april naar Apeldoorn. De fontein bij het gemeentehuis is al in stijl en spuit oranje water. De Loolaan wordt nog verder aangekleed. Ik fiets voor het paleis 't Loo langs. Dat mag wel niet, maar ik doe maar wat en dan hoor ik het wel. Als ik mensen tegen kom, groet ik ze vriendelijk en zo groeten mensen van het paleis mij ook terug. Apeldoorn, Vaassen, Heerde, Epe. Ik bezoek kasteel Cannenburg in Vaassen. Een prachtig kasteel net buiten het dorp. Als je er oog voor hebt is er nog veel leuks te zien. Zo ook bij het gemeentehuis waar met stralend weer een bruidspaar het gemeentehuis in gaat. Ondanks dat ik zelf, als ambtenaar van de burgerlijkestand van Duiven, meer dan 400 huwelijken heb gesloten, vind ik het altijd weer leuk om te zien. Het bruidspaar is al wat ouder. Of het een tweede huwelijk is; ik weet het niet. Ze lijken mij gelukkig.

Anton Piek-museum

De plaats die ik nog eens nader wil bezoeken is Hattum. Ik fiets er eerst eens rond om de structuur van deze oude stad in mij op te nemen. Binnen de stadsmuren was beperkte ruimte en daarom werd alles volgebouwd. De kerk had de meeste ruimte. Het is druk in het stadje en de terrassen zitten vol. Ik breng een bezoek aan het Anton Piek-museum met daarin tevens een tentoonstelling van Voerman Senior en junior. Voerman Sr. maakte o.a. plaatjes voor de Verkade-albums. Je mag in het museum niet fotograferen. Ik vraag het nog even aan de man bij de balie en vraag of het mogelijk zonder flits, wel mag. Nee, fotograferen is niet toegestaan. Maar de man lacht en zegt: "Ik kan alles op de TV zien. Ik zeg, " Maar als je even

de andere kant op kijkt, zie je niets", De man lacht weer. Ik maak gewoon foto's. Voerman Sr. maakte veel schilderijen van IJssel landschappen met koeien. Een herkenbaar beeld. Anton Piek is de ontwerper van de Efteling. Veel dingen van de Efteling zie ik in zijn tekeningen terug.

Van Hattum naar Wezep is een kleine 10 km en daar wil ik op een boeren-camping overnachten. Ik krijg een mooie plek en begin met het eten koken. Na het eten en wat schrijven ga om 21.30 uur onder de veren van mijn slaapzak.

Niet op zondag.

Als je zo vroeg naar bed gaat ben je 's morgens ook weer vroeg wakker. Ik moet mij zelf tot 7.00 uur in toom houden, maar dan wil ik er uit. Om 8.00 uur zit ik op de fiets richting Kampen. Het is een rustige route langs de oude rivierdijk. Bij Kampen is een viswater en er staan bordjes bij. De bordjes geven aan; 'niet op zondag' Ik ben er al voorbij als ik de tekst tot mij laat doordringen. 'De zevende dag is een rustdag'. Of zou men het voor de vissen doen? Dan hoeven die op zondag niet zo op te letten dat ze met hun bek in een haakje happen. Duidelijk is wel: er wordt op zondag niet gevisst. Het is te hopen dat de vissen het ook weten.

Kampen is om 8.45 uur nog stil en verlaten. Ik fiets de hoofdstraat door en keer terug via de kade. Midden op de brug maak ik een pauze. Bijna aan de buitenkant van de brug is een zitje gemaakt met een prachtig uitzicht over de IJssel. Ik neem even rustig de tijd. Genemuiden is de volgende oude plaats. Genemuiden aan het Zwarte Water stond bekend om zijn biezen matten. Ook het stoelenmatten was iets uit Genemuiden. Langs de haven kom ik bij de pont over het Zwarte Water.

Ik vervolg de route naar Vollenhoven. Hier kan ik niet veel bijzonders van vertellen. Een oude vissersplaats, een prachtige kerk en een haven. In de plaatselijke supermarkt doe ik mijn boodschappen. Wel moest ik, zoals gebruikelijk in Nederland langs een Roemeen die de Daklozenkrant verkoopt. Ik heb nu heel wat supermarkten in Nederland bezocht en de 'bedelaars' voor de supermarkten spelen accordeon, maar dan wel heel slecht, of ze verkopen de daklozenkrant. Blijkbaar kan men zo toch de kost verdienen.

Het land van de Wieden.

Blokszyl is weer een dergelijke prachtige oude vissersplaats met een oude haven. Leuk om alle oude huizen en geveltjes te bekijken, maar de rit moet wel verder. Ik wil dwars door de Weerribben. Na het gehucht, Nederland, ga ik dwars door de rietvelden van de Weerribben. Bij Kalenberg kom ik weer langs de vaart naar Ossenzyl. Op het smalle fietspad rijdt een groep van wel 40 ouderen die een dagje uit zijn. Het gesprek gaat over de koffie en appeltaart die men straks krijgt. Ik zet straks zelf wel een potje koffie en eet mijn krentenbollen met kaas. Daar kun je goed op fietsen.

Huwelijk in Lemmer.

Lemmer is ook bijzondere plaats. Het is er druk met toeristen en ik maak een praatje met een paar oudere mensen uit Duitsland. Ze zijn vol bewondering, dat ik vanaf Arnheim naar Lemmer ben gefietst. Iets verder op staat een man met zijn zoontje bij een sloep. Ze wachten op het bruidspaar wat voor de huwelijksvoltrekking in het stadhuis is. Ik besluit het bruidspaar af te wachten, het is ten slotte stralend weer en ik heb geen haast. Het bruidspaar is Linda en Sander en ze komen uit Rutten in de Noord Oostpolder. Linda is bij de roeivereniging. Ze weten nog van niets, maar de dames leden van de vereniging maken met de roeispanten een erehaag bij het gemeentehuis. Daarna gaan ze het huwelijksbootje in voor een rondje in de haven van Lemmer. Iedereen mag weten dat ze getrouwd zijn.

Ik besluit om nog naar Sloten te fietsen en daar te overnachten. Het is zaterdagmorgen als ik uit Sloten via Balk richting Harlingen fiets. Tijdens het fietsen valt het mij op hoeveel moderne windmolens er in Friesland staan. Bij Cornwerderzand is de achtergrond van het dorp een en al windmolens. Ik weet niet of ik het mooi vind. Mogelijk dat men later deze molens ook weer heel bijzonder vindt.

Friesland.

Bij Zurich kan ik over de zeedijk tot Harlingen, waar ik op de trein stap. Met de trein reis ik naar Raalte om mijn moeder te bezoeken. Na het bezoek fiets ik naar Wijhe, waar ik met de trein verder reis naar Arnhem. Daar krijg ik de melding dat er wegens werkzaamheden aan het spoor geen treinen naar Duiven rijden. Ik zou wel met de bus kunnen, maar of de

fiets daar in mag? Ik besluit ook de laatste 8 km naar Duiven ook maar te fietsen. Dat paar kilometers kan er wel bij.

Datum, 14 mei 2009

Rondje Veluwe

Dagtotaal 116 km. Totaal training sinds Santiago 3619 km.

Over de Veluwe.

Soms is het moeilijk om een route te plannen die ik nog niet gereden heb. Uitgangspunt voor vandaag is de wind. Er staat een straffe zuidoosten wind en ik besluit om over de Veluwe te gaan. Daar heb je nog enige beschutting van de bossen. In Lunteren moet een leuke boerencamping zijn, dus dat is een mooi doel om daar eens te gaan kijken. Ik fiets dwars door Arnhem. De Amsterdamseweg in Arnhem is een klim van ca. drie km van soms 5 tot 6 procent. Ik klim in de kleinste versnelling rustig naar boven. De automobilisten die de stad in de ochtendspits in willen staan in een file en kijken mij, mogelijk met bewondering aan. Er is een automobilist die daar geen geheim van maakt. Hij steekt de duim op, ik groet hem met een lach. Blij dat ik fiets. Zeker als je langs 'Het Dorp' komt waar de meeste bewoners in een rolstoel zitten. Ik vind het nog steeds vreemd dat men een invalidendorp tegen een heuvel heeft gebouwd.

Zonder al te veel inspanning kom ik boven. Waar ik een hekel aan heb, zijn alle verkeerslichten die op rood staan. Ze halen je uit je ritme. Vaak kijk je dan goed naar links en rechts en ga je door. Ook steek ik voor de duidelijkheid wel eens de hand met een vinger recht naar voren. De automobilisten snappen heel goed, dat ik dan voorrang wil en dat geven ze vaak met een lach. Bij West-End neem ik ook weer een rood verkeerslicht. Ik kijk naar links en rechts en dan op het laatste moment zie ik nog een auto van rechtsvoor. Ik knijp vol in de remmen en sta net op tijd stil. Ik draag dan wel een helm, maar die werkt niet overal tegen.

Bij restaurant 'Het Plankenwanbuis' ga ik rechts over het fietspad door de bossen van het Plankenwanbuis. Op de Putheide staat een waterput. Ik ben er al eens tijdens een eerdere tocht langs gereden, maar nu moet ik het toch maar eens van dichtbij bekijken. De put is zeker tien meter diep. Ik zie geen water. Men gebruikte de put voor het drinken van de schapen.

Het fietspad loopt naar boerderij Mossel, die al in 1200 werd genoemd. Ik passeer het gebied van de Valenberg en kom langs een uitzichttoren die een wijds uitzicht geeft over de omgeving. Ik zie een kudde met ca. 40 paarden. Je krijgt het idee van een uitzicht over de prairie met een kudde mustangs. Toch ben ik op de Veluwe.

Nu kom ik bij het landgoed de Valeouwe. Hier heb ik eens voor mijn werk 20 dode moeflon schapen opgehaald. Een paar honden hadden deze schapen, die op het landgoed liepen, doodgebeten.

Bij de driesprong begint de Hessenweg. Dit zijn de oude handelswegen van het westen van Nederland naar het Roergebied in Duitsland. Nu is het nog deels een zandweg waar je soms stof kunt happen als een auto veel stof doet opwaaien. Gelukkig weten de gebruikers dat een rijden langzaam. Ik zie bordje 'Het Middelpunt van Nederland'. Bij Lunteren ben ik de aanwijzingen kwijt. Mogelijk wegens de naam Goudsberg. Het terrein rondom de Goudsberg werd in de jaren 1930 opgekocht door NSB-voorman Mussert die er een openluchttheater liet bouwen. Voor veel Nederlanders heeft deze plaats een minder goed verleden. Toch is het nu een recreatiepark met caravans en bungalows.

Een drie kilometer buiten Lunteren kom ik op de Kijkweg waar de gelijknamige boerencamping is. Ik tref de boerin in het toiletgebouw dat ze standaard badgebouw noemt. Het is heerlijk weer en ik krijg van haar koffie op het terras voor het toiletgebouw. We nemen de tijd om met elkaar van alles te bespreken. Als ik vertrek spreek ik de wens uit om nog eens met de caravan op de camping te komen.

Liftende bruid.

Ik ben nu zo dicht bij Barneveld dat ik daar ook nog naar toe wil. Onderweg haal ik een groep van zeven fietsers in. Een man rijdt alleen voorop. Ik ga naast hem fietsen en we beginnen een gesprek. Ze komen uit Brabant. Hij vraagt naar mijn fietsen en als ik vertel over mijn tocht naar Santiago en zeg dat ik onderweg Fien en Huub van Ass uit Meerselo heb ontmoet, roept hij; "Die ken ik, die wonen vlak bij en hun dochter is mijn kapster." De wereld is klein. In Barneveld bij Albert Hein doe ik de boodschappen. Ik koop vers vlees, wat ik in de thermosdeken wikkel. Het blijkt vier uur later nog koel te zijn.

In het park met huis en oranjerie Schaffelaar is het druk met bruidsparen. Blijkbaar is Huize Schaffelaar een trouwlocatie. In het park loopt een bruidspaar met een fotograaf. Ik zit op een bankje en als ze langs komen krijg ik een idee. Dat zou een leuke plaat zijn: de bruidgom op de mijn fiets met tassen en de bruid staat te liften. Wat let mij. Ik vraag de bruidegom of hij even op mijn fiets wil rijden. De fotograaf kijkt verbaast, maar we maken wel heel bijzondere foto's.

In Stroe passeer ik het militairmuseum van de 'Aan en Afvoer Troepen'. Er staat een bordje; Toegang gratis. Ja, dat is natuurlijk een uitnodiging die je niet kunt laten lopen. Ik bekijk de collectie en zie ook spullen uit mijn eigen diensttijd. Ik ben ook al bijna historie.

Militairmuseum in Stroe.

Kootwijk is een heel klein plaatsje. Het verhaal doet de ronde dat toen Napoleon in het begin van 1800 Nederland bezette, Kootwijk nooit door de Fransen is gevonden. De Veluwe was zo woest en onherbergzaam, dat men het niet kon vinden. Nu wonen er heel veel mensen met paarden. Via Harskamp, Otterlo en Arnhem fiets ik naar Duiven. De laatste kilometer moet ik wel doorzetten. Ik kijk niet op de kilometerteller, maar ik weet dat ik meer dan honderd kilometer heb gereden. Ik fiets rechtstreeks door naar de woning van mijn zoon en schoondochter. Mijn kleindochter Eline is jarig en dan kan opa niet moe zijn.

.....

28 mei 2009 Duiven naar Roermond Dagafstand 125 km.

Reitsma route

Het is weer als gebruikelijk. De fiets staat al in de schuur, met de tassen erop. Ik wil om 6.30 uur vertrekken. De wekker hoef ik niet te zetten, ik slaap onrustig en om 6.00 uur is mijn vrouw blij dat ik uit bed ga. Om 6.40 uur fiets ik bij onze woning weg. De tocht naar de pont bij Huissen doet mij denken aan vorig jaar, met dat verschil dat er toen ca.30 mensen meefietsen naar de start van mijn pelgrimstocht naar Santiago de Compostela. Nu rijd ik de drie km naar de pont alleen. Of het gepland is, de pont komt net aan en ik kan er zo oprijden. Twee minuten later sta ik aan de overzijde. Het weer is nog bewolkt en het lijkt wel of er nog regen kan vallen. De

verwachting is dat het weer in de loop van de dag beter wordt. De spieren hebben het ook nog moeilijk. Ook dat komt mij bekend voor. Het eerste uur moet alles warm lopen. Bij Bemmeler kom ik op de Waaldijk. Hier mogen geen auto's rijden en is het heerlijk rustig. In de uiterwaarden zitten de ganzen met hun jongen. Overal zie je de ouderganzen met hun lange nek rondkijken om te zien of er gevaar is. Ze letten goed op de jongen. Om 8.00 uur sta ik op de Waalbrug bij Nijmegen. Hier volg ik nu de route van het boekje van Reitsma met de route van Amsterdam naar Rome. Ik wil eens ervaring opdoen met het lezen van de aanwijzingen. Dat is direct een beproeving, want in Nijmegen is het een aantal keren links en rechts. Ik maak wel dankbaar gebruik van de navigator op mijn kilometerteller. De navigator is een kilometerteller die je zelf kunt instellen. Bij de Waalbrug staat in het boekje 7,5 km. Ik zet de navigator ook op 7,5 km en nu lopen de afstanden in het boekje gelijk met de kilometerteller. Ik vind mijn route feilloos. En ik heb nu al bewondering voor Reitsma welke leuke routes hij door de Ooipolder heeft gevonden. Ondanks dat ik er redelijk dicht bij woon heb ik ze nog nooit gefietst.

Bijna ongemerkt ben ik de grens met Duitsland gepasseerd. Je merkt het aan de bermhaaltjes, die zijn nu zwart wit. Zyfflich is nog uitgestorven op dit uur. De route voert om de heuvels van Berg en Dal en via Duitsland ga ik naar Milsbeek, waar ik om 9.40 uur de eerste stop maak. Dan heb ik toch al 44 km gereden. Om 10.00 uur ga ik verder. Het weer is beter geworden en de zon schijnt. Gennip is de eerste grotere plaats. Op het stadshuis midden in het centrum zit een ooievaar op het nest. Een leuk gezicht, minder leuk zijn alle uitwerpselen die in een cirkel rond het gebouw op de straat liggen. De Maasduinen zijn een leuk gebied om te fietsen en ook hier heeft Reitsma weer goede routes gevonden. Er is echter ook een stuk waar ik van de route af ga en langs de Rijksweg naar Venlo fiets. Dat is ook goed te doen, want sinds de autosnelweg naar Venlo klaar is, is het stukken rustiger op de Rijksweg.

De lachende begraafplaats.

Mijn drinkflessen met water zijn al behoorlijk leeg en bij Nieuw Bergen kom ik langs de begraafplaats. Daar is voor de bloemen altijd een waterkraan of pomp. Via de hoofdlaan fiets ik de begraafplaats op en vind daar een pomp. Ik vul mijn flessen met water en als ik naar de uitgang fiets, zie ik twee vrouwen die het lachen niet meer kunnen stoppen. Als ik bij ze ben

lachen ze nog voluit. Dit verwacht je niet op een begraafplaats, meestal wordt daar niet uitbundig gelachen. Het is een moeder met haar dochter. De dochter spreekt mij aan en zegt: “We zagen je daar in de verte met die rode fietstassen rijden en ik zeg tegen mijn moeder. Nu brengen ze de post ook al op de begraafplaats.” En weer moeten de dames lachen. Ik maak duidelijk dat ik niet de postbode ben. Ik maak een fietstocht. Maar hun plezier doet mij goed. Een dag niet gelachen is een verloren dag. In Arcen doe ik mijn boodschappen en buiten Arcen ga ik, op een bankje langs de rijksweg, mijn middagmaal met rijst maken. Een uurtje rust. Passerende fietsers wensen mij smakelijk eten. Dan gaat het verder naar Venlo. Ik passeer een verkiezingsbord van het CDA. Het vreemde is dat men het bord net voor een kruis van een bermmonument heeft gezet. Niet zo handig als je jouw partij wil promoten. “Ik dacht het al”, zegt een man, “toen ze gisteren het bord plaatsten vond ik het ook al een vreemde plaats.” We fietsen samen op, hij moet in Venlo in het ziekenhuis bij iemand op bezoek. Hij komt van geboorte uit Schiedam en was Prive chauffeur. Toen zijn baas naar Limburg ging is hij meegegaan. En zo hoor je in korte tijd een levensverhaal. In Venlo nemen we afscheid. De volgende fietser meldt zich aan, als ik op de kaart sta te kijken. Hij is ook lange afstand fietser en geeft mij ideeën voor een rustige route langs de Maas naar Roermond. Ik heb echter mijn eigen plan al getrokken. Ik wil via Tegelen naar Roermond, waar ik om 17.30 uur op het station aan kom. Dat wel met behulp van de TomTom. Je typt gewoon railstation in als plaats van bestemming en je komt zonder zoeken bij het station. Ik koop mijn treinkaartjes en kan nog een half uur de stad verkennen. De terugreis met de trein verloopt goed en twee uur later, om 20.10 uur sta ik in Duiven op het station. Weer een mooi dag

.....

29 mei 2009

Biddinghuizen Duiven.

Dagafstand 80 km.

Het is de tweede dag op rij dat ik op de fiets zit. Ik heb mijn dochter met de auto naar Biddinghuizen gebracht en ik fiets terug naar Duiven. Het eerste stadje is Elburg, de oude vissersplaats, die nog steeds veel toeristen trekt. Buiten Elburg zoek ik de rustige wegen. Hoewel bij Oldenbroek is

weinig keus, hier moet je over de provinciale weg, omdat er maar een weg door het schietterrein van Oldenbroek loopt.

De missie zuster Hannelore.

Bij Tongeren kan ik over fietspaden binnendoor over de heide en zo kom ik via Wiesel en de bossen van het Kroondomein in Wenum bij Apeldoorn. Een wat oudere vrouw rijdt op een driewieler. Ik spreek haar aan en we beginnen op de straat een gesprek. Ze heet Hannelore van Gelder en is van oorsprong Duitse. Hannelore heeft in Zuid Afrika, in de missie gewerkt en is getrouwd met een Nederlander. We praten in het Duits over haar werk voor de missie. Ze is nu vlak bij het huis van de Spade Regen Zending in Wenum. Een vrouw met een uitgesproken mening die het geloof als leidraad heeft.

Ik bedank haar voor het leuke gesprek.

Het Koninginnedag drama.

In Apeldoorn bij de naald stop ik op de plaats waar Koninginnedag 2009 in een drama eindigde. Een jongeman, van oorsprong uit Duiven, maakte hier een einde aan zijn leven en nam zeven slachtoffer mee in de dood. Er staat nog een plant met een bijschrift, de overige bloemen staan bij het Canadamonument aan de overzijde van de weg. Ook daar sta ik een moment in gedachten. Door Apeldoorn gaat het richting Beekbergen en Loenen. De laatste kilometers gaan door de Loenermark. Op een bekende plek aan de rand van de heide maak ik het avondeten. Wat een zalige plaats om te rusten en je dag te overdenken. Daarna is het nog even stevig trappen naar het hoogste punt, bij de brandtoren op de Posbank. Dan gaat het berg af. Mijn vrouw belt en vraagt hoe ver ik nog moet. Het is half tien als ik thuis kom. Ik kan de benen voelen. Toch is het weer anders als je elke dag moet fietsen

.....

4 De pelgrimstocht naar Rome 2009

Tabel met dagtochten naar Rome

Datum	Bestemming	Dagafst.	tot km
1e dag 16-juli	Meerbush	105	105
2 ^e dag 17-juli	Remeagen	110	215
3 ^e dag 18-juli	Sankt Goar	84	299
4 ^e dag 19-juli	Leeheim	91	390
5 ^e dag 20-jul	st. Leonsee	108	498
6 ^e dag 21-jul	Shellbornn	84	582
7 ^e dag 22-jul	Melchingen	82	664
8 ^e dag 23-jul	Obbersiggingen	98	761
9 ^e dag 24-jul	Bludenz	125	886
10 ^e dag 25-jul	Imst	91	973
11 ^e dag 26-jul	Imst rustdag		973
12 ^e dag 27-jul	Nauders	86	1059
13 ^e dag 28-jul	Naters	73	1132
14 ^e dag 29-jul	Auer	71	1203
15 ^e dag 30-jul	Arco	101	1304
16 ^e dag 31-jul	Brenzone	38	1342
17 ^e dag 1-aug	Verona	56	1398
18 ^e dag 2-aug	Verona rustdag		1398
19 ^e dag 3-aug	Ferrara	137	1535
20 ^e dag 4-aug	Ferrara rustdag	19	1554
21 ^e dag 5-aug	Bologna	77	1631
22 ^e dag 6-aug	Bologna rustdag	35	1666
23 ^e dag 7-aug	Monte di Fo	72	1738
24 ^e dag 8-aug	Florence	55	1793
25 ^e dag 9-aug	Florence rustdag	15	1808
26 ^e dag 10-aug	Paterna	62	1870
27 ^e dag 11-aug	Felision	39	1909
28 ^e dag 12-aug	Citta de Castello	48	1932

29 ^e dag 13-aug	Assisi	75	2007
30 ^e dag 14-aug	Assisi rustdag	18	2025
31 ^e dag 15-aug	Assisi rustdag	18	2043
32 ^e dag 16-aug	Tostaccio	94	2137
33 ^e dag 17-aug	Prima Porta	89	2226
34 ^e dag 18-aug	Rome	22	2248

1e dag, donderdag 16 juli 2009

Duiven, Meerbush

Dagafstand 105 km.

Uitzwaaien

Het is 7.45 uur, de telefoon gaat. 'Auf Wiedersehn' klinkt via de mondharmonica door de telefoon. Het is de zeer eigen afscheidsgroet van mijn moeder. Ze is 87 jaar. Het hele lied spelen kost te veel inspanning. Prachtig toch, als je moeder op deze wijze een afscheidsgroet laat horen. Gisteravond was nog heel gezellig. Dankzij het mooie weer konden we buiten zitten. Hans Peer en Hans Wieser komen met hun vrouwen even afscheid nemen. Het is allemaal wat rustiger dan vorig jaar, toen ik mijn eerste grote tocht maakte. Vanmorgen kwam dochter Jolanda met kleinzonen Jurre en Timo nog even om dag te zeggen. En dan is het zo ver. Om 8.45 uur, komen zoon Henk, nicht Petra en Rob Bos van de gemeente mij uitzwaaien. Ik omhels mijn vrouw en dat is het dan. Ik ga op weg naar Rome.

De Heen en Weer 2

De temperatuur zit al dik boven de 20 graden en via Loo kom ik op de dijk naar Pannerden. Bij de mammoet, het standbeeld van de Betuwelijn, wil ik een foto maken als start van mijn mammoetproject. Terwijl ik bezig ben, stopt een jonge vrouw en vraagt of ze kan helpen. "Je mag wel een paar foto's maken." Daarna fietsen we samen naar Pannerden. Het is Annemarie van Alst uit Duiven. Ze werkt in Pannerden bij de kinderopvang en voor we er erg in hebben zijn we in Pannerden. We nemen afscheid en ze wenst mij een goede reis.

Door de uiterwaarden kom ik bij het pontje naar Millingen. Het is 9.30 uur en de pont komt pas om 10.00 uur. Ik begin maar met het maken van een kop koffie. Twee dames, Betty en Edith uit Duitsland, zitten ook te wacht-

ten en natuurlijk moet ik vertellen hoe het allemaal werkt op een dergelijke fietstocht naar Rome. Betty en Edith fietsen naar Nijmegen. Om 10.00 uur komt het pontje, de Heen en Weer 2. Toch een prachtige naam voor een veerpontje. Met vijf minuten ben ik aan de overkant en ook bijna direct in Duitsland op weg naar Kleef.

Ga verder

Voor Kleef krijg ik de lach. Er staat een driehoekbord aan de weg met de tekst (in het Duits) 'Hier is niks te zien, rijdt u s.v.p. verder.' Op het andere bord staat: 'Hier is niks te doen, rijdt u s.v.p. verder.' Wat heeft dit te betekenen? Zulke borden zijn nieuw voor mij! De borden staan wel langs een stille weg richting Kleef en op de weg is werkelijk niks te doen.

Langs Kleef fiets ik over de Via Romana, de oude Romeinseweg naar Kalkar, waar ik op het plein een broodje eet. Een Duitse fietser wil wat meer weten. Dus vertel ik mijn verhaal. De volgende plaats is Xanten. Ik bezoek de Dom en haal mijn eerste stempel in de Pelgrimspas. Voor Xanten heb ik de oude weg aan gehouden, maar bij het Romeinse museum heeft men de weg afgesloten. De weg loopt precies door het vroegere Romeinse legerkamp en men betreft nu ook dat deel van het legerkamp bij het bestaande museum.

Vroeger mooi

Ik vertrek naar Rheinberg. Het is allemaal nog bekende route, want ik ben al eens naar Dusseldorf gefietst. Als ik in Rheinberg, na ca. 75 km op een bankje in de schaduw zit, komt een oudere vrouw bij mij zitten. Ze begint direct te praten. Ze gaat om 15.00 uur met de ouderen naar de Mis en daarna hebben ze om 15.30 uur een barbecue. Ook zij vraagt waar de reis heen gaat. "Rome", zeg ik. Ze gelooft mij niet. Ze vertelt dat ze vroeger ook eens naar Nederland was gefietst. Ze zegt: "Toen was ik nog jong en mooi. Nu ben ik alleen nog mooi." Ik bekijk haar nog eens, maar daar heb ik toch een andere mening over. We lopen samen naar de kerk. Het is heerlijk koel en een Mis van een half uur kan geen kwaad. Een oudere man in korte broek komt binnen, knielt bij het altaar en even later staat hij in priesterkleding op het altaar. Zou hij de korte broek onder het habijt dragen?

Na Rheinberg wordt het zoeken. Ik mis een stuk kaart, maar gelukkig heb ik de TomTom bij mij en die brengt mij naar de camping bij Meerbush aan

de Rijn. Ik krijg een rustige plaats, kook mijn potje en om 22.00 uur lig ik in bed. De eerste dag met 105 km en temperatuur rond de 30 graden zit het erop. In Xanten heb ik in de Dom mijn belofte ingelost en voor allemaal een kaarsje aangestoken. Het moet een aantal mensen nu veel beter gaan. Mij gaat het goed. Ik ben op weg naar Rome

.....

2e dag, vrijdag 17 juli 2009

Meerbush, Remagen

Dagafstand 110 km. Totaal 215 km.

Het gebeurt

Manfred Siry, een goede vriend die al jaren lange afstanden fietst, heeft mij overtuigd een helm te dragen. Het was een rustig betonfietspad richting Keulen, ik wilde met losse handen fietsen om de ritssluiting van mijn windjack dicht te maken. Dan kom ik aan het slingeren. Het voorwiel komt naast het fietspad en ik val om. Gelukkig niet hard, maar toch hoorde ik de helm op het asfalt komen. Ik krabbel overeind. Als eerste bekijk ik de fiets, gelukkig niks kapot. Mijn knie doet wat zeer, maar dat is niet ernstig. Wat zou er zonder helm gebeurd zijn? Hoofdwond, hersenschudding? Het is weer goed gegaan. Blijkbaar is nu Petrus mijn beschermengel naar Rome. Ik heb vannacht wat onrustig geslapen. Een eerste nacht is nog wennen in het tentje. Op de camping kreeg ik van mijn buurvrouw met camper een lekkere luie campingstoel. Toen twee Nederlandse dames (ook fietsers) langs mijn tentje liepen, vroegen ze hoe ik de stoel op mijn fiets mee kreeg. Ze moesten wel lachen, toen ik zei dat de stoel van de burens was en ik mij had voor genomen niets meer af te slaan wat wordt aangeboden. Na mijn vertrek om 07.00 uur van de camping begint het direct te regenen. Ik besluit niet, zoals gewoonlijk, te wachten tot ik nat ben. Ik doe de poncho direct aan. Niet prettig, want met de wind tegen vang je veel wind. De route is ook niet de meest inspirerende. Ik fiets door steden als Neuss en Dormagen en over industrieterreinen.

Romein

Ca. 12.30 uur kom ik met behulp van de TomTom bij de Dom in Keulen. Ik heb vandaag de TomTom veel gebruikt. Ik had wel een kaart maar die had onvoldoende details. Bij het secretariaat van de Dom haal ik een stempel

in de pelgrimspas. De dame doet alle moeite om de stempel recht te zetten.

“De Dom staat altijd een beetje scheef”, zegt ze. Ik vind het niet erg. Ik heb er nu 54 km op zitten en ik wil nog naar Remagen. Erg lang bij de Dom blijven kan niet. Ik moet nog 50 km. Voor de Dom staat een aantal levende standbeelden. Eén daarvan is een Romeinse soldaat. Daar moet ik mee op de foto.

Ik moet nu volledig op de TomTom fietsen, op de kaart kan ik niks vinden. Ik krijg ook last van mijn achterwerk. Ik stop steeds vaker, trek aan mijn broek, maar de pijn blijft. Hoe het kan weet ik niet. Ik zet maar door. Bonn is een grote stad met een universiteit. Er staan prachtige gebouwen. Om 18.00 uur kom ik in Remagen. Hier troffen de Amerikanen tijdens de 2e wereldoorlog nog een intacte brug over de Rijn. Later stortte de brug als nog in. De pijlers van de brug staan er nog.

Op de camping ga ik douchen. Dan merk ik ook waar de pijn aan mijn achterwerk vandaan komt. Ik draag een fietsbroek en een zweethemd. De achterkant van het zweethemd is langer. Ik had vanmorgen het hemd in de broek gedaan. Dus heb ik de hele dag op de ruwe stof van het hemd gezeten. Geen wonder. Morgen mag dat niet meer gebeuren. Dan fiets ik verder langs de Rijn naar Sankt Goar

.....

3e dag, zaterdag 18 juli 2009

Remagen, Sankt Goar.

Dagafstand 84 km. Totaal 299 km.

Langs de Rijn

Ik heb vanmorgen maar eens kalm aan gedaan. Om 7.00 uur opgestaan en om 8.00 uur rijd ik de poort van de camping uit. De camping ligt aan de Rijn en het fietspad loopt direct langs de Rijn. Mijn eerste doel is Koblenz. Het is zaterdag dus moet ik op tijd inkopen doen. Bij een bakker heb ik vanmorgen broodjes gekocht, maar ik moet nu voor vandaag en morgen inkopen. Net voor Koblenz vind ik een supermarkt. Na het inkopen is de fiets direct een paar kilo zwaarder. Op de Deutsche Ecke, de plaats waar de Moezel in de Rijn komt, maak ik wat foto's en raak aan de praat met twee mannen. Ze hebben de fiets flink bepakt. Ze zijn vanaf de bron van de Moezel naar de monding gereden, een tocht van een paar honderd

kilometer. Ze komen uit het Zwarte Woud en gaan vanaf Koblenz met de trein naar huis.

Ik vervolg mijn route langs de Rijn. Op het fietspad langs de Rijn kom je heel veel fietsers met bepakking tegen. Blijkbaar is het een geliefde fietsroute. Met de fietspaden is het in Duitsland slecht gesteld. Vaak zijn het gecombineerde paden voor fietsers en voetgangers. Men gebruikt de fietspaden ook voor het parkeren van auto's en vuilnisbakken. Heel vaak moet je oversteken en kun je aan de andere kant van de weg verder. De bestrating is soms helemaal ellendig. Kleine steentjes, slecht asfalt en hobbels en bobbel. Soms hebben ze mooi asfalt, maar dat houdt dan weer bij de gemeentegrens op. Met al het gehobbel en gebobbel kom ik na 84,4 km in Sankt Goar. Ook deze camping ligt aan de Rijn. De kosten van de camping zijn laag, 8,10 euro voor het overnachten.

Naast mij staan mensen uit Steenwijk. De eerste twee uur heb ik ze niet gezien. De man vertelt dat ze hun dochter met de kinderen naar Heerlen verhuisd hebben. Hun dochter zat in een blijf-van-mijn-lijf-huis in Kampen. De enige plaats waar ze naar toe kon, was Heerlen. In een korte tijd hoor ik veel ellende.

Sankt Goar ken ik, want we waren er dit jaar op vakantie. Met de auto en caravan reden we er in een paar uur heen. Met de fiets duurde het wat langer. Ik heb vanaf de camping een prachtig uitzicht op de Lorely. De rivier perst zich hier door de bergen. Er staat een beeld van de Lorelei aan de rivier.

Het weer was vandaag bewolkt. Het laatste uur voor aankomst op de camping begon het te regenen en de poncho moest aan. Op de camping schijnt de zon weer. Boven op de berg van de Lorelei is blijkbaar een muziekfestival! Midden in de nacht knalt de muziek keihard over de camping, met nog ondersteuning van het lawaai van de goederentreinen aan beide zijden van de rivier. Soms ben ik wakker, maar na een dag fietsen slaap je zo weer in

.....

4e dag, zondag 19 juli 2009

Sankt Goar, Leeheim.

Dagafstand 91km. Totaal 390 km.

Verder langs de Rijn

Het is zondag en 's morgens om 7.00 uur en het is nog erg stil. Zoals gewoonlijk was ik om 6.00 uur wakker. Het regende iets en ik wilde wel blijven liggen. Toch begin ik om 6.15 uur met inpakken en om 7.00 uur fiets ik van de camping. Het fietspad loopt direct langs de Rijn. In de bochten van de Lorelei is maar weinig ruimte voor de scheepvaart. Bij Oberwesel wordt de Rijn breder, maar je kunt zien dat een groot gedeelte ondiep is.

Het weer is dreigend met dikke wolken. Bij Bacharach begint het te regenen. Ik heb nog niet gegeten. Gelukkig is het een bui en tegen 9.30 uur kan ik op een strandje aan de Rijn ontbijten; stokbrood met jam en worst.

Gisteren heb ik een stokbrood gekocht, want het risico dat er geen bakker open is, is groot. Ik geniet van de rust aan het water.

Bij Bingen, na 18 km, is het goed opletten. De route buigt nu van de Rijn af en gaat door de Pfaltz. Ik kom nu weer door een echt wijngebied bij Grosswinterheim.

Er loopt een fietspad naar Neder Olm dwars door de wijnvelden. Het weer blijft droog, maar er staat een zeer harde wind. Rond de middag ben ik in Elsheim. Ik zie een prachtige overkapping met daaronder biertafels en banken. Een jonge man is bij een houten gebouwtje met flessen bezig. Ik vraag of ik even mag zitten. Het tentje is toch niet open. Hij vraagt waar ik heen ga. Als ik Rome zeg, heeft hij een blik van ongeloof. Blijkbaar ben ik nog niet ver genoeg om ongeloofwaardig te zijn. Als zijn moeder later komt, heeft hij het verhaal blijkbaar toch doorgegeven. Ze is vol belangstelling en vertelt dat hier wel vaker mensen op weg naar Rome langs komen. Na een uurtje rust heb ik mijn verhaal van gisteren klaar en ik heb weer wat gegeten. Ik moet verder.

Op weg naar Nierstein word ik ingehaald door een jongen en meisje op de fiets. Hij heeft alle bepakking. Later zie ik ze nog twee keer en we groeten elkaar. Ze fietsen in een hoog tempo. Toch komen we beiden gelijk op de pont bij Nierstein. Het blijken Fred en Ria uit België te zijn. Ze rijden met het zelfde boekje tot Pfofzheim, vanaf daar willen ze naar het Zwarte Woud. Fred is een echte fietser en heeft al menig route gereden. Ook de passen die ik wil rijden heeft hij al eens gedaan. Na de pont nemen we afscheid en gaan ieder onze eigen weg.

De camping in Leeheim is moeilijk te vinden. Zelfs de ingang ligt verborgen. Ik vraag door het gaas iemand naar de ingang en hij zegt dat je een telefoonnummer moet bellen, dan doen ze de poort open. Ik ben be-

nieuwd. Wat is dit voor een soort camping? Uiteindelijk vind ik de 'Plat-zwart'. Ze komt met een sleutel. Omdat ik weer vroeg vertrek hoef ik niets voor de sleutel te betalen. Ik moet morgen met de sleutel het hek open maken, de fiets buiten zetten en daarna de sleutel bij haar in de brievenbus doen. Ik moet er nogal wat voor doen om uit dit vakantiecamp te komen. Verder is alles prima voor elkaar.

Er staat een gemeenschappelijke tent waar ik mijn eten kook. Een blikje met ananas krijg ik niet helemaal op, dus bewaar ik het tot morgenvroeg.

Als ik 's morgens in het blikje kijk ziet het zwart van de mieren.

Ik ben om 21.00 uur naar bed gegaan en om 6.00 uur ben ik goed uitgerust. Het is bewolkt maar wel droog. Ik fiets nu door het polderlandschap van de Rijn. Vandaag gaat het richting Heidelberg. De benen zijn goed, de fiets is als vanouds. Tot zover gaat het goed!

.....

5e dag, maandag 20 juli 2009

Leeheim, St. Leon See

Dagafstand 108 km. Totaal 498 km.

Verdriet

Het is nog heerlijk stil als ik geheel alleen door het bos fiets. Dan wordt het geluid harder. Het monotone geluid van de autoweg, het zingen van de banden en de motoren. Na de autosnelweg kom ik in een rustig bos. Een picknick bank nodigt uit om het ontbijt te eten. Heerlijke broodjes die ik bij de bakker kocht en een kopje koffie (zelf gemaakt). Terwijl ik zit te eten, stopt een man op het fietspad. Vanaf zijn fiets vraagt hij waar de reis heen gaat. Ik zeg dat ik naar Rome fiets. "Ik heb vroeger ook veel gefietst met een fietsmaatje. Ik zou dat graag nog doen, maar het wil niet meer", zegt hij. "Wacht, ik kom even bij u zitten." Hij komt met moeite van de fiets en loopt moeilijk naar de picknicktafel. Hij begint zijn verhaal: "Ik heb MS en het wordt elk jaar erger. De zenuwen sturen de spieren niet meer aan. Als ik mijn rechterbeen wil verplaatsen, moet ik het met de hand opbeuren. In 1990 kreeg ik op 50 jarige leeftijd de eerste verschijnselen. En het wordt erger." Dan ineens lopen de tranen over zijn wangen. Hij verontschuldigt zich. "Ik had nog zo graag lange tochten willen maken, maar dat klote been werkt niet meer. Ik heb nu een elektrische fiets en als het mogelijk is, maak ik dagtochten." Hij wil alles weten over mijn tochten.

Troosten kan ik hem niet. Ik kan zijn verhaal aanhoren. Hij luistert met aandacht naar alles wat ik hem over het fietsen vertel en weer rollen de tranen over zijn wangen. Ik vraag zijn naam. Hij heet Kurt Hesz en heeft vroeger als laborant bij Merck gewerkt. We nemen met een handdruk afscheid. Kurt blijft mij nog de hele dag in de gedachten. Ik prijs mij gelukkig dat ik mag fietsen. Ik fiets als een herboren mens, mijn achterwerk voel ik niet. Vermoeidheid komt vandaag niet voor in mijn programma. Ik voel mij vrij. Toch denk ik steeds aan Kurt. Ik maak een vergelijking tussen hem en mij. Hij is, wat ik uit zijn verhaal opmaak vier jaar ouder (69). Toch kan ik de hele wereld aan. Kurt heeft een ernstige beperking. Ik neem de tijd om te genieten van alles wat ik onderweg tegenkom.

Tabak

Bij Leuterhausen staan mensen in een open schuur, ze verwerken bladeren. Ik rijd de schuur in en zeg in het Duits: "Als ik verder rij blijf ik met de vraag zitten, wat dit is?" Ik raak een gevoelige snaar. De Duitse vrouw, ca. 60 jaar, en een Duitse jongen en twee, ik denk Polen, werken door. De vrouw vertelt dat ze tabaksbladeren aan het verwerken zijn. De vrouw vindt het prachtig dat ik het haar vraag. Ze is één van de laatste tabakters in deze streek. De bladeren worden in een machine naast elkaar gelegd en dan aan elkaar genaaid. Aan de draad worden ze te drogen gehangen. Ik vraag de vrouw of ze ook rookt. "Nee", zegt ze. Ze lacht wel om de vraag. Ik vind het net zoiets als een veeteler die vleeskoeien fokt en vegetariër is.

Ik fiets weer verder over landbouwwegen richting Heidelberg. In Lorch haal ik bij het VVV een stempel in de pelgrimspas. Ik moet weer denken aan de ontmoeting met Kurt en wil de plaats waar ik Kurt ontmoette niet vergeten.

Om 9.00 uur kwam ik in Maria Einseidler. Een bedevaartoord uit de 14e eeuw. Ik fiets naar de kapel. Als ik de deur open doe zie ik zeker twintig mensen. Er is iemand die de voorbede doet, daarna vallen de overige aanwezigen in: Maria, Zo gaat het maar door. Na tien minuten lijkt het of ik een herhaling hoor. De cd blijft ergens hangen en herhaalt het verhaal. Ik besluit maar te vertrekken

.....

6e Dag, dinsdag 21 juli 2009

Sankt Leon, Shellbornn.

Dag afstand 84 km. Totaal 582 km.

Water met koolzuur

Omdat het hek van de camping in Sankt Leon pas om 7.00 uur open is, kon ik niet eerder vertrekken. Na mijn vertrek kom ik in een heel rustig bos. Ik maak uitgebreid foto's van een wijngaardslak die de weg over kruipt. In een picknickhut maak ik mijn ontbijt en zo ben ik al vroeg in Bruchsal. Midden in de plaats staat een prachtig barokslot. Ik fiets door de tuinen en schrijf de brief van gisteren af. Ik voel mij als de kasteelheer. Het fietsen gaat nog steeds goed. Ik heb bijna alleen maar vlakke etappes gehad en kom nu in het Zwarte Woud. Daar gaat het meer klimmen.

We zien wel

Het is al weer aardig warm en mijn water is op. Als er een paar mensen in de tuin aan het werk zijn vraag ik water. "Doe maar uit de kraan" zeg ik. "Nee", zegt de vrouw, "we drinken altijd mineraalwater." Ze vult de fles. Als ik de eerste slok neem merk ik het al. Er zit koolzuur in. Ik heb liever gewoon water, in plaats van dit bulkwater. Als ik een stuk verder ben springt met een plof de drinkfles open. Door het schudden komt het koolzuur vrij.

De gids

Als ik in Pforzheim op de kaart sta te kijken, stopt een fietser naast mij. Hij komt op de fiets uit Bingen en is aan het trainen voor zijn fietstocht naar Santiago, die hij samen met een vriend in drie weken wil maken. Hij kent de weg en wil mij door de stad brengen. Op een leuk terras onder de bomen drinken we eerst een biertje. Hij heet Josef, heeft in de fabriek van Mercedes auto's gewerkt. Hij is met vervroegd pensioen. Van oorsprong komt hij uit Roemenië. Zijn voorouders waren Duitsers die daar naar toe getrokken waren. Op 18-jarige leeftijd heeft hij geprobeerd uit Roemenië te vluchten. Hij werd gepakt en moest 30 maanden de cel in. Later heeft hij het weer geprobeerd en lukte het hem in Duitsland te komen, waar hij nu 38 jaar leeft. Als ik Josef vertel dat ik niet langs de rivier fiets, maar over de bergkam naar een camping ga, zegt hij: "Die weg ken ik niet, terwijl ik hier vlakbij woon. Ik fiets mee!" We moeten 3 à 4 km bergop. Het is mijn

eerste langere klim. Josef puft. Hij weegt ca.100 kg. Samen komen we boven en na een paar kilometer hoor ik een bekend geluid. Er is een spaak kapot. We rijden voorzichtig naar de camping. Ik neem afscheid van Josef. Hij geeft mij zijn telefoonnummer en als ik hem morgenvroeg bel, staat hij op de route en zal mij door het bos Shonbuch loodsen. Ik ben benieuwd. Ik begin aan de fiets te sleutelen. Naast mij staan mensen uit De Zilte in Nederland. Ze zijn ook met de fietsen onderweg. We praten, maar het sleutelen schiet daardoor niet op. Ik haal het achterwiel eruit. In het frame onder in de zadelpen heb ik reserve spaken. Na het verwijderen van het tandwiel kan ik de nieuwe spaak er zo in draaien. Ik wil ook een groter achtertandwiel plaatsen, daardoor heb ik meer kleine versnellingen. Het wordt donker. Ik moet het sleutelen staken. Warm eten maken is er bij ingeschoten. Ik heb nog een blik vruchten dat ik opmaak. Die nacht repareer ik in mijn droom wel vijf keer de fiets.

.....

7e Dag, woensdag 22 juli 2009

Shellbronn, Melchingen.

Dagafstand 82 km. Totaal 664 km.

Vandaag met zijn vieren

's Morgens om 6.00 uur ga ik direct verder en binnen twintig minuten is alles weer rijklaar. Nieuwe spaak en nieuw achtertandwiel om meer kleine versnellingen te hebben. Voorzichtig test ik de fiets en ik heb direct het goede gevoel. De fiets wordt een kostbaar bezit. Zonder fiets is je reis voorbij. Het doet me denken aan vorige week, toen ik naar Hennie Nijland ging voor de APK- keuring van onze auto. Gezien het gemaakte aantal kilometers met de auto, had ik beter met de fiets naar de APK- keuring kunnen gaan. Ik heb dit jaar meer kilometers op de fiets dan met de auto gemaakt. Met Josef had ik afgesproken dat ik zou bellen als ik bij de camping zou vertrekken. Voordat ik dat doe haal ik om 7.35 uur broodjes bij de bakker en maak in een bushokje mijn ontbijt. Ik bel Josef en direct vraagt hij: "Wo bist du", waar ben je. "Ik rijd nu van de camping." "Wir Sehen Uns in Schafhausen." Hij meende het echt. Later belt hij mij terug. "Wo bist du, Jetzt."

"In Weilderstadt."

"Wir sehen uns in 10 Minuten."

Ik kom in Schaffhausen (om misverstanden te voorkomen het ligt 32 km beneden Pforzheim). Bij Schaffhausen kijk ik rond. Daar staat Josef. Het doet mij goed. Ik krijg een brok in mijn keel. Er zijn toch mensen die eerlijk en goed zijn. Bij Josef staan Bob en Rianne uit Zoeterwoude. Ze hebben ook gelezen van de moeilijke route door natuurpark Schonbuch waar de meeste fietsers verdwalen.

De Altstadt

Josef kent de weg en zal ons door het park loodsen. We gaan met ons vieren op pad. Het eerste wat Rianne zegt: “We rijden niet zo hard.” Ik ben het daarmee helemaal eens. Josef rijdt voorop. Na een klim wachten we op elkaar en onderweg maken we nader kennis. Rianne en Bob rijden naar Verona. Rianne werkt in het onderwijs en Bob bij het VNO, een overkoepelende organisatie van de vakbonden. Bob gaat bij de beklimming van heuvels in zijn eigen tempo naar boven. Ze zijn vanuit Zoeterwoude vertrokken en hebben in Utrecht bij hun dochter al twee fietstassen achtergelaten, want ze hadden veel te veel spullen mee. Met behulp van Josef komen we zonder problemen door het park en we besluiten: ‘De Altstadt’ van Tübingen te bekijken. Je merkt direct dat Tübingen een studentenstad is. Overal universiteitsgebouwen, studenten en fietsen. De oude stad heeft prachtige gebouwen. Op een terras, met de fietsen goed in het zicht, drinken we koffie. Rianne bekijkt mijn pelgrimspas en leest met heel veel belangstelling het kaartje met het houten kruisje en de tekst. We vertellen elkaar over onze ervaringen op de reis naar Santiago, die Bob en Rianne ook gemaakt hebben. Ze vertelt over de bijzondere ontmoeting met een Libanese dichter, terwijl ze met elkaar in de bergen naar de zonsondergang keken. Bij dit verhaal komen er tranen van geluk op haar wangen. Zo heeft de tocht naar Santiago bij ons allen wat los gemaakt, wat ons in ons diepste treft. Het zijn plaats, omstandigheden en gevoelens die een gevoel van geluk omhoog roepen.

Zo bewaar ik altijd nog goede herinneringen aan de Mis in de kleine kapel in Monto di Gazo. Die Mis was een mooie afsluiting van de pelgrimstocht. Als we fietsen, vertelt Rianne dat ze bij de Baptistengemeente is, Bob is katholiek gebleven. We praten over geloof en geven elkaar dingen mee om nog eens te overdenken. Mijn dochter Jolanda schreef voordat ik vertrok: ‘Waar je ook bent, wat je ook doet, ‘HIJ’ is altijd bij je’. Dan heeft ‘HIJ’ vandaag drie bijzondere mensen op mijn pad gebracht. Josef, Rianne en

Bob. Buiten Tübingen nemen we afscheid van Josef. Een bijzondere mens die ook naar Santiago gaat. Voor we aan een 4 km lange beklimming van 4 tot 7% beginnen, neem ik afscheid van Rianne en Bob. Ze willen in een pension overnachten. Het afscheid van deze bijzondere mensen valt mij zwaar. Een dag en toch zoveel verbondenheid.

.....

8e Dag, donderdag 23 juli 2009

Erpfingen, Obersiggingen.

Dagafstand 98 km. Totaal 761 km.

Naturisten

In de bakkerswinkel waar ik vanmorgen broodjes kocht vroeg de vrouw: "Waar komt u vandaan." Ik zei: "Ik kom op de fiets uit Holland." "Dacht ik al", zegt de vrouw. Dat is mij vaker gebeurd. Blijkbaar praten we allemaal net zo Duits als Rudie Carel. Met dat verschil dat hij er goed voor betaald kreeg. De vrouw wil ook weten waar ik heen ga. "Naar Rome" en ik voeg er aan toe: "Het is een verrassing voor de Paus. Hij weet het nog niet" Ze begint uitbundig te lachen. "Ik zal aan u denken", zegt ze, waarop ik zeg: "Ik zal ook aan u denken, maar niet de hele dag." Toch mooi als je de dag zo kunt beginnen. Ik ben het vandaag even zat om de route van Hans Reitsma te volgen. De route voert over allerhande kleine wegen en permanent moet je opletten waar je links of rechts moet. Ik fiets nu over de B32 de Hohenzollernstrasse langs de rivier de Lauchert. De rivier stroomt naar het noorden. Als ik richting Sigmaringen kom stroomt het water naar het zuiden, naar de Donau. Het weer is bewolkt en er staat een zeer harde wind. Toch is de temperatuur rond de 30 graden.

Bekende Duitser

In Sigmaringen heb ik rond 12.00 uur toch al weer 50 km gereden. Ik fiets langs de Donau. In een park lopen mensen in het water van een Dr. Kneippe-anlage. Met blote voeten in steenkoud water is goed voor de bloedsomloop. Ik maak een foto. Een van de mannen zegt, dat ik dat niet zomaar kan doen. Hij is een zeer bekende Duitser en ik mag geen foto's van hem maken. De man lijkt absoluut op niemand en ik geloof er niets van. Even later roept een jonge dame: "Herr Rohde, komt u er uit. We moeten weg."

Had ik het toch goed! Hij is onder begeleiding van iemand van een inrichting. Die was dus goed gek.

Nu heb ik vandaag zelf ook even voor gek gelopen. Omdat ik langs de N32 fietste vond ik het verstandig om het letlampje achter op mijn helm aan te zetten. Ik heb dit knipperlampje uit veiligheidsoverwegingen achter op de helm gemonteerd. Toen ik in Sigmaringen in een grote supermarkt boodschappen ging doen, passeerden mij in de winkel mensen die lachten. Eerst had ik het niet door, maar ineens bedacht ik dat het knipperlichtje nog aan stond. En ja hoor, ik had ook voor gek gelopen.

De tocht gaat verder langs de Donau. Dan moet ik weer berg op. Daarna stroomt het water naar het zuiden richting Bodenmeer. Nu loopt ook de weg naar beneden. Het weer is zeer heftig geworden. Er staat een zeer harde wind. Naar ik later hoorde, heeft de wind rond het Bodenmeer veel schade veroorzaakt. Rond 17.00 uur kom ik op de camping, op 20 km van de Bodenmeer. Het weer begint zeer dreigend te worden. Snel zet ik mijn tentje op. Ik heb net voor de bui nog even heerlijk in het zwembadje gezwommen. Dan begint het te regenen en een heftig omweer barst los. Ik besluit eerst maar eens een uurtje te slapen. Met een knetterend geluid slaat de bliksem in, direct gevolgd door de donder klap. Ik ben niet bang voor de bliksem. Rianne, met wie ik gisteren fietste, was bij de dreiging van onweer al doodsbang. Na een uur ben ik wakker en begin in het voors- te gedeelte van de tent te koken.

Rond 9.30 uur maak ik een praatje met Rob en Trudie. Ze staan op het naturistengedeelte van de camping. We raken volop aan de praat en Trudie nodigt mij uit om hun kampeerauto te bekijken. Helaas wordt het al wel wat donker. Achter de schutting van het naturistengedeelte staat een camper, die direct mijn hart heeft gestolen. Op de laadbak van een Dodge heeft Rob een soort huisje gebouwd. Een huisje met een rieten puntdak. Om het huisje geheel in stijl te hebben zit er achterop een vogelhuisje. Rob heeft er ook een vogeltje bij gedaan. Voor op het huisje, dat ongeveer 2,5 m boven de laadbak uit steekt zit een klomp. Ik vraag Rob: "Waarom een houten huisje?" "Ik kan goed met hout werken", zegt hij. De camper is een verschijning die direct een glimlach geeft. Rob maakt het niks uit. In het kampeerhuisje praten we nog verder en dan is het bedtijd! Naar ik van anderen hoorde, is het aan het Bodenmeer noodweer geweest. Morgen gaat het langs het Bodenmeer naar Oostenrijk.

Het was een zware dag!

9e dag, vrijdag 24 juli 2009

Obersiggingen, Bludenz (Oostenrijk)

Dagafstand 125 km. Totaal 886 km.

Naar Oostenrijk

Ik verlaat de camping in Obersiggingen en de vriendelijke eigenaresse staat mij om 7.15 uur uit te zwaaien. Het gaat nu heuvel af naar het Bodensee. Het zijn vriendelijke kleine weggetjes. Er is veel fruitteelt, maar ook velden met hop. Ik heb mij voorgenomen om aan het Bodensee mijn ontbijt te maken. Tegen 10.00 uur kom ik in Langenargen en vind een prachtig bankje aan het water. Het is genieten met een ontbijt en een kopje koffie. Naast mijn bankje is een groep schoolkinderen op een grasveld met verschillende spelen bezig. Ik bekijk het eens rustig. Ze moeten met luchtzakken en balken een vlot maken. De instructeur legt uit hoe ze het moeten doen. Daarna gaan ze aan de slag. Het zijn allemaal kinderen van 13 tot 14 jaar. De overige spelen zijn er op gericht om samen een taak uit te voeren. Je ziet direct wie de leiding neemt en de taken verdeelt. Net grote mensen werk. Na het ontbijt fiets ik langs het Bodensee naar het schiereiland Lindau. Het is heel toeristisch, maar je wilt het zien. Het is 12.00 uur en ik heb al weer 53 km gereden. Nu gaat het naar Oostenrijk. Bregenz is de eerste plaats. Bregenz is maar 10 km verder. Er staat tussen Lindau en Bregenz een dikke file. Het vakantie seizoen is aangebroken. Ik rijd de file gewoon voorbij.

Opnamen

Net voor de Oostenrijkse grens zijn er in de tuin van een prachtig landhuis aan het Bodensee tv-opnamen met een blaaskapel. Er staan overal auto's en vrachtwagens van de S.W.F. Ik fiets tussen de vrachtwagens door de tuin in. Ik groet een aantal mensen en zorg wel dat ik uit beeld blijf. De opnamen gaan door. De blaaskapel staat netjes opgesteld voor het landhuis. Overal staan lampen, terwijl de zon volop schijnt. Op enig moment komt er iemand uit een soort tent en roept: "Stop, stop." De kapel houdt op met spelen. Cameramensen beginnen rond te lopen, de opnamen liggen stil. Ik blijf gewoon kijken. Dan komt er een man naar mij toe en zegt:

“Dit terrein is gehuurd voor tv- opnamen.” Ik geef direct antwoord, door te zeggen: “Dat is fijn dan hoef ik geen huur meer te betalen.” Hij legt uit dat het niet de bedoeling is dat er publiek bij is. Hij vraagt mij vriendelijk om het terrein te verlaten. Ik vraag hem of het snel of langzaam mag. Hij lacht, dus ik vertrek langzaam. Hij vraagt waar ik heen ga. Ik probeer het verhaal van gisteren. “Ik ga naar Rome en het is een verrassing voor de Paus. Hij weet nog niet dat ik kom.” Ook deze man kan er om lachen en ik vertrek heel langzaam. Hij geeft mij nog de beste wensen mee.

Na Bergenz kom ik bij Hard waar de Rijn in het Bodenmeer komt. De route is moeilijk te vinden. Bij Lustenau passeer ik een brug en als ik mensen vraag hoe ik in Lustenau kan komen, zeggen ze dat ik aan de verkeerde kant van de Rijn in Zwitserland zit. Ik moet terug. Mijn doel is Bludenz in Oostenrijk. Dan zit ik aan het begin van het Klosterdal, wat de aanloop naar de Arlbergpas, op 1800 m hoogte is. Kort voor Bludenz komt de regen met bakken uit de lucht. Als een verzopen kat kom ik op de camping. Er is een soort keuken waar ik mijn spullen kan drogen. Henk en Rinus uit Eindhoven waren al wat eerder binnen. Ook zij staan te wachten om in een droog moment de tent op te zetten. Het wordt niet droog en ik wil liggen en slapen. Dan maar nog nat. In de stromende regen zet ik de tent op. Daarna kruip ik diep in de slaapzak. Ik had van de regen natte voeten gekregen en in de slaapzak word ik weer warm. Een gigantisch onweer breekt los. Van eten koken komt niets. Ik heb nog een paar blikjes, dat is het avondmaal. Alles is klam en nat en als ik ’s morgens wakker word regent het nog. Wat moet ik doen? Blijven of toch aan de pas beginnen.

.....

10e dag, zaterdag 25 juli 2009

Bludenz, Imst.

Dagafstand 91 km. Totaal 973 km.

De eerste bergpas

Als ik wil opstaan, regent het nog steeds. Ik blijf nog een uur liggen. Dan bekijk ik de lucht, het is nog geheel donker. Om 8.00 uur klaart het wat op. Ik neem het besluit om vandaag de Arlbergpas te rijden. Rinus en Henk die uit Eindhoven komen en ook per fiets naar Rome gaan, hebben gisteren in Bludenz een kaartje voor de trein gekocht. Voor elf euro gaan ze met de

trein door de tunnel van de berg. Ik moet aan de pelgrims van vroeger denken. Die konden ook de trein niet nemen. Het tentje is kletsnat en door het water wel een kilo zwaarder. Rond 8.15 uur sta ik klaar voor vertrek. Als ik omkijk, zie ik een man in een rolstoel en een vrouw. Ik spreek hem aan: "He Jan. Wat een tref dat ik je alsnog ontmoet." Hij herkent mij direct. We hebben per mail contact gehad.

Jan Mollen gaat samen met zijn vriendin Marja naar Rome. Jan zit in een rolstoel en rijdt met een handbike. Marja gaat met het busje vooruit naar de camping. Soms rijdt Marja hem met de fiets tegemoet en rijden ze samen. "We krijgen zoveel positieve reacties", zegt Jan. Ze hebben vandaag een rustdag, want Mia wordt 59 jaar. Jan zegt dat hij mij nog een SMS heeft gestuurd. Helaas was ik gisteravond met andere dingen bezig en heb geen SMS gelezen. Ik feliciteer Mia met haar verjaardag en we wisselen nog wat wetenswaardigheden uit. We nemen afscheid en spreken de wens uit elkaar onderweg nog eens te ontmoeten.

De aanloop door het Kloosterdal is prachtig. De klim is 6 tot 7%, maar het is goed te doen. Ik kijk niet op mijn horloge of de kilometerteller. Ik geniet van de bergen en fiets gewoon door. Maar de top van berg is nog 29 km

Onweersbui

Na Langen am Arlberg gaat het echt omhoog. Voor Langen is een hele lange tunnel. Fietsers mogen daar niet door, er loopt wel een weg langs de tunnel. Dan komt er een onweerbui. Ik trek de poncho aan en ga op mijn krukje zitten. Ik maak mij klein. Ik kan nergens schuilen, er zijn geen huizen of schuurtjes. Met dit weer kun je niet fietsen, en zo zit ik stil en verlaten in de regen en het onweer, langs een weggetje waar bijna nooit iemand langs komt. De regen komt met bakken uit de lucht, maar na een half uur klaart het op. Ik kan weer verder. Ik weet niet of ik er juist aangedaan heb. Doorrijden met onweer vind ik zeker niet verantwoord.

Vanaf Langen beginnen de haarspeldbochten. Het is nog 6 km met een klim van maximaal 10%. Het is indrukwekkend mooi. Toch moet ik lopen. Ik heb knipperlichtje achterop mijn helm aan. Het werkt. Auto's blijven achter mij of gaan ruim om mij heen. Waar het wat vlakker wordt, kan ik soms even fietsen. Ik moet nog naar 1800 m hoogte. Het lijkt niet zo hoog, maar toch is het een grote lichamelijke inspanning. Het gaat goed. Ik stop regelmatig om wat te eten. Hoe hoger ik kom, hoe kouder het wordt. Het is 11 graden. Kort voor de top maak ik een stop. Tegen de rots hangt een

bordje met een naam en opschrift: 'Een hart staat stil, als God het wil.'
Mijn hart klopt of dat het uit mijn lijf wil springen. Ik wandel naar de top. Een aantal wandelaars stellen vol belangstelling vragen. Ik trek eerst alle warme kleren die ik heb aan. Een van de wandelaars maakt wat foto's en ik krijg een stempel in mijn pelgrimspas. Het is 14.30 uur. Ik heb bijna zes uur over de klim gedaan. 'Luctor et Emergo.' Ik worstel en kom boven. Bij de afdaling verrek ik van de kou. Ook begin ik te gapen. Tot Landeck gaat het heerlijk berg af. Tegen mijn principe in loopt de snelheid soms op tot 50 km. Na Landeck fiets ik nog 20 km door naar Imst. We hebben daar een paar weken geleden met mijn zwager en schoonzus op een camping gestaan. De verrassing bij de beheerderfamilie is groot." Op de fiets?" Ja, op de fiets! Het was een inspannende dag. Morgen een rustdag!

.....

11e dag, zondag 26 juli 2009

Imst (rustdag)

Totaal 973 km.

Een rustdag!

Ik ben nu elf dagen onder weg. De eerste Alpenpas heb ik bedwongen en het gaat goed. Natuurlijk doet het elke dag wel ergens pijn of slaat de vermoeidheid toe, maar dat is snel vergeten bij alle mooie dingen die je onderweg ziet of beleeft. De tocht langs de Rijn was de eerste dagen heel bijzonder, maar dat wordt na vier dagen Rijn wat minder. Voordeel is wel, dat alle etappes vlak zijn, pas bij Karlsruhe begint het te klimmen en wordt het landschap weer anders. Het Bodensee is een echte toeristentrekker. Veel campings, tot de nok toe vol. Een mierennest van toeristen die door de plaatsjes wandelen, kaarten of andere dingen kopen en op terrasjes zitten. De hotels en pensions zijn niet te tellen, dat blijft ook zo richting Oostenrijk. De Arlbergpas naar 1800 m hoogte was heftig. Ik had het naar boven steeds kouder, maar je haalt het en dan is de voldoening groot. Het weer was de laatste week wisselvallig, maar nooit een hele dag regen. Soms dagen met maximaal 35 graden. Ik kan er goed tegen. Nu dus een rustdag. Het is stralend weer en een goede gelegenheid om alles te was- sen en weer eens te sorteren. Het scheelt heel veel tijd als je precies weet waar, wat in welke tas zit. Ik span een waslijn en begin met de was. Voor de middag heb ik alles droog. Ik maak nog twee verslagen af en praat met

verschillende mensen op de camping. De familie Ligtenberg uit Enter in Overijssel neemt mijn eerste routeboekje mee. Ik heb het na bijna 1000 km uit. Scheelt alweer gewicht.

Naast mij staat Dorean Pavre uit Lausanne in Zwitserland. Hij spreekt Frans en Engels, dus het wordt Engels. Dorean is een heel schriel ventje op een heel grote BMW-motor, met aan alle kanten koffers, waar hij alles in heeft, zelfs een laptop. Dorean is naar de Noordkaap geweest en heeft al duizenden kilometers gereden. Hij kwam via Finland, Letland, Polen en Duitsland. Hij is een echte kilometervreter. Dorean werkt bij een firma die houten huizen bouwt. En zo is de een op de fiets en de ander op de motor. Dorean gaat met de middag weg. Hij wil nog naar Liechtenstein. Ik geef hem de route over de Arlbergpas, want hij wil geen tol betalen. 's Middags lig ik lekker lang te slapen, maar dat wreekt zich 's nacht weer. Ik lig een paar uur wakker. Het inpakken de volgende ochtend is zo gebeurd. Precies om 7.05 uur sta ik bij de poort en de campingeigenaar neemt afscheid met, "Auf Wiedersehen." Ik weet niet of dat op de fiets zal zijn.

.....

12e dag, maandag 27 juli 2009

Imst, Nauders.

Dagafstand 86 km. Totaal 1059 km.

Naar Italië

De route gaat over het fietspad langs de Inn. Ik doe kalm aan, de spieren moeten er weer aan wennen. Rond 8.30 uur ben ik in Landeck. Het is maandagmorgen en ik moet wat eten halen. Ook weer niet te veel, want ik moet nog de Resapas naar 1450 m hoogte op. In Landeck tref ik een Belgische man en vrouw bij de winkel. Ze zijn in Remagen gestart en gaan ook naar Rome, ze overnachten in hotels. Ik fiets nu via een fietspad door het Obere-inntal, een smalle kloof. Het fietspad wordt ook veel door groepen bikers gebruikt. Het klimt geleidelijk. Na Pfunds maakt de route een kleine omweg door Zwitserland, omdat de Reschenpas te druk is voor fietsers. Hoog op de berg kan ik de weg zien.

Bij St. Valentin begint het echt te klimmen, elf haarspeld bochten naar 1454 m hoogte. Verschillende keren word ik ingehaald. Soms gaat het 5% omhoog, maar ook 8 en 10% komen voor. De temperatuur zit weer boven de 32 graden. Ik let niet op de tijd. Een aantal jongelui gaan met de klein-

ste versnelling naar boven. Mijn versnelling is bijna net zo klein, maar de ca. 20 kg bekpakking doen hun tegenwerkende kracht en ik moet lopen. Steeds doe ik twee haarspeld bochten, rust weer uit en drink iets. Niet te veel, meer de mondspeulen, want die is door het hijgen kurkdroog. Uiteindelijk bereik ik de Norberts Hohe. Weer een pas overwonnen.

Onweer en hagel

In Nauders doe ik de inkopen voor vandaag. Nu nog naar de camping die ca. 2 km richting Italiaanse grens ligt. De 2 km zijn slopend. Er giert een zeer harde wind door het dal. De tassen vangen zoveel wind dat ik in de kleinste versnelling nog moeilijk vooruit kom. Op de camping sta ik samen met Harry en Susanne Luxemburg uit Bleiswijk. Ze zijn ook op weg naar Rome. Harry werkt in het onderwijs en Susanne werkt op een laboratorium voor bloedonderzoek aan de universiteit. Het is hun vakantie. Ze slapen niet altijd in een tentje, soms nemen ze een kamer. Tegen 22.00 uur ga ik de tent in. Er is heel in de verte onweer. Later in de nacht barst het met veel geweld ook boven ons los. Ik blijf maar lekker in mijn tentje. Dan hoor ik een geraas en even later vallen er hagelstenen. Wat een geweld. De tent houdt zich goed. Weer een ervaring. Het blijft tot 7.00 uur regenen. Naast mijn tentje ligt nog een hoopje hagelstenen. Ik besluit maar kalm aan te doen. Het weer klaart op en het kan wel eens een mooi dag worden. Vandaag naar Italië.

.....

13e dag, dinsdag 28 juli 2009

Nauders, Naturs (Italië)

Dag afstand 73 km. Totaal 1132 km.

Zuid-Tirol

De camping ligt net voor de Italiaanse grens. Mijn burens Harry en Susanne zijn ook klaar voor vertrek. Na 200 m fietsen ben ik bij de grens, daarna nog even klimmen en 2 km verder ben ik in Reschen of op zijn Italiaans Resia. Het is Zuid-Tirol. Het hoorde bij Oostenrijk, maar na de Tweede Wereldoorlog heeft men het bij Italië gevoegd. De bewoners spreken allemaal Duits. Men heeft nu een hoge mate van autonomie en men accepteert nu dat men een deel van Italië is. Bij Reschen begint het stuwmeer, de Reschensee. Toen de Reschensee als stuwmeer vol liep, heeft men het

plaatsje Reschen geheel verplaatst. Alleen de kerktoeren staat nog in het water als herinnering aan het verdronken dorp. Na Reschen loopt er een fietspad tot aan Merana. Van 1420 m hoogte gaat het naar 350 m hoogte. Vandaag dus lekker berg af. Bij de kerktoeren in het water maak ik wat foto's. Het landschap is van dien aard dat je wel bezig kunt blijven met het maken van foto's. Of je nu links of rechts kijkt, het blijft prachtig. Hoog op de bergen ligt sneeuw. Vermoedelijk is er vannacht wat bij gekomen. Alle dorpjes hebben nu twee namen. Ik ga op zoek naar een postkantoor. Ik moet nu Italiaanse postzegels hebben om mijn dagelijkse reisverslag naar huis te kunnen sturen. In Prad vind ik een bank en een postkantoor. Ik haal postzegels en geld. Ik heb altijd 100 tot 200 euro bij mij, maar nu was het tot ca. 20 euro gekrompen.

Marmer

Bij het dorpje Laas gaat een spoorbaantje tegen de berg omhoog. Onderaan staat een treintje. Ik sta bij de overweg en ca. 200 meter rechts ligt de marmerfabriek. Bij Laas wordt op 1600 tot 2300 m marmer gewonnen. Het Laaser marmer wordt vooral voor beelden gebruikt omdat het marmer een gelijkmatige structuur heeft. Het treintje komt met een paar grote blokken aanrijden. De machinist roept dat we het verkeer moeten tegenhouden en dat doen we. Geen spoorbomen, gewoon allemaal meewerken. Ik fiets op de Via Claudia Augusta, de Romeinse Keiserweg. Het fietspad is met Europees geld aangelegd en loopt door naar Bolzano. De route is goed aangegeven. Wel zijn er heel veel fietsers op weg. Later spreek ik een Duits gezin uit Una bij Dortmund. Ze zijn op vakantie in Zuid -Tirol. Men kan met de trein het dal omhoog, dan een fiets van de spoorwegen huren en tot elk gewenst station naar beneden fietsen. De kaart plus fiets kost elf euro per persoon. Geen wonder dat ik de hele dag fietsen van de zelfde soort zie. Hele families fietsen met een rugzak naar beneden. Af en toe zie ik huilende kinderen die het niet meer leuk vinden en willen stoppen. Ook slingerende kinderen zie ik veel. Na een aantal kilometers gaan ze spelletjes doen.

Vol

In Naturns zijn twee campings. Ik besluit daar te overnachten. De eigenaar zegt: "Wij zijn vol." Dat kan niet en ik houd aan dat het maar een klein tentje is. Ik merk dat hij het geen probleem vindt als ik bij iemand ga staan.

Ik rij de camping over. Waar plaats is vraag ik. Een jong stel, Dirk en Astrid heeft voor de camper twee meter gras over. Ze hebben er geen probleem mee als ik de tent daarop zet. Een dergelijke kleine plek heb ik nog niet gehad. Ik vind het voldoende, ik kan slapen.

.....

14e dag, woensdag 29 juli 2009

Naterns, Ora of Auer.

Dag afstand 71 km. Totaal 1203 km.

Weer een volle camping

Het probleem is, ik ga te snel. Ik ben de Alpen over en zit kort voor Trento. Het is nog ca. 1000 km en ik heb nog 24 dagen. Mijn terugreis staat geboekt op 23 augustus. Met 8 rustdagen en 62 km per dag ben ik nog op tijd in Rome. Er is dus nog genoeg tijd om wat te bekijken. Hans en Martha Wieser belden dat ze aan het Gardameer in Arco zijn. Nu ik voldoende tijd heb, ga ik er langs.

Gisteravond had ik op de camping veel bekijks. Ik stond met mijn tentje op een klein stukje gras voor een camper, net naast de open afwasplaats. De burens uit Duitsland waren direct nieuwsgierig. Tegenover mij staat een jonge Italiaanse vrouw van ca. 30 jaar en een man die ik in de 40 schat. Je probeert je er een beeld van te maken. Zij is niet direct een schoonheid te noemen. Blijkbaar is ze toch blij met een wat oudere man en hij met een jonge vrouw. Dus beiden blij. Maar dat is mijn oordeel. Zij vraagt in het Italiaans iets over het fietsen. Ik leg uit: Holland, Rome. Ze knikt vol verwondering. Later komt ze met een hele zak met perziken. Haar vader heeft ze geplukt. Ik mag ze hebben. Uit het gebaar spreekt een goed mens. Iemand die iets voor een ander over heeft. Hoe klein ook, het kan net dat gevoel geven. Maar zo kom je het onderweg vaker tegen.

Ik ga naar camping Markus-hof in Auer. Harry en Susanne Luxemburg zijn rond 14.00 uur op de camping. De camping zit weer tot de nok toe vol. De eigenaresse ligt te slapen dus wij wachten het maar rustig af. Het is 34 graden. Een man en een meisje zitten onder een tent te kaarten, waar wij ook een schaduwplekje opgezocht hebben. Als na enige tijd de kaarten door de wind van tafel vliegen, stoppen ze. Dan vraagt de man ineens of we met de fiets zijn en een plaatsje nodig hebben. Hij heeft alleen nog een plaats in de zon. Wij zijn dolblij met een plaats. De zon nemen we voor lief.

Het blijkt een strook gras te zijn van 3 m breed, langs een muur waar hij ook zijn groentetuin heeft. We schrijven ons in en ik vraag een stempel in mijn pelgrimspas. Dat maakt indruk. Als het tentje staat, komt de eigenaar naar zijn tomaten kijken. Hij plukt er twee en geeft er een aan mij. Het gebaar. De tomaat smaakt als Gods verboden vrucht, hoewel ik niet precies weet of dat de appel of een andere vrucht was. Het gebaar om ons toch een plaatsje te geven. Het gebaar van de tomaat. Het zijn de kleine dingen die je gaat waarderen. Het is een kleine camping en het valt mij op dat er voor 90% Nederlanders staan. De eigenaar kan het ook niet verklaren. "Het is altijd zo", zegt hij.

De rit van vandaag ging tot Bolzano geheel over goed aangelegde en bewijzerde fietspaden. Het dal van de Adige, de rivier waar het fietspad langs loopt is een groot fruitteeltgebied. Soms is het dal breed, maar voor Leogonde is het dal smal en stort de rivier op korte afstand naar beneden. Van Morano tot Bolzano zijn nieuwe fietspaden aangelegd. Ik volg de fietspaden en ga in het centrum van Bolzano naar de Dom. Een prachtige Dom. Ik spreek een man aan van wie ik denk dat hij bij de kerk hoort. Hij wijst op het embleem op zijn jas. Hij is van de Bundes Bahn. Dan zie ik iemand die deuren op slot doet. Ik vraag hem en krijg een stempel en de complimenten. De stad uit gebruik ik de TomTom tot ik het fietspad naar Trento vind. Nu is het weer heerlijk fietsen. Na het eten koken, ga ik tegen 20.00 uur mijn twee pannen, vork en lepel afwassen. En dan zie ik dubbel. Maar ik denk; ik ken er één. Het klopt en de avond wordt nog gezellig en vol verrassingen. Morgen meer!

.....

15e dag, donderdag 30 juli 2009

Auer, Arco (Gardameer),

Dagafstand 101 km. Totaal 1304 km.

Rouwadvertentie

Nog even de verrassing van gisteravond. Ik zie twee vrouwen, duidelijk een tweeling. Eén daarvan ken ik, maar was ik die andere alleen tegen gekomen, dan had ik haar ook herkend. Ze herkent mij ook direct. "Nijland", zegt ze: "Wat doe jij dan hier?" Het is Thea de Kinkelder uit de Lomboekstraat in Duiven. Ik ken ze onder andere van de schutterij. Ik leg Thea uit hoe en wat. De bewondering is groot. Ze vertelt dat ze haar tweeling-

zus in Groesbeek belde, om te zeggen dat ze deze camping had besproken. Haar zus zei, dat ze ook deze camping had besproken. Zou het komen omdat ze tweeling zijn? Thea is nog vol verbazing over onze ontmoeting en zegt: "Je moet wel even mee naar onze caravan, anders gelooft Laurens mij nooit als ik dit vertel." Ik loop mee en Laurens krijgt grote ogen als hij ons ziet aan komen. Ik moet aan tafel plaatsnemen. Krijg wat te drinken en voor ik het weet is het al weer 23.00 uur. Tijd om naar bed te gaan. Morgen wil ik naar het Gardameer fietsen. Hans en Martha Wieser staan in Arco en ze hebben mij uitgenodigd. Ik fiets vanuit Auer terug naar de rivier de Adige. Ik vervolg het prachtig vrij liggende fietspad langs de rivier. Het is genieten met hoog opgaande bergen aan beide kanten. Mijn gedachten dwalen af. Ik bedenk dat ik veel meer geniet van landschappen dan van steden. De steden zijn vaak druk. De lucht is er niet fris en je fiets ergens neerzetten is ook niet altijd leuk. In een klein plaatsje op ca. 1 km van de route ga ik eerst een brievenbus zoeken. Ik moet mijn brief van gisteren nog afmaken. Ik zit op een bankje en naast de bank is een houten deur met rouwadvertenties. Er staan twee jonge mensen op. Heel veel mensen uit het dorp stoppen even, om het te lezen. Je merkt verslagenheid. Ik post de brief. Ik had uitgerekend dat het naar Arco ongeveer 75 km moest zijn. Onderweg merk ik echter dat het meer is. Ik probeer Hans Wieser te bellen dat ik onderweg ben. Ik krijg de voice mail, daarom laat ik mijn telefoon aan staan. Rustig fiets ik door. De temperatuur zit al weer boven de 34 graden. De telefoon gaat. Ik denk, Hans belt terug. "Met Gerda van de gemeente Duiven", of ik op korte termijn nog een huwelijk kan sluiten. "Gerda, ik ben met de fiets op weg naar Rome en de eerste weken nog niet terug." Dat heb je dan als overdag de telefoon aan staat. Ik moet vandaag regelmatig even in de schaduw stoppen. Op een bankje slaap ik spontaan even in. Dan ga ik weer verder. Ik hoor de Cicaden in de bomen, we zijn in het zuiden. Langs het fietspad staan soms ook paaltjes met een kraan. Waar mogelijk haal ik vers water en verwerk zeker twee liter en eet drie broodjes. Waar het blijft, weet ik niet, je blijft eten en drinken.

Dan belt Hans en zegt dat het pilsje koud staat. Niet dat ik harder ga fietsen. Ik geef aan met drie kwartier in Arco te zijn. Hans legt uit hoe ik moet rijden. Als ik in Arco bij een brug kom, zie ik Hans staan. We eten eerst een lekker ijsje, daarna gaan we naar de camping. Het verhaal is zo rond dat ik op de fiets ben. Ik word door Martha en Hans verwend. Ik hoef niets te

doen en Hans maakt eten op de schotelbraai. Dit is na veertien dagen zelf eten koken een luxe.

Ik zet het tentje naast de caravan en slaap heerlijk.

Hans vertelt 's morgens dat hij vannacht wegens de stormachtige wind de stoelen heeft ingeklapt. Ik heb niets gemerkt. Ik krijg een heerlijk ontbijt, een eitje en broodjes. Daarna word ik door Martha en Hans uitgezwaaid. Nu langs het Gardameer verder naar Rome.

.....

16e dag, vrijdag 31 juli 2009

Arco, Brenzone (Gardameer),

Dagafstand 38 km. Totaal 1342 km.

Olanda

Het is vandaag bewolkt weer aan het Gardameer. Toch is de temperatuur 26 graden. Best lekker even geen zon. Ik fiets door Riva, langs de haven en het strand. Ik fiets aan de oostkant van het meer, daar zijn minder tunnels. Het knipperlichtje achter op de helm doet goede diensten. Het verkeer gaat ruim om mij heen. Toch moet je niet bang zijn, de tunnels zijn allemaal 100 tot 200 m lang. Soms zonder verlichting. Als er bochten in zitten moet je goed in de spiegel kijken. De auto's zijn snel bij je, maar met het achterknipperlicht op de fiets en op de helm ben ik goed zichtbaar.

Het is heel bijzonder om langs het meer te fietsen. Het meer heeft door zijn lengte toch iets bijzonders. Aan beide zijden hoog opgaande bergen. De randen van het meer zijn een aaneenschakeling van hotels, pensions en campings. Ik besluit vandaag een korte rit te maken, dan kan ik morgen naar Verona. Ik moet de ritten nu zo indelen, dat ik bij een camping kom. Na Verona begint de Po-vlakte. Naar zeggen vergelijkbaar met het vlakke Nederland. Onderweg zie ik wel wat leuke campings aan het meer, maar ik heb pas 30 km gereden. Ik wil minstens 40 à 45 km rijden, dus zoek ik vlak bij Garda naar een camping. Het nadeel van alle campings is dat ze dicht aan de straat liggen. Als ze allemaal dat probleem hebben, maakt het ook niks meer uit. Waarop moet je dan beoordelen? Het is een gevoel dat je bij de ingang van de camping hebt. Niet dat kolossale van de receptie bij de ingang. Het is waar het oog op valt. Ja, dat is het. Een klein restaurant en een kleine camping in Brezone. De deuren van het restaurant staan open.

Een jongedame achter de bar vraag ik in het Engels om een plaats. Ze vraagt of ik met de fiets ben. "Ja, ik kom uit Olanda." Ze roept naar achteren. Een blonde vrouw van midden vijftig spreekt mij in het Nederlands aan. Dat heb ik weer. Fiets 1300 km en een Nederlands sprekende vrouw komt uit de keuken. Ze doet de schort af en trekt nog een ander truitje aan. Voor mij hoeft dat niet, want mijn verbazing is al groot. Ze heeft wel een plekje. Ze vraagt waar ik in Nederland woon: "In Duiven." "Daar ging ik altijd boodschappen doen bij de Chinese groothandel op de Nieuwgraaf", zegt ze. Mijn verbazing wordt nog groter. 1300 Km gereden en ze kennen Duiven. Het wordt bijna angstig, nog even en ze kent mij. Ze heeft in Elten gewoond en woont nu tien jaar met haar vriend aan het Gardameer. Ze heeft twee kinderen en haar moeder woont bij Antwerpen. Haar moeder is 76 jaar, haar vader is begin juni op 79-jarige leeftijd overleden. Ik zie dat ze het er moeilijk mee heeft. Ik condoleer haar. Een zoon woont in Zwitserland. Hij heeft in Utrecht fysiotherapie gestudeerd. Ze zegt dat ze in de zomer wil werken, maar in de winter wil ze oma zijn van een kleinkind van vier jaar en vier maanden. Het inschrijven van de camping kost meer tijd dan gewoonlijk, we weten in korte tijd veel van elkaar. De plaats voor de tent is minimaal, op een schuin stukje grond tussen twee caravans in. Ik ben er tevreden mee. Ik ga eens aan het Gardameer kijken. Het is een stukje grindstrand langs de weg, waar alle campinggasten aan het water liggen. Ik ga niet zwemmen, maar ga op het terras van het restaurant wat drinken. Daar tref ik twee jonge mensen, Berend en Mechel. Ze komen uit Oosterbeek. Berend heeft een eigen bedrijf in boombehandeling. We praten over zijn werk en dan blijkt dat ik zijn vader, Bart Boers die op de Hoge Veluwe werkt, ook ken. De wereld is vandaag weer klein

.....

17e dag, zaterdag 1 augustus 2009

Brezzone (Gardameer), Verona.

Dagafstand 56 km. Totaal 1398 km.

Ultiem gevoel

Het is nog donker als ik 6.00 uur wakker word. Je merkt dat je steeds meer naar het zuiden rijdt. Het is sneller donker en 's morgens blijft het langer donker. Ik blijf nog een half uur liggen, dan is het licht genoeg om in te pakken. Om 7.30 uur zit ik op de fiets richting Verona. Het fietsen langs het

meer is weer een verademing. De temperatuur is nog lekker koel, dat wil zeggen 20 graden. Bij Bardolino moet ik weer op de route van het boekje van Hans Reitsma. De TomTom helpt mij om de juiste weg te vinden. Het lezen van de route gaat goed. Maar dan bij een kruising ga ik toch verkeerd. Ik ben al een flinke heuvel op gereden en heb geen zin om terug te gaan. Op de verkeersborden wordt Verona aangegeven. Dus ik kom er wel met behulp van de TomTom. En zo gebeurt het ook. Ik volg de aanwijzingen en zie de oude stadspoorten van Verona. Via brede straten kom ik in het centrum. Wat een ultiem gevoel om zo door de grote stad te rijden. Ik wijs naar voren, ik wijs op zij, als ik daar heen wil. Ik blijf attent dat de automobilisten weten waar ik heen wil. En zo kom ik in het centrum bij de Arena. In het zomerseizoen zijn in de arena opera uitvoeringen. De decorstukken staan naast de arena. Vanavond wordt de Barbier van Sevilla opgevoerd. Ook de decorstukken van 'Aida' staan klaar. Rond de arena is volop actie met toeristen. Zoals gebruikelijk staan er de levende standbeelden die tegen een kleine bijdrage met de toeristen op de foto gaan. Twee mannen in Romeinse kleding, met plastic zwaarden werken samen. Ze lokken de toeristen en trekken gekke bekken. Ik bekijk het eens een poosje. Het levert flink geld op. Misschien ga ik er ook wel staan, dan kunnen ze mijn fiets vasthouden en net doen of ze uit Nederland komen.

Paradijs

Per fiets cross ik door allerlei straatjes en over prachtige pleinen. Ik weet niet of je er mag fietsen. Ze zeggen het maar als het niet mag. Henkie in Verona weet nergens van. Na de rondrit door de stad wordt het tijd om de camping te zoeken. Het boekje geeft een globale beschrijving. Bij de rivier, de Adige waar ik dagen langs heb gefietst, over de brug en dan vier bochten naar boven. Ik tel en zie een kasteelachtige versterking. In de vierde bocht kom ik door een poort. Nog niets te zien. Een bordje geeft aan receptie. In het boekje wordt de camping omschreven als het paradijs. De receptie is van 12.00 tot 14.00 uur gesloten. Een jongenman met rastakrullen vertelt dat ik een plaats krijg maar voor de inschrijving moet wachten. Nou, ik ben in het paradijs, waarom zal ik haast maken. Ik kijk rond en zie Eva, maar ze komt niet overeen met mijn beeld. Het is een Amerikaanse die nadrukkelijk aanwezig is. Om 13.50 uur kijkt de jongeman mij vriendelijk aan en verzorgt de inschrijving. Ik krijg B11. Hij vraagt of ik een grote of kleine tent heb. Ik ga mijn plaats opzoeken. Het is in een zijversterking

van het kasteel uit 1500. De zijversterking is ca, 20 m lang en 10 m breed. In de 2 m opgaande muren zitten zes geschutsgaten. Ik sta bij een dergelijk gat en heb dus een venster naar de stad. De gehele versterking is overdekt met wijnranken en er staan ongeveer twintig kleine tentjes. Een soort legbatterij voor kampeerders. Naast de tentjes is een terras met picknick-tafels. Hier treffen alle nationaliteiten elkaar. Mijn burens hebben kaartjes voor de opera. Ik blijf in het paradijs. De avond daalt voor de stad. Vanaf het terras met de picknicktafels kijk ik op de rivier de Adigo, de Arena en de Dom. Deze camping is werkelijk het paradijs. Ik besluit nog een dag langer te blijven. Ga niet weg waar je het goed hebt!

.....

18e dag, zondag 2 augustus 2009

Rustdag in Verona

Totaal 1398 km.

Het blijft vannacht erg warm. Gelukkig sta ik bij een geschutspoort waar nog wat wind door komt. De slaapzak blijft ingepakt. Je moet aan de warmte wennen. Daarom is het ook wel goed dat ik morgen een rustdag heb. Deze nacht is het, ondanks de vele tentjes bij elkaar, toch heel rustig. De camping is alleen geschikt voor tenten. Op alle niveaus van het kasteel zijn kleine plaatsen voor de tenten met leuke overkapte zitjes. We zitten aan de buitenkant dicht bij het terras. Er zijn allemaal kleine paadjes en poortjes die over de camping binnen de kasteelmuren lopen. Via trappen kun je naar de stad. Ik doe rustig aan. Het is een rustdag. Om 11.00 uur maak ik de afdaling naar de stad. De temperatuur is al weer hoog. Toch is het in de stad best aangenaam. De smalle straten met vijf verdiepingen woningen geven voldoende schaduw. Ondanks dat het zondag is, zijn de meeste winkels open. Ik wandel door verschillende straten waar ik gisteren op de fiets ook ben geweest. Blijkbaar kun je op de fiets heel snel een indruk van de stad opdoen. Echte paleizen bezoeken doe ik niet. Ik wil meer het gevoel van een dergelijke stad op doen. Ik bezoek een kerk. Volgens mijn boekje moet je toegangsgeld betalen voor de voornaamste kerken van Verona. Deze kerk kan ik gewoon in. Mogelijk omdat het zondag is. Ik ga ook nog op zoek naar de Dom. Als ik eindelijk de ingang van de Dom heb gevonden, blijkt de kerk van 12.00 tot 14.00 uur gesloten. Dus geen kerkbezoek. Ik besluit net als de Italianen een restaurant te bezoeken

en een pasta te eten. Nu eet ik wel elke dag pasta, maar als je dat lekker vindt is, dat geen probleem. De pasta smaakt heerlijk, hoewel ik niets aan mijn eigen kookkunst wil af doen. Tegen 14.00 uur ben ik terug op de camping. Even siësta houden en een uurtje slapen. Ook heb ik bij de receptie internet kunnen gebruiken. Het is een genoegen te lezen hoeveel mensen met je meeleven. Van mijn vrouw en kinderen weet ik dat, maar dat anderen elke keer de verslagen lezen en de reis volgen is een verrassing.

.....

19e dag, maandag 3 augustus 2009

Verona, Ferrara

Dagafstand 137 km. Totaal 1535 km.

Vertrek uit het paradijs

Het is 7.00 uur als ik de poort van "Het Paradijs" open doe. De camping, op loopafstand van het centrum van Verona, heet: 'Castel San Pietro'. Gisteren sprak ik met Julio, een van de eigenaren/huurders van de camping. De camping is eigenlijk niet goed te beschrijven. Het doet mij denken aan de zestiger jaren, de 'flower power' tijd. Julio en zijn broer en nog vijf anderen huren de camping. De camping is een kasteel met versterkingen die op Verona kijken. De mannen, Julio en zijn broer, ik weet zijn naam niet meer, maar laten we hem maar Romeo noemen, zijn het voorbeeld van de flower-power-tijd. In de receptie hangt een vlag met de tekst 'Pace'(vrede). Dat stralen de mannen ook uit. Julio met zijn rastalokken. En Romeo die Frans, Duits, Italiaans en Engels spreekt. O ja, ook nog wat Nederlands. "Twee personen en een kleine tent." Hij heeft het zo vaak gehoord, dat hij het nu feilloos kan zeggen. Als ik meer in het Nederlands tegen hem praat begrijp ik wel, dat zijn kennis beperkt is. Toch stralen beiden een rust uit. Alternatief, nee! We krijgen deze wereld even 'te leen', luxe en rijkdom zijn net zo vergankelijk als het leven. Deze mannen doen zich niet anders voor dan ze zijn. De tijd heeft niet stil gestaan, maar zoals een professor in Bonn eens tegen mij zei: "Alles herhaalt zich, alleen de tijd is anders." Hij heeft gelijk, hoewel het bijna 40 jaar geleden is dat hij dat tegen mij zei. Ik open de poort van 'Het Paradijs'. Je zou er altijd willen blijven maar de drang naar het ontdekken van andere plaatsen is sterker. Ik fiets Verona uit. Het is om 7.00 uur nog stil in de stad. Nu kom ik op de

Po-vlakte. Velen beschrijven dat als een stukje Italië dat veel op Nederland lijkt. Dat beeld krijg ik ook. Slingerweggetjes, fruitteelt, landbouw en knotwilgen. Je zou denken door de Betuwe te fietsen. Alleen de huizen en de boerderijen zijn anders!

Zwembaden

Probeerde men vroeger rijkdom te laten zien door kastelen in de steden te bouwen, nu bouwt men op het platteland grote huizen. De nieuwe rijken. Hans Reitsma, de schrijver van mijn routeboekjes, heeft een route die als een slinger door het landschap loopt. Wat mij opvalt, alles wat eigendom is, is met een hek en slot afgesloten. Meestal met een bord artikel x-y verboden. Bij de meeste huizen staat een plastic opblaaszwembad en een of meerdere auto's. De eerste grote plaats die ik rond 12.00 uur aandoe, is Montagnane. De stad is omsloten door stadsmuren. Eigenlijk zou ik hier moeten stoppen. Ik heb 56 km gereden. Er zijn echter geen campings. Dan moet je een beslissing nemen. Ik besluit door te rijden naar Ferrare. Het wordt dan wel een lange etappe, maar dan neem ik morgen een rustdag om Ferrare goed te bekijken. Het moet een mooie stad zijn.

Ik drink vandaag zeker vier liter water. Waar het blijft, weet ik niet. Je moet regelmatig eten en drinken. De lange rit wordt beloond met een mooie, schaduwrijke camping aan de rand van de stad. Nadat ik mijn tent heb opgezet en heb gegeten, vraagt de overbuurvrouw mij op de koffie. Zij en haar man kunnen voor het eerst sinds twee jaar op vakantie. Zij zegt zonder omweg: "Ik heb kanker. Misschien heb ik nog een paar jaar." Ze heeft botkanker en haar botten worden poreus. We praten verder niet meer over de ziekte

.....

20e dag, dinsdag 4 augustus 2009

Ferrare (rustdag)

Dag afstand 19 km. Totaal 1554 km.

Ik heb een rustdag. Meestal wil dat zeggen dat je weer vroeg wakker bent en er toch maar uit gaat. Nu lukt het echter om tot 8.00 uur te blijven liggen. Dan is het tijd om te wassen, niet alleen mij zelf, maar ook alles wat ik bij mij heb, wil ik eens opfrissen. Het weer is weer helder en met de zon erop is het zo droog. Om 9.00 uur heb ik de was buiten hangen, bestaande

uit: handdoek, onderbroek, fietsbroek, hemd, sokken en mijn gewone broek. Ik ben trots op de was. Om 11.00 uur wordt het tijd om de stad te verkennen. Ik besluit om op de fiets te gaan. Vanaf de camping is het 3 km naar het centrum en er loopt een fietspad. Ook in de stad kom ik overal fietsers tegen. Ik kijk hoe en waar ze fietsen. Ze hebben allemaal een leuk, loom tempo. Zelfs in de winkelstraten en op de pleinen bij de paleizen, kan en mag men fietsen. Het is wel vreemd, maar ik doe gewoon mee. Zelfs over de binnenplaats van Catelo Estense mag je fietsen. Bij het VVV haal ik een stempel in de pelgrimspas. Dat zou eigenlijk bij de Dom moeten, maar die heb ik nog niet gevonden. Ik heb nu door hoe het werkt. Heel rustig fietsen en de voetgangers voorrang geven.

Middagpauze

Ik heb de Dom gevonden en kom via een zijdeur binnen. De fiets gaat op slot en moet even buiten blijven. Bijna direct zie ik een vrouw die bij de kerk hoort. Ik laat haar het pelgrimspaspoort zien. O ja, ze weet het direct, ik moet mee door de kerk, via een hekje over het hoofd altaar en door een aantal deuren naar een ruimte aan de andere kant van de kerk. Ze kijkt vol bewondering naar alle stempels die al in de pelgrimspas staan. Dan krijg ik in rood de stempel van de Dom in Ferrara. Ik bedank haar, maar ze moet mij wel terug brengen, want ik weet de route niet meer precies. Dan heb ik nog ca. vijf minuten. De vrouw roept wat om. Ik begrijp dat de kerk van 12.00 tot 14.00 uur dicht gaat. Jezus en God hebben blijkbaar ook middagpauze, bij het Mariabeeld offer ik nog snel een paar munten en steek uit dankbaarheid voor alles een kaarsje aan. De stad neemt ook middagpauze. Ik fiets terug, maar vanavond wil ik nog een keer naar deze bijzondere stad. Op de camping vouw ik de was op en pak de tassen weer eens orde-lijk in. Tegenover mij is een Duitser komen staan. Hij koopt kunst en heeft al verschillende schilderijen gekocht. Wat een vreemde mensen kom je toch tegen.

Ferrare ligt volledig binnen de nog intacte stadsmuren. 's Avonds fiets ik langs de stadsmuur. Ik ken de weg al een beetje. Het is 19.00 uur. De stad is vol fietsers. Op de pleinen komen mannen op de fiets samen en staan te discussiëren. Dat alles met veel handgebaren. Er staan geen vrouwen bij de mannen. Vrouwen staan in kleine groepjes te praten. Het hele beeld geeft rust. De temperatuur is nog rond de 23 graden. Ik maak mijn verkenning per fiets door de stad af. Het bevalt mij prima. Je kunt in een korte

tijd heel veel van een stad zien. Als ik tegen 21.00 uur op de camping terug kom, vraagt de buurman 'kunsthandelaar' of ik wat kom drinken. Het is een wat vreemde man en het juiste weet ik niet te achterhalen. Om 23.00 uur bedank ik hem, want morgen om 8.00 uur zit op de fiets naar Bologna. Nog 75 km Povlakte dan komen de bergen van Apennijnen

.....

21e dag, woensdag 5 augustus 2009

Ferrara, Bologna.

Dagafstand 77 km. Totaal 1631 km.

Vanmorgen bij het vertrek van de camping in Ferrara, trof ik Rob en Mari-
anne uit Amsterdam. Ze stonden wat meer naar achteren en wij hebben
elkaar niet gesproken. Ze vertellen dat ze ook naar Bologna fietsen.
Mogelijk zien we elkaar daar op de camping terug. De tocht gaat eerst
dwars door de stad. Ik herken nog plaatsen waar ik gisteren langs ben
gekomen. Zonder problemen volg ik de route. Ik fiets nog steeds op de
Povlakte, in totaal zo 200 km breed. Het is vlak. Het doet weer aan Neder-
land denken, met uitzondering van de temperatuur, die al weer snel boven
de 25 graden is. De dorpjes zijn stil. Indien niet nodig, komt men overdag
niet naar buiten. 's Avonds gaat men buiten zitten.

Wie het idee van de plastic zwembaden heeft bedacht, heeft goed geld
gemaakt. Overal ziet men deze zwembaden. De tuinen zijn ook groot ge-
noeg. De mannen werken op het land of in de boomgaarden. Men is peren
aan het plukken. Verder naar Bologna zijn minder boomgaarden. De ak-
kers worden groter. Er staan veel verlaten boerderijen die vervallen zijn. In
de loop 's middag kan ik de Apennijnen zien. Daar ligt mijn volgende etap-
pe.

Kneutjes

De camping vinden geeft weer een probleem. In het boekje staat bij een
verkeerslicht recht door. Ook hier hebben ze de verkeerslichten door een
rotonde vervangen. Ik vraag twee keer. Ik versta er weinig van. Ik kijk altijd
in welke richting ze wijzen. Ik ga dan in die richting en vraag het vrij snel
weer. De tweede man die ik vraag zegt Esso. Blijkbaar bij de benzinepomp!
Het klopt. De ingang is bijna onzichtbaar naast een restaurant. De camping
ziet er wat vervallen uit. De dame bij de receptie, die een kaartspel op de

computer heeft aanstaan, spreekt goed Engels. Het kaartspel moet er af want ik word ingeschreven. Ze zegt dat ze mij al verwachtte. Vreemd, ik heb niets aangekondigd. Dan vertelt ze dat voor mij twee fietsers zijn aangekomen. Nu snap ik het, Rob en Marianne hebben gezegd dat ik onderweg was. Het verdere beeld van de camping wordt niet beter. Na de ingang staat er een ca. 75 m lange overdekte veranda met daarachter huisjes. Ze lijken mij maar een kamer groot. Voor elk huisje staan twee plastic stoelen en een tafel. Er staan vaak schoenen bij de deur, dus zijn ze blijkbaar wel bewoond. Achterop de camping onder de bomen is het kampeergebied. Rob en Marianne hebben de tent al staan en zijn tevens de gelukkige eigenaar van een plastic tafel en twee stoelen. Aan het begin van de avond gaan ze naar de stad. Ik ga in de plaats vlakbij op zoek naar een supermarkt voor de dagelijkse boodschappen. Als Rob en Marianne terug komen, praten we nog wat. Inmiddels zijn de muggen en kneutjes (kleine bijtende of stekende muggen) ook actief. We moeten ondanks de nog prima temperatuur meer kleren aan. Marianne heeft smeerseltjes tegen muggen, maar het effect is beperkt. Marianne en Rob fietsen nog naar de kust. Dan is hun vakantie voorbij. Ze moeten weer werken. Rob als artdirector bij het Financieel Dagblad en Marianne werkt in het MBO. Ze maken elk jaar wel een bepaalde fietstocht. Het wordt snel donker. Tegen 22.00 uur gaan we de tent in, maar eerst nog op muggenjacht in de tent. 's Morgens blijkt dat er toch nog een paar muggen illegaal in mijn tent gebleven zijn, met als dank een paar jeukende bulten op mijn benen

.....

22e dag, donderdag 6 augustus 2009

Bologna (rustdag)

Dagafstand 35 km. Totaal 1631km.

Vandaag weer een rustdag. Nu op de camping in Bologna. Ik heb gisteren al een beschrijving van de camping proberen te geven. Onder de veranda zijn ca.10 huisjes. Ze zijn 8 x 9 m. Blijkbaar een kamer, keuken en twee slaapkamers. In grootte een sociale woningbouw woning uit de zestiger jaren, 62 m2 groot. Mijn ouders hadden ook een dergelijke flat in Arnhem - Zuid. Je wist niet beter, want niemand, behalve de zeer rijken, hadden meer. Bij nadere beschouwing wordt dit adres ook als jeugdherberg omschreven. Blijkbaar worden de huisjes als zodanig verhuurd. Mijn burens op

de camping zijn een man en vrouw van ca. 45 jaar. Ze hebben een jongentje van ongeveer vier jaar en een dochter van ca. zestien jaar. Hun onderkomen is een tent en nog twee kleine tentjes. Alles wijst op permanente bewoning. 's Middags gaat de dochter zich omkleden en gaat weg. De ouders en het kind blijven bij de tent. De man is ook de hele dag aanwezig. Gisteren toen ik aankwam, was de man niet aanwezig. Rond 17.00 uur kwam hij bij de tent. Hij gooide de sleutels van de auto op tafel, zei wat op zwaarmoedige toon en ging uitgeblust in een stoel zitten. Ik krijg het idee dat hij naar werk op zoek is geweest, maar dat het weer niet is gelukt. Moedeloos zit hij in de stoel. Zij gaat bij hem op schoot zitten, aait hem als een troostend gebaar over de haren. Hier spreekt veel uit. Vandaag is hij niet meer weg geweest. In een tent op de camping is niet voor iedereen vakantie, maar soms een tragedie in notendop.

De scheve torens van Bologna

Net als in Ferrare ben ik ook vandaag op de fiets naar de stad geweest. Bologna ligt 8,5 km van de camping. Er loopt een heel drukke weg naar het centrum. Ik prijs mij gelukkig met het spiegeltje op de fiets. Ik zie de auto's en bussen aankomen en kan daar op anticiperen. De wegen zijn niet zo breed en de scooters rijden links en rechts langs de auto's. Indien nodig rijd ik ook midden op de weg. Duidelijk zijn naar de automobilisten. In het centrum fiets ik een heel rustig tempo. Ik let niet op eenrichtingswegen en ondanks dat ze er zijn en ik politie tegenkom, zeggen die ook niks. In een folder had ik de grootste bezienswaardigheden al gezien. In een rustig tempo op de fiets zie ik ze van dichtbij. Op het plein voor de basiliek word ik in het Nederlands aangesproken. "Een Gazelle", zegt de man, "dat moet een Nederlander zijn!" Het klopt, Henk is nog op weg naar Rome! Naast hem zit een Nederlandse fietser op weg naar Rome. 's Middags rust ik uit en 's avonds fiets ik nog een keer naar Bologna. Je raakt aan het verkeer gewend. Ik bekijk de twee scheve torens nog eens goed. Een van de twee torens hangt 2.5 m uit het lood. Van die toren hebben ze ook een stuk afgebroken. Terug op de camping ga ik om 21.30 uur naar bed. Morgen wordt een zware tocht, de Apennijnen in. Het wordt weer klimmen, maar nu met hoge temperaturen. Ik zie wel of het lukt.

.....

23e dag, vrijdag 7 augustus 2009

Bologna , Monto di Fo

Dagafstand 72 km. Totaal 1738 km.

In Pulce geeft mijn boekje aan dat ik rechtsaf moet. Ik ben pas 2 km onderweg. De TomTom geeft de juiste naam van de weg, maar toch, ik vertrouw het niet. Ik kom in een plaats die niet in mijn boekje staat en de richtingwijzers geven Bologna aan. Ik keer om. Ik moet bijna 3 km terug fietsen. Het boekje gaf het gewoon verkeerd aan. Ik moest linksaf. Daarna volgen 18 km door een schaduwwijk dal, ik hoef nog niet te klimmen. Maar eens zal ik toch omhoog moeten. Het komt genadeloos, 5 km klimmen van 7 tot 10% naar Barborolo. Soms kan ik even fietsen, het meeste moet ik lopen. In de weg zitten soms lengtescheuren van 3 cm breed en zeker 10 cm diep. Daar kun je de fiets in stallen. Er zijn geen bomen. De zon brand genadeloos, maar het uitzicht is prachtig. Ik drink bijna beide veldflessen leeg. In Barborola staat een kerk met een waterkraan, daar kan ik de flessen vullen.

Racebaan

Dat was de eerste klim. Ik hoef nog maar 25 km omhoog naar Passo Della Raticosa op 968 m. In Montalbano doe ik inkopen. Melk, ananasdrank en bananen. De weg naar boven heeft vele bochten en is een geliefde weg voor motorrijders. Het lijkt wel of ze op het circuit zitten. Ze scheuren door de bochten. Soms zie ik een kruisje met bloemen, of alleen maar bloemen met een foto. Een verongelukte motorrijder. De politie controleert wel op snelheid. Er staan camera's. Zo zie ik een motorrijder bij een camera zo hard remmen dat hij bijna onderuit gaat. Als ik de camera goed bekijk, is hij net nieuw en nog niet in gebruik

Op weg naar de pas zie ik een waterbron. Het water komt met een dikke straal uit de muur. Links is een bak met geelachtig water. Het blijkt de wasbak te zijn, waar ook nu nog wordt gewassen. Het water is perfect. Op de pas maak ik wat foto's. Bij een restaurant op de pas houden de motorrijders pauze. Er staan allemaal motoren en daar wil ik mijn fiets niet tussen zetten. Ik ga verder, er komt nog een pas. Het is de Passo Della Futa op 902 m. Daarna moet ik nog drie km naar de camping. Het is een echte Italiaanse camping. Tot de nok toe vol. Ze hebben nog een plek voor een klein tentje. Het is een heel kleine plaats op een terras. Er ligt een nog

gave gele pruim, daar begin ik mee. Het tentje past net op de plaats. Dankbaar spoel ik het zweet van deze dag onder de douche weg. Het was heftig naar de hoogste top. De Apennijnen heb ik ook weer achter mij. 's Nachts schrik ik wakker van een bons. Er valt een pruim op mijn tentje. Het ontbijt voor morgenvroeg wordt geleverd.

.....

24e dag, zaterdag 8 augustus 2009

Monto di Fo, Florence.

Dagafstand 55 km. Totaal 1793 km.

Vanaf de camping maak ik een afdaling naar het dal van de Sieve. Het is zo rustig dat ik al om 8.30 uur besluit mijn ontbijt te nemen. Ik had vanmorgen wel de pruim gegeten die vannacht op de tent was gevallen, maar daar kun je niet al te ver op fietsen. Ik kijk in het dal. Zaterdagmorgen is het nog heerlijk rustig. Een oud vrouwtje met schort loopt op de weg. De Italiaanse vrouwen dragen bijna altijd jurken. Tijdens het werk hebben ze een schort voor. Een oudere jogger loopt de berg op en strekt armen en benen. Ik geniet van het uitzicht en de stilte, eet mijn broodje en drink de laatste melk. Ook maak ik koffie. Ontbijt in de natuur. Wat is er mooier? Je kunt van alles bedenken, maar ik houd ervan, de stilte en de rust.

Toscane

Als ik naar het dal fiets hoor ik uit de bergen het janken van de motoren. Het is zeker 10 tot 15 km verder. Toch zijn de hoge tonen van de motoren goed te horen. De wedstrijd bergop is weer gaande, in afwachting van het volgende kruisje! Na een korte klim kom ik in Bosco ai Fati bij de kerk van het klooster Bonaventura. Dit is het klooster van de broeders Franciscanen. De kerk wordt als bijzonder omschreven. Helaas, de broeders hebben de kerk nog op slot. Ik kijk nog wat rond, niemand te zien. Dan maar een paar foto's. Ik heb het verhaal van gisteren nog niet klaar, dus besluit ik het in Friesale af te maken. Op het plein met het zicht op de Dom vind ik een schaduwplekje. De zon brandt weer genadeloos. Ik zit bijna drie kwartier te schrijven. De brieven gaan direct in de brievenbus aan de andere kant van het plein. In de basiliek (Dom) beginnen om 12.00 uur alle klokken te luiden. Ik besluit er toch even een bezoek te brengen. Het is 12.05 uur. De bedelaar bij de deur lacht mij vriendelijk toe. Zijn blik zegt dat hij

wel op de fiets past. Net als ik de Dom in wil zegt een man dat ze sluiten. O ja, vanaf 12.00 uur even geen kerk. Dan zie ik een detail. De bedelaar pakt zijn karton waar hij op zat en legt dat onder de mat van het portaal. De deur gaat dicht. Straks als de kerk weer open gaat pakt hij het karton weer en gaat door met zijn werk, bedelen! Hij loopt naar de overkant van het plein en gaat op een terras zitten. Ook de bedelaar heeft pauze en werktijden.

Verkopers

In Florence ga ik bij een supermarkt de inkopen voor het weekeinde doen. Ik moet zowel voor vandaag, als voor zondag wat in de tent hebben. Bij de ingang staan pikzwarte negers. In hun hand hebben ze van alles, van sokken tot aanstekers en kralen. Moet ik daar mijn fiets met al mijn spullen stallen? Het moet! Als ik uit de winkel kom, staan de fiets en de mannen er nog. Dan word ik van dicht bij onder vuur genomen. Een van de twee priјst zijn kralen aan. Nee, maak ik duidelijk. "Smoke?" Nee, ook geen aansteker. "Socks"? Nee, ik heb genoeg sokken. Onderhand let ik goed op en pak mijn gekochte spullen in de tas. Als ze merken dat het niks oplevert, druipen ze af. Ik maak een bocht wat verder om hen heen. Ik ben alleen en je weet maar nooit. De route door de stad naar de camping is goed te vinden. Florence ligt in het dal van de Arno. De camping ligt ca. 3 km ten zuiden van de stad een 300 m hoger. Het is dus een camping tegen een heuvel. Gelukkig ben ik vroeg en kan ik nog een plaatsje kiezen. Er zijn maar weinig vlakke plaatsen. Het is een olijvenboomgaard tegen een heuvel. Ik vind een redelijk plekje. In de loop van de middag komen veel jongeren met een tentje. Opa staat weer eens tussen het jonge spul. Ik verbaas mij over de jongeren met een aantal tatoeages. Mijn burens, twee Duitsers hebben zowel armen als rug vol figuren. Zij heeft vinders en lieveheersbeestjes. Hij heeft een hond met een doodskop en een grote bek. Verder zijn ze heel aardig. In de loop van de middag staan alle plaatsen vol. Begin van de avond barst een onweer los. De jongeren feesten in de kantine. Opa gaat naar bed. Ik moet morgen uitgerust aan mijn rustdag beginnen

.....

25e dag, zondag 9 augustus 2009
Florence (rustdag)
Dag afstand 15 km. Totaal 1808 km.

De mis

Ook deze nacht is het warm, ondanks dat het hevig onweerde en er flink regen viel. De tent zit onder de modder en voor de tent is de modder spekglad. Het zal vandaag wel weer aandrogen. Eerst ga ik douchen. De burens zijn om 7.30 uur al weer vertrokken. Tot 9.00 uur blijf ik bij de tent, dan ga ik op de fiets naar Florence. Dat is mij bij de andere steden zeer goed bevallen. Terwijl iedereen moe en uitgeput van het slenteren op trapjes en bankjes zit, fiets ik vrolijk rond. Het is heerlijk om op deze wijze de stad te verkennen. Ik begin deze wijze van de stad verkennen steeds leuker te vinden. De Dom zit nog dicht. De meeste mensen blijven aan de voorkant hangen. Het is een groot kunstwerk uit Carrara-marmer. En dan te bedenken dat ze de kathedraal tussen 1200 en 1300 gebouwd hebben. De kathedraal bezichtigen kost entreegeld. Als ik rond de Dom fiets, merk ik dat aan de zijkant een deur open is. Er staan twee bewakers. Ik vraag of de kerk open is. Ja, voor de Heilige Mis. Ik vraag de mannen of ik mijn fiets bij de deur mag stallen. Hij knikt. De ruimte in de kathedraal is overweldigend. Er kunnen 14000 mensen in. Op een klein gedeelte staan stoelen. Ik zoek een stoel. Een kleine grijze, zeer vriendelijke uitziende pater vertelt iets waar ik niks van begrijp. Met handgebaren geeft hij aan dat we meer naar voren moeten komen. Onderhand maakt hij met iedereen een gezellig praatje. Ik verlaat mijn stoel en ga op 2 m van de kansel zitten. Het duurt nog tot 11.00 uur voor de Mis begint. Ik zit nu recht onder de koepel van de DOM, op vijf meter van het altaar. Een soort eerste rang. Om 11.00 uur gaat de bel. Het kruis wordt binnen gedragen. Daarachter lopen twee priesters in het groen en één in een goudkleurig gewaad. Daarachter loopt nog een aantal priesters in het paars of geheel wit. Allemaal hebben ze een functie, bestaande uit het aangeven van de liturgie of de preek. De vriendelijk uitziende pater heeft een centrale rol, drie priesters hebben de hoofdrol. Als het avondmaal wordt voorbereid beginnen alle klokken van de kathedraal te luiden. Er zijn verschillende personen die niet de hele Mis bijwonen en tussentijds vertrekken. Ik blijf tot het einde van de Mis, die een uur duurt. Snel maak ik na afloop een paar foto's, maar de wachter loopt het alweer te verbieden. De vriendelijke uit-

ziende pater vraag ik om een stempel in mijn pelgrimspas en hij verwijst naar de sacristie. Daar zet een pater met zeer bevende hand de stempel van de Dom. Ik fiets nog eens door de stad om heerlijk rustig alle straatjes te bekijken. Dan zie ik iemand in een rolstoel. Hij heeft Rabobank handschoenen aan. Hij heeft mij niet gezien. Dan roep ik: "Jan, hoe gaat het." Hij kijkt op. "Henk, dat wij elkaar hier in Florence weer treffen." Even later komt Marja er ook verbaasd bij. Jan en Marja heb ik in Oostenrijk voor de laatste maal ontmoet. Jan gaat in zijn handbike van Nederland naar Rome. Gisteren waren ze met de auto en de handbike in Florence en toen ze de weg niet meer goed konden vinden, kregen ze een politieauto en een motor als begeleiding. De bewondering voor Jan en Marja, die hem verzorgt, is onderweg heel groot. We besluiten op een terras wat te drinken. Deze ontmoeting in deze grote stad willen wij niet ongemerkt voorbij laten gaan. Pas in de loop van de middag ben ik terug op de camping. Morgen ga ik verder richting Assisi.

.....

26e dag, maandag 10 augustus 2009

Florence, Paterna (Toscane).

Dagafstand 62 km. Totaal 1870 km.

Chianti

De zon komt net op als ik camping 'mierenhoop' verlaat. Gisteravond sprak ik met Fred, een psycholoog uit Groningen, die vanaf Basel aan het fietsen is. We waren het er wel over eens, dat wij twee oudere mieren zijn. Elke dag vult die berg zich weer met nieuwe tentjes. Elke dag zie je jongeren met voedsel de berg op klimmen en evenzo velen gaan elke dag bergafwaarts op ontdekkingstocht in Florence. Mijn ontdekkingstocht in Florence is voorbij. Om 7.00 uur is het loket open en ik betaal voor twee nachten 21,60 euro. Dat waren de kosten dus niet. De stad begint te leven. Veel mensen gaan naar de stad. Ik fiets er uit. Het is zeker nog 20 km voor ik buiten de stad in de Toscane kom. Ik fiets door de wijnstreek, door het hart van de Chianti Classico. De streek waar de echte Chianti wijn vandaan komt. Ze zeggen dat wijnranken op moeilijke grond, de lekkerste wijn geven. De moeilijkste grond bevindt zich heel vaak op bergen en heuvels. Dat wil dus zeggen: klimmen en zweten. Het is pas 10.00 uur maar de temperatuur zit al weer op 27 graden. Eerst ga ik flink brood eten. Gewoon

langs de weg. Een trimmer roept: “On tour.” “Olanda-Roma”, roep ik. “Fantastic”, roept hij terug. Het zijn zulke kleine aanmoedelingen die je soms weer oppeppen als je het moeilijk hebt. Ik ken nu al wat kreten als courage en olee. Het is leuk, maar je moet wel zelf omhoog en als het boekje aangeeft 2,5 km klim, 8 tot 10%, denk ik wel eens, misschien heeft Reitsma zich vergist en is het een afdaling. Maar op dat punt heeft hij altijd gelijk. Je moet maar denken, van het hoogste punt heb je het mooiste uitzicht. Van een hoogte van bijna 500 m kijk ik in het dal van Valdarno.

Bij de boer

In Valdarno moet ik beslissen of een camping op zoeken of nog 30 km door fietsen. In Figline Valdarno heb ik pas 40 km gereden, dat vind ik niks. De volgende camping is ‘Agriturismo’ of gewoon boerencamping bij een wijn en olijfboerderij in Paterna. Het boekje geeft aan ‘reserveren raadzaam’. De weg die ik volg is de ‘Stradi Settepanti’ (zeven bruggenweg). Het is een oude Etrusken weg van Arezzo naar Fiesole, die boven het dal aan de voet van het Pratomagno gebergte loopt. Er zijn prachtige gezichten op de olijfboomgaarden en natuurlijk de wijngaarden waar de wereldberoemde Chianti wijn vandaan komt (terwijl ik dit schrijf heb ik ook een fles Chianti binnen handbereik. Niet de Classic, want een pelgrim blijft sober). Mijn volgende uitdaging is Castel Franco di Sopra. In 1296 gesticht en er is niet veel veranderd. Een stadspoort met toren en een recht straten patroon. Een van de vele steden op mijn route. Ik ga even in de kerk zitten. Een plek van rust en koelte. Vooral dat laatste wordt positief ervaren. Italië is prachtig, maar wat mij betreft mogen ze de verwarming uit doen. Niet klagen, ik doe het uit vrije wil. In Loro Ciuffenna wil ik boodschappen doen. Ik kom net na 14.00 uur aan. Alle winkels dicht, dus dan maar op zoek naar de camping. Dat wordt ook moeilijk want Paterna telt maar een paar huizen. Na enig zoeken kom ik bij een boerderij. De sleutels zitten in de deur, er is niemand. Het is 15.00 uur, blijkbaar houden ze siësta. Niet storen, ik ga gewoon zitten. Het enige levende wezen is een kat met een hagedis in de bek. Ik bekijk het. De hagedis leeft nog. De hagedis laat zijn staart vallen. Als een kronkelende worm trekt het de aandacht. Even laat de kat de hagedis los, die dan als een gek wegloopt. De kat kent het trucje en pakt de hagedis binnen een paar seconden terug.

Ik sukkel wat in slaap. Dan hoor ik een auto. Twee jonge mensen stappen uit. Ik vraag of ze bij de boerderij horen. De vrouw spreekt Engels en de

man alleen Italiaans. Indirect horen ze erbij. De mensen van de boerderij zijn op het veld aan het werk. Ze belt ze voor mij. Ik kan achter de boerderij gaan staan met een eigen keuken, douche en wc voor 10 euro. Het tentje staat onder een oude boom met uitzicht op het dal. Boven het dal komt een onweer tot ontwikkeling. Van 17.00 tot 19.00 uur barst er een onweer los, in een hevigheid die wij in Nederland niet kennen. Om 19.00 uur schijnt de zon weer, maar om 21.00 uur is het donker

27e dag, dinsdag 11 augustus 2009

Paterna, Felicion.

Dagafstand 39 km. Totaal 1909 km.

Fantastic

Mijn gasbusje voor de brander raakt leeg. Ik heb ook een metalenfles met pomp mee om op benzine te koken. Bij een benzinepomp ga ik 'een halve liter' tanken. Een jonge man, ca. 35 jaar, is een fiets aan het repareren. Ik vraag hem een halve liter benzine. Geen probleem, 68 euro cent. Ik merk wel dat hij de fiets heel bijzonder vindt. Hij spreekt goed Engels en als hij hoort dat ik op de fiets uit Nederland kom, is de fiets en de man nog meer bijzonder. Hij bekijkt de fiets met kennersblik, maar een dergelijke fiets met interne versnelling heeft hij nog nooit gezien. Kreten als, fantastico en super volgen elkaar op. Ik vertel hem hoe de versnelling werkt en geef hem aan het zelf te proberen. Hij stapt op en fietst een aantal malen rond de benzinepomp, waarbij hij alle versnellingen probeert. Zijn bewondering daarna is nog groter. Hij kan zijn ogen niet van dit wonder afhouden. En dat vanwege mijn Gazelle, met Nexus-naaf met zeven versnellingen. Hij vraagt nog of de versnelling elektrisch werkt. Nee, gewoon draaien. Met bewondering zwaait hij mij uit. Ik kwam voor een halve liter benzine, wat ik bijzonder vond. Voor hem was de fiets bijzonder. Daarna waardeer ik mijn trouwe makker nog meer. Tot op heden, met uitzondering van een gebroken spaak, heeft hij mij niet in de steek gelaten. En dat terwijl hij vannacht met noodweer in stromende regen buiten stond. Ik moet niet overdrijven het is maar een fiets, en toch je raakt er aan gehecht. Het is net als met vrouw en kinderen. Normaal sta je er niet zo bij stil, maar na bijna vier weken, ondanks dat je ze dagelijks per telefoon hoort, waardeer

je ze meer. Je mist het directe contact, ondanks dat ze dagelijks met je meeleven. Het einddoel Rome is nog ca. 400 km

Reitsmaplekje

Ook nu zat het venijn weer in de staart. Ook nu verbaas ik mij weer over de inspanning die mijn lichaam aan kan. Elke dag weer liters vochtinname, spaghetti, bananen, fruit en brood en de benen blijven maar trappen of lopen. Bij de beklimming van de laatste berg naar de camping stopt een auto met Nederlands nummerbord. Een vrouw vraagt of ik naar de camping ga. Als ik dat bevestig willen ze de bagage wel meenemen. Nee, ik sleep alles zelf naar boven. Het zijn Nel en Arjo, de eigenaren van het huis met campingplaats. "We zullen het Reitsmaplekje voor je vrij houden", zegt Nel. "Als hier Nederlandse fietsers komen fietsen ze altijd de route van het boekje van Hans Reitsma." Arjo en Nel wonen in de bergen en waren een camping begonnen, maar ondanks dat het goed liep mocht het niet meer van de autoriteiten. Voor fietsers hebben ze nog wel het Reitsmaplekje, met een prachtig uitzicht op het dal en de bergen. Terwijl ik dit opschrijf, wordt het om 20.45 uur snel donker. De insecten die in de bomen zitten en als fluitende scheidsrechters contact houden, zijn hun eigen wedstrijd begonnen. De magische stilte van deze berg is bij avond in handen van insecten en in de vooravond van muggen en andere stekende insecten. Toch is ook dit een 'paradijs' in de bergen.

.....

28e dag, woensdag 12 augustus 2009

Falciano Toscane, Citta di Castello.

Dagafstand 48 km. Totaal 1957 km.

Prima

Als ik om 7.00 uur vertrek, slapen Arjo en Nel nog. Ik maak een klein bedank briefje en leg het onder een steen voor de deur. Na de heftige beklimming van de 'Alpi di Catenaia' mag ik vandaag weer afdalen. Toch zijn er soms na een afdaling weer kleine klimmetjes. Onderweg bedenk ik dat ik nog twee brieven op de post moet doen. Al snel vind ik een postkantoor. Probleem is echter dat een aantal van mijn postzegels geen lijm meer hebben. Ik wil zeker zijn dat ze goed blijven zitten. Ik ga naar binnen en ga

proberen het de postbeambte die alleen Italiaans spreekt, duidelijk te maken. Dat lukt, met alle goede bedoelingen, bijna niet. Ik laat de brief en de losse postzegel zien. De beambte gaat de brief wegen, 11 gram. Prima. 65 Eurocent voor Europa. Prima. Ik zeg nee. Hij pakt een kaart met maten. Prima. Ik roep, "lijm, glue en adhesie." Dan begint er iets te dagen bij de beambte. Hij pakt een Prittstift en plakt de postzegel er op. Direct geef ik hem nog een brief en postzegel. Het is gelukt. Zo ook onderweg, in de meest kleine supermarkten wijs ik aan wat ik wil hebben en het lukt altijd.

Clara

Mijn eindbestemming is Citta di Castello. Er zijn twee campings, een daarvan ligt onder de viaducten van een snelweg. Dat spreekt mij niet aan. De andere camping ligt drie kilometer berg op met een stijging van 5 tot 11% en dat bij temperaturen van 35 graden. De zweetmachine begint weer te werken. Drie km lijkt niet veel, maar het is lopen en duwen aan de fiets. De campingeigenaar gaat met mij mee naar het plekje voor de tent. Hij maakt duidelijk dat er nog een Nederlander met fiets is. Ik kom naast hem staan vlak bij het zwembad. Eerst ga ik maar douchen. Als ik later in de middag nog eens naar de wc moet, ontstaat er iets waar ze later allemaal nog plezier om hebben. En ik hoor ze de situatie met Clara aan elkaar uitleggen. Wat is er gebeurd? We staan tegen een berg aan. Mijn overburen hebben feest. Ze hangen vlaggetjes op en de visite komt, zo ook Clara, een oud klein krom vrouwtje van ver in de tachtig. Als ik over het grindpad berg af naar de wc loop, loopt Clara daar ook. Ze is duidelijk bang om te vallen. Ik geef haar een hand, maar dat vindt ze nog gevaarlijker. Dus ik pak haar door de arm en zo lopen we stapje voorstapje naar beneden. Een medemens helpen. Onderweg heeft Clara hele verhalen. En of ik nu Nederlands, Duits of Engels praat, Clara praat gewoon Italiaans door. Ze is blijkbaar stokdoof. Bij de wc komen we een vrouwelijk familielid tegen. Ze roept: "Clara!" en nog meer wat ik niet versta. Blijkbaar had ze de afdaling van Clara niet verwacht. Onze gearmde afdaling is teneinde. De vrouw helpt Clara op de wc. Had ik dat anders ook moeten doen? Als ik uit het toilet kom kijk ik of Clara soms nog terug moet. De vrouw die Clara hielp staat buiten. Blijkbaar heeft deze hulp wat los gemaakt, want als ik 's avonds in de bar een kijkje neem hoor ik ook weer Clara en Olanda noemen. Clara had een jong vriend aan de haak geslagen. Ik krijg van de campingeigenaar een glas wijn. Of het vanwege Clara of het grapje van van-

middag bij de inschrijving is, weet ik niet. Op een briefje schreef hij 10 euro voor de persoon en euro 6 voor de tent. Ik heb er toen een streep onder gezet en daar een bedrag van 10 euro onder geschreven en rabat gezegd. Hij kon er om lachen, maar het lukte niet. Toch hebben ze wel bewondering voor de opa uit Olanda, die op de fiets de berg op kwam. Mijn buurman Fred is architect en woont in Amsterdam. 's Middags hebben we een tijd over zijn werk gepraat. Hij fietst een rondje Italië.

.....

29e dag, donderdag 13 augustus 2009

Citta di Castello, Assisi,

Dagafstand 75 km. Totaal 2032 km.

Slechte wegen

Het is 's morgens nog heerlijk koel met 16 graden. Bij een bakker koop ik een half stokbrood en in een kleine plaats vind ik een picknicktafel. Bij een woning loopt een man te dreutelen. Hij wil wel naar mij toe komen, maar heeft de durf nog niet. Zijn nieuwsgierigheid wint! Hij praat een beetje Duits en moet natuurlijk weten waar ik vandaan kom. Hij wenst mij een goede reis. Het landschap verandert nu ook. Ik ben de bergen uit en rij op de 'lichte route' van Reitsma. Onderweg zie ik heel veel tabaksteelt. Toch zitten er weer een paar klimmetjes in. Ik concentreer mij op de weg. De weg zit vol gaten en scheuren. Aan het begin van de weg stond een bord met tekst 'slechte weg'. Nou, in Nederland ken ik dit soort slechte wegen niet. Ik maak er maar een aantal foto's van. Gaten van 50 cm breed en bijna 10 cm diep zijn heel gewoon. Als je daar met je wiel in komt, kun je zo onderuit gaan, of je wiel kapot rijden.

De preek

In Assisi moet ik weer een besluit nemen; welke camping? Of 5 km buiten Assisi een luxe camping of ander halve kilometer van de stad, maar dan moet ik wel 2,7 km omhoog met 10 tot 14%. Dan maar weer omhoog. De zweetmachine werkt bij temperaturen van 41 graden in de zon weer prima. Ook nu haal ik het weer. Het plekje het dichtst bij de receptie is mij goed genoeg. Rondom staan kleine tenten. Het is een groep met jongeren. Om 19.00 uur zie ik een aantal Franciscanenmonniken naar een grote tent gaan. Ik wil meer weten. De broeders, niet veel ouder dan de jongeren van

de groep, rond de 20 jaar, zijn volop in gesprek. Hun kleding is geheel in stijl van Franciscus. Donker habijt, koord met kruis en sandalen. Op de rug een soort capuchon in een driehoek. Deze jonge paters hebben daarin een plasticbeker. Of het hoort weet ik niet. De tent vult zich met jongeren, die met gitaarmuziek zingen. Dan komen drie broeders die de Mis gaan vieren en de voorbereidingen treffen. Dit wil ik mee maken. Een man naast mij spreekt mij aan. In het Engels probeer ik wat uit te leggen. Dan zegt hij: "Spreken Sie Deutsch?" Ik schakel om. Hij komt uit Bremerhaven en woont nu in Modena, omdat het hier warmer is. Hij is getrouwd met een Italiaanse. Hun dochter is vandaag jarig en wordt 22 jaar. Ze komen op bezoek. Hij kan mij verschillende dingen uitleggen. De dochter is een week met een groep religieuze jongeren in Assisi. De Mis kan ik qua opzet volgen. Dan houdt de hoofdbroeder een preek. Ik versta niks, maar zijn opzet is weergaloos. Hij loopt voor het geïmproviseerde altaar, kijkt naar de jongeren, spreekt ze aan, maakt opmerkingen waar ze allemaal om lachen. Hij daagt uit. Ze geven antwoord. Hij blijft heen en weer lopen om iedereen te pakken. Hij heeft wat in zijn hand, hij praat er over, laat het zien. Een plastic dopje van een fles. Hij bouwt zijn verhaal erop. Dan gooit hij het dopje achteloos naar een van de jongeren. Zijn intonatie wordt anders. Hij brengt de boodschap. De jongeren hangen aan zijn lippen, zoals Gods woord in een ouderling gaat. Deze fase duurt ca. 5 minuten. Hij eindigt weer ontspannen. Hij lacht, zelfs de jongeren lachen. Het is een heel goed verpakte boodschap. Ik heb er niets van verstaan, maar van de opzet heb ik wat geleerd. Ik bedank mijn Duitse tolk en vraag hem, omdat hij goed Italiaans spreekt, of hij de broeder wil vragen wat in mijn pelgrimspaspoort te schrijven. De pater voldoet aan het verzoek met een persoonlijke boodschap. Een bijzondere avond!

.....

30e dag, vrijdag 14 augustus 2009
Assisi (rustdag).

Prijzen

Ik heb al een pen leeg geschreven, want het is geen enkele moeite om over dit land, de landschappen en de mensen te schrijven. Met volle teugen doe ik indrukken op, zoals vanmiddag in de groentewinkel in Assisi. In de lange rechthoekige winkel staan bij de deur mandjes, achter in de zaak

is de kassa. Je vult je mandje met groente en loopt naar de kassa. Voor mij staat een man van ca. 50 jaar; korte broek, T-shirt en een petje in alle kleuren van de regenboog. Hij is in dagen niet geschoren, maar blijkbaar kennen ze hem allemaal als Josephe. Je kunt in deze winkel alles zelf pakken, of het nu een wortel of een steel bleekselderij is. Bij de kassa roept Josephe de prijs van de groenten per kg. Autistische mensen hebben vaak een feilloos geheugen voor prijzen. Josephe kent alle prijzen. Als de man achter de kassa roept: “Totale”, dan is de kennis van Josephe beperkt. Dat kan hij niet.

Voordringen

Een andere bijzonderheid zijn de voordringende dames in Assisi. Hoe ouder, hoe meer ze voordringen. Dat doen ze heel handig. Ze zetten het mandje bij de kassa en halen dan nog allerhande dingen, maar het mandje is bepalend voor de volgorde. Naast mij staan twee nonnen. Ze spreken Duits en ik spreek ze aan. “Daaraan moet men wennen”, zegt een van hen, “het gaat altijd zo.” De nonnen leven in Assisi. Bij het kopen van een fles wijn geeft een van hen advies. Ik volg het advies op. “Ik zal aan u denken”, zeg ik, “niet de hele dag, maar als ik de wijn drink.” Ze bloost. Dat gebeurt mij. Breng ik een non in verlegenheid. Ik reken af, 80 cent groente en 6 euro voor de wijn. Ik moest aan Henk Blom, de gemeente secretaris van Duiven denken, wijnkenner bij uitstek. Met veel handgebaren kan hij wijn omschrijven. Ik ken maar twee soorten: lekker en niet lekker. ’s Avonds denk ik aan de blozende non. De wijn is lekker! Heeft de non nog aan mij gedacht, of voor mij gebeden?

Assisi is een langgerekte, ommuurde stad. Als ik op de fiets de stad ga verkennen merk ik direct dat het een bijzondere stad is. Met behulp van de TomTom kom ik bij de basiliek waar de heilige Franciscus en Clara zijn gedoopt. Een niveau lager ligt een ander stadsdeel. Je moet met de fiets trapjes af. Bij temperaturen boven de 35 graden is dat per voet zeer vermoeiend. Overal zie ik weer vermoeide mensen lopen. Ik fiets lekker rustig. Het lager liggende stadsdeel heeft weer een eigen karakter met terrassen en souvenirwinkeltjes. Souvenirs ‘made in China’ met de sticker Assisi. Franciscus en Clara zorgen hier voor de handel. Bij het uitrijden van de stad kom ik Fred, de psycholoog uit Groningen, weer tegen. We wisselen de laatste ervaringen uit. Zo kom je elkaar op de route naar het Sint Pietersplein in Rome weer tegen. Vanavond kook ik weer spaghetti met pa-

prika en een courgette, het blijkt echter een komkommer te zijn. Maakt niets uit, toch weer een heel andere smaak.'s Avonds na 20.00 uur gaan de Italianen eten. Dat duurt tot 22.00 uur. Op de camping is een zelfservice restaurant. Het vlees wordt op een houtvuur gebraden. De mensen bij het vuur zweten als gekken. Het eten is in de buitenlucht. Er is binnen wel wat ruimte, maar nooit genoeg om 100 tot 150 mensen bij slecht weer binnen te laten eten. Italië is een prachtig land om de was te drogen en buiten eten kan ook bijna elke avond.

.....

31e dag, zaterdag 15 augustus 2009

Assisi rustdag.

Ontbijt

Uitslapen op een rustdag is een probleem. De biologische wekker werkt prima. Om 6.00 uur ben ik wakker. Ik moet mij dwingen om te blijven liggen. Om 8.30 uur ga ik naar het openlucht zelfservice restaurant voor het ontbijt. Gistermorgen was ik daar ook. Heerlijk, broodjes, boter, vleeswaren, kaas, koffie en vruchtensappen. Een eitje kennen ze niet. Je kunt pakken wat je wilt. Na afloop vraagt de vrouw aan de kassa wat ik gehad heb. Ja sorry, dat weet ik niet meer precies. Het was lekker. "Drie euro", zegt de vrouw. Geen geld, morgen kom ik terug. Dus nu zit ik aan dezelfde tafel met mijn broodjes. Ook nu moet ik weer drie euro betalen, terwijl op een bordje staat 'ontbijt vijf euro.' Toch ga ik eens in de spiegel kijken of ik er zo armoedig of hulpbehoevend uitzie? 's Morgens te veel eten en niks doen geeft slaap. Nou het is een rustdag. Nog even slapen, daarna de fiets nakijken en dan, weer de stad in. Ik denk er over na: ga ik lopen of weer op de fiets? Vanaf de stad naar de camping moet ik toch lopen. Het is bergop met een stijging van 5 tot 14%. Ik besluit toch maar weer met de fiets te gaan. Nu wordt mij ook duidelijk dat je Assisi de oude stad tegen de berg hebt en de grote stad s' Maria Deghi Angli in het dal. Ik beperk mij tot de oude stad. Ik ken de weg al een beetje en fiets rustig door de stad. Ik zet de fiets voor de Dom en bekijk de bijzondere kerk met het doopvont, waar zowel Franciscus als Clara is gedoopt. Naast de kerk is een tentoonstelling met schilderijen van de vorige Paus. Beschrijven van de schilderijen is ondoenlijk. Alle schilderijen zijn goed getroffen. Vooral de schilderijen van

de Paus in zijn laatste levensfase; een gebroken mens, maar sterk in zijn geloof. Je leest het uit de schilderijen.

Vermoeide mensen

Ik wil ook het graf van de heilige Franciscus bezoeken in de basiliek aan de andere kant van de stad. Ik zie weer vermoeide mensen naar het andere einde van de stad lopen. Ik fiets er lekker rustig heen. De basiliek is een kerk in twee lagen. De fiets moet ik ca. 100 m van de kerk laten staan. Met Gods zegen staat mijn fiets er straks nog. In de bovenkerk vraag ik een stempel voor mijn pelgrimspas. "Nee", zegt de Franciscaner monnik. Ik moet in de onderkerk zijn. Daar wijst mij een bewaker de weg naar een poort waar een monnik zit die een prachtige stempel in de pas zet. Ik krijg de zegen mee. De pas begint al weer leuk vol met stempels te komen. Ik fiets de hele stad door en zie nog meer vermoeide mensen die bij de parkeergarage naar geld zoeken. Het heeft lang geduurd, maar nu denk ik toch; blij dat ik fiets. Nadeel is, dat ik nu weer omhoog naar de camping moet fietsen en lopen. De zweetmachine werkt weer op volle toeren. Een soort apko (alle poriën kunnen open). Na een flinke koude douche ben ik weer opgeknapt. Assisi zal ik niet snel meer vergeten. De stad van Franciscus en Clara en de blozende non. Morgen weer verder. Nog drie dagen, dan ben ik in Rome.

.....

32e dag, zondag 16 augustus 2009

Assisi, Narni.

Dagafstand 94 km. Totaal gereden 2137 km.

Druiven

Bij mijn vertrek om 7.00 uur is het nog lekker koel. Ook de jongeren vertrekken vandaag. Het is zondag en ik had gedacht dat ze ook vandaag nog wel zouden blijven. De taxichauffeur die de jongen komt halen, vraagt of ik ook mee moet. Nee, ik ga weer op de fiets. De camping ligt op een hoogte van ca. 500 m. Het dal ligt op 250 m, dus ik ga lekker de eerste kilometers naar beneden. Gisteren op zaterdag heb ik geen winkel kunnen vinden om mijn eten voor vandaag aan te vullen. Het is zondag en dan moet ik maar afwachten of ergens een winkel open is. Gisteren heb ik in het buitenrestaurant op de camping twee broodjes mee kunnen nemen. Of het genoeg

is betwijfel ik, want er zijn nog een aantal flinke beklimmingen te doen. Onderweg, na de afdaling, heb ik een trosje druiven gepikt. Als ik Rome haal, krijg ik mijn testimonium en zijn al mijn zonden vergeven! De blauwe druiven zijn best lekker. De witte druiven zijn niet te pruimen. Maar voor een probleem is altijd een oplossing. In Bevagne hebben ze feest. De bakker is om 8.00 uur open. Ik koop een brood en een lekker uitziende koek. Ik heb weer vulling in de maag om te fietsen. Wegens het feest is de stad voor het verkeer afgesloten. Het leuke is dat ze met fietsers geen probleem hebben. Na Bevagne begint het klimwerk weer, 2,7 km met 5% stijging. Op zich niet zo heftig, maar de temperatuur zit om 8.30 uur al rond de 25 graden. Het is niet de enige berg in deze etappe. Het gaat permanent op en neer. Ik moet nog ergens eten halen, maar vooral drinken. Na aankomst van weer een bergetappe zijn de flessen met water leeg. Er zit een jonge vrouw buiten. Ik laat de veldfles zien en vraag: "Aqua." Ze roept naar haar moeder, die komt met een fles koud water naar buiten. Ik vul de fles en de rest mag ik opdrinken. Water kun je overal vragen. Ik bedank haar, ze vraagt nog wel waar ik vandaan kom. Ik zeg nu maar voor het gemak dat ik van Amsterdam naar Rome fiets. Amsterdam kennen ze allemaal. Met bewondering zwaaien ze mij uit. Met dankbaarheid voor het heerlijke water zwaai ik terug. Mijn etensvoorraad is nog steeds beneden peil, maar ook daar komt een oplossing voor. In Massa Martana zie ik mensen met plastic tassen lopen, dus er moet een winkel open zijn, en even later zie ik een echte supermarkt. Gewoon op zondag open. Wat een heerlijkheid. Normaal ben ik niet een fan van boodschappen doen, maar nu, prachtig! Ik kan weer kilometers maken. Bij Tostaccio is een camping. Dat wordt mijn doel. 's Middags is de temperatuur al boven de 35 graden. Eerst moet ik nog naar Narni. Heel hoog op de berg kan ik de stad al zien. De stad lijkt wel tegen de berg aangeplakt. Je denkt dan; dat zal het wel niet zijn, zo hoog. Ja hoor, zo hoog kom ik ook met de fiets. Je hijgt, puft als bij een bevalling. De mond wordt droog. Niet aan denken, doortrappen of lopen. Het lichaam schreeuwt om water. Na de stadspoort is een bron er komt water uit de muur. Koel water. Je denkt niet meer aan 'drinkbaar' of 'niet drinkbaar', 'portable of non portable'. Een keer kun je het altijd drinken. Een klein uur later kom ik op de camping. Het lichaam vraagt nog steeds water. Weer drink ik. Ik schat dat ik vandaag 4 tot 5 liter heb gedronken, maar het komt er niet allemaal aan de voorkant uit. Het meeste zweet je uit. Op de camping krijg ik een mooie schaduwrijke plek. Er is een

zwembad, maar het lichaam wil rust en water en bij het eten wil 'de geest' een glaasje wijn. De vochtbalans is weer op peil. Een heftige dag met veel inspanning, nog twee dagen naar Rome, dan zijn de inspanningen weer snel vergeten

.....

33e dag, maandag 17 augustus 2009

Tostaccio, Prima Porta

Dagafstand 89 km. Totaal gereden 2226 km.

De apotheek.

Vandaag is net als gisteren. Zwaar werk. Heuvels op en af. Ik heb gisteren een SMS gehad van Jan Mollen en Marja Jans. We zullen maar zeggen, Jan de handbiker. Ze staan op camping Tiber in Prima Porta, op 18 km van Rome. En dan krijg je twijfels. Zou ik daar vandaag nog kunnen komen? Het is een leuk stel en ik heb bewondering voor beiden. Jan, omdat hij met zijn verlamming vanaf het middel toch een prestatie neerzet, om een voorbeeld voor jongeren in de gehandicaptensport te zijn. Marja de begeleider van Jan, rijdt het busje en zorgt dat Jan zijn verzorging krijgt. Marja is getrouwd maar helpt Jan om de prestatie te kunnen maken. Ze praat ook altijd over, 'wij'. Bij Fiano Romana bekijk ik de TomTom. De kortste route naar Prima Porta is ca. 20 km Ik heb al 70 km gereden en de temperatuur zit al weer boven de 35 graden. Ik doe het! Ik ga ze opzoeken.

Dames van lichte zeden

De weg naar Prima Porta is een verzoeking voor een pelgrim. Over een afstand van 8 km staan, meestal zwarte, dames hun lichaam aan te prijzen. Wat wel gek is, dat ze voor mij geen enkele belangstelling hebben. Ik fiets voorbij zonder dat ze mij aankijken. De mannen in de auto's kijken altijd de andere kant op. Op een parkeerplaats is een deal gesloten. Zij loopt de olijvenboomgaard in, hij volgt. De rest heb ik niet gezien, maar dat loopt zeker gesmeerd in de olijvenboomgaard.

Het weerzien met Jan en Marja is hartelijk. Ik kan met mijn tent naast hen staan. Toch probeer ik wat 'afstand' te houden. Zij zijn samen en ik hoor daar niet in te dringen. Toch zijn we zo weer één. Jan heeft onderweg aan een been wondroos gekregen. Het been is vuurrood en opgezwollen. Ze zijn de hele morgen in het ziekenhuis geweest. Vanmiddag kunnen ze

medicijnen bij de apotheek halen. Dat wil zeggen, dat ze weer met de bus weg moeten. Ik wil wel naar de apotheek, kan Jan zijn been blijven koelen met ijs. In de TomTom staan ook apotheken. Ik programmeer de dichtstbijzijnde in. Om 16.00 uur fiets ik weg met het recept en het paspoort van Jan. De TomTom brengt mij feilloos voor de deur van de Pharmacia. Op een briefje staat dat ze pas om 16.30 uur open gaan. Ik ga rustig zitten, het is nog maar een kwartiertje. Dan lees ik de tekst boven de apotheek. 'Pharmacia Veterinara.' Veterinara? Dat is toch een dierenarts? Zit ik bij de dierenarts te wachten? Heb ik dadelijk medicijnen, begint Jan van nacht te blaffen of te hinniken. Ik kijk door het raam van de winkel en zie een vrouw en vraag in het Engels: "Alleen voor dieren of ook voor mensen?"

Ze begrijpt het. Het is ook voor mensen. Om Jan en Marja van dit voorval te overtuigen, maak ik een foto van de buitenkant van de apotheek. De apotheker is zeer vriendelijk. Ik maak foto's en vraag zelfs een stempel in mijn pelgrimspas. Hij zet de stempel met een lachend gezicht. Ik krijg mijn zoveelste complimentje en een schouderklopje. Na terugkomst neemt Jan direct zijn medicijnen. Zijn doel is om met de handbike op het Sint Pietersplein aan te komen. Het einddoel. Nu is zijn been zo dik dat het niet meer in de beugel van de bike past. Zo kort voor het doel en dan dat laatste stukje niet kunnen doen. Dat doet pijn.

De val

Het had mij ook kunnen gebeuren. Vanmorgen ging ik op een grasveld bij een bron water halen. Ik vulde flessen en wilde weglopen. Blijkt er naast de bron een gat te zitten waar ik met een been in kom. Ik val en kom op mijn rug terecht. In een flits merk ik dat alles nog werkt. Ik heb wel pijn maar ik kan nog fietsen. Mijn doel is 'Rome'. Gelukkig kan ik de laatste kilometers nog maken. Ik begrijp het gevoel van Jan en Marja. Die laatste kilometers naar het Sint Pietersplein wil je ook maken! Ik ga morgen naar het plein om mijn tocht af te sluiten.

34e dag, dinsdag 18 augustus 2009

Prima Porta, Roma

Dagafstand 22 km. Totaal 2248 km.

Lopen

Volgens mijn TomTom is het van de camping Tiber in Prima Porta, 18 km naar het Sint Pietersplein in Rome. In Prima Porta is het een wirwar van wegen en ik roep de hulp van mijn TomTom in. Ik fiets op vierbaans wegen en toch mag je daar fietsen. Het is druk. Ik geef duidelijk aan wat ik wil. Een vrouw in een camper begint bij een verkeerslicht waar we moeten wachten, te lachen als ze mijn TomTom ziet. Lach maar, ik vind de weg wel. De route volgens het boekje ben ik volledig kwijt. Pas in Rome kom ik weer op de route, maar dan is het alleen nog maar rechtdoor. Vanaf het metrostation lopen duizenden mensen richting Vaticaan; allemaal naar het Sint Pietersplein. Het plein is indrukwekkend, omsloten door een galerij met zuilen. Ik fiets rustig tussen de toeristen door. Ook de laatste meters tot het midden van het plein. Dan hoor ik, tuut, tuut. Ik kijk en zie een politieagent met de vingers een loopbeweging maken. Ik stap af, mijn einddoel is bereikt. Het is 11.00 uur, ik ben op de plaats van bestemming. Ik geniet van het immense plein. Ook de man en vrouw uit Antwerpen die ik eerder ontmoette, komen op het plein. Ook zij hebben hun doel bereikt. We bewijzen elkaar diensten door foto's van onze aankomst te maken.

Het doel is bereikt

Aan de zijkant van het plein staat een rij mensen van wel 200 m, die de Sint Pieter willen bezoeken. Ik wil eerst rustig op het plein zitten en mijn pelgrimstocht overdenken. Dat lukt echter nog niet, want ook Fred uit Groningen komt op het plein aan. Florence, Assisi en nu weer gelijk in Rome op het Sint Pietersplein. Dan komt het moment van rust. Ik zit meer dan een uur, heerlijk in de schaduw, bij de fiets. Pijn, zweet, vermoeidheid, hoge temperaturen, regen, bergen en dipjes heb ik moeten overwinnen. Ik stond verbaasd over mijn lichaam, wat het allemaal aan kon. Het bleef feilloos werken bij 10 tot 45 graden in de zon. Je bent gezegend met een dergelijk lichaam. Ik heb het gehaald, met dank aan mijn vrouw, familie en vrienden die mij steunden: met telefoon, SMS of via het gastenboek. Toch merkt je wel dat als je langer weg bent, de telefoongesprekken langer worden. Je bent alleen en mist het contact. Er is meer behoefte om ervaring met anderen te delen.

Herk

Terwijl ik op het plein zit, wordt de rij wachtende mensen voor de basiliek niet kleiner. Dan merk ik dat er ook mensen links van het plein naar binnen gaan. Ik herinner mij, dat je als pelgrim daar de Zwitserse garde kunt vragen om een testimonium, een bewijs dat je de tocht hebt gemaakt. Met dat bewijs worden ook je zonden vergeven. Ik probeer het. De eerste bewaker herkent het pelgrimspaspoort en verwijst mij naar de Zwitserse garde. Ook hij herkent het pelgrimspaspoort en verwijst mij naar de sacristie in de basiliek. Na een tocht door de Sint Pieter en allerhande gangen kom ik in de ronde zaal van de sacristie. De man achter het tafeltje kijkt in het pelgrimspaspoort en begint het testimonium te schrijven. Ter afronding zet hij een stempel in mijn pelgrimspaspoort en op het testimonium. Dit is het werkelijke einde van de pelgrimstocht. Emotie en gevoelens komen los. Een aantal Engelse jongeren merken het en vragen wat het formulier is. Ik geef ze uitleg over mijn pelgrimsreis. Ze zijn vol bewondering. Buiten de basiliek zie ik ze weer en ze vragen of ze met mij op de foto mogen. Weer laten ze hun bewondering merken. Ik begin het al weer gewoon te vinden. Als ik mijn testimonium wat beter bekijk, blijkt mijn voornaam verkeerd geschreven. Ik heet nu Herk Nijland. Nou, ik weet zeker, dat Henk naar Rome is gefietst. Hij heeft elke meter gelopen of gefietst.

.....

35e dag, woensdag 19 augustus 2009

Dagafstand 45. Totaal gereden 2293 km.

Bezoek aan Rome

Ook vandaag ga ik op de fiets naar Rome. Ik neem een zijtas met eten en drinken mee. De drukke route over de vierbaansweg naar Rome begint te wennen. Ik weet hoe en waar je moet rijden. Toch blijft het uitkijken. Ik heb mijn helm met achterknipperlicht op, want ik blijf het een autosnelweg vinden, waar ze langs je op racen. Ze moeten mij goed kunnen zien. Op weg naar de stad kom ik langs het Olympisch stadion. Eind juli tot begin augustus waren daar de wereldkampioenschappen zwemmen. Men is nu de tribunes aan het afbreken. Een voordeel van zo een kampioenschap is, dat men de wegen rond het stadion netjes asfalteert. Voorbij het stadion zijn de wegen direct weer in slechte staat. Het is dan weer uitkijken. De

regenputten liggen in de zijkant van de weg, waar je moet fietsen. Omdat ze steeds nieuw asfalt opbrengen en de putten niet omhoog halen, komen de deksels steeds dieper te liggen. Je duikt zo maar 10 tot 15 cm dieper. Het laatste stukje naar het Vaticaan is fietspad. Het loopt recht-toe-rechtaan naar het Vaticaan. Hoewel, halverwege het fietspad ligt een terrasje en een rolschaatsbaan waar men het fietspad maar om heen heeft gelegd. Ondanks dat ik gisteren al op het St. Pietersplein was, ga ik er weer heen. Gisteren heb ik de basiliek echter onvoldoende bekeken. Maar ook vandaag staat er een enorme rij wachtende mensen om in de basiliek te mogen. Ik kijk naar de bewakers aan de linkerkant en zie dat er andere mensen staan. Ik stal mijn fiets, laat mijn pelgrimspaspoort zien en mag door. Zo, dat scheelt zeker 45 minuten wachten. Uitgebreid bekijk ik de basiliek, raak de tenen van het bronzen beeld van Petrus aan en doe indrukken op. Als ik later weer op het plein loop komen Jan en Marja met de rolstoel het plein op. Ze zijn van de camping met de bus en de trein gegaan. Wel een probleem, want zowel de bus als de trein is niet voor rolstoelen aangepast. Nu willen ze graag hun testimonium halen. Ik weet de weg en zal ze helpen. Via de Zwitserse Garde moeten we naar een achterging van de basiliek. Daar is een ingang voor rolstoelen. In de kerk breng ik ze naar de sacristie. Jan en Marja krijgen ook hun testimonium, daarna ga ik mijn eigen weg. Op het plein is een groep Spaanse pelgrims aangekomen. Ze hebben met ezelskarren met beelden erop, van Assisi naar Rome gelopen. Dus er waren meer pelgrims onderweg. Nu ga ik op de fiets de rest van de stad verkennen. Ik fiets overal! Heerlijk, soms fiets ik in straten waar het voor al het verkeer verboden is. Soms tegen het eenrichtingsverkeer in, maar politieagenten reageren niet. Van de St. Pieter fiets ik over de Engelenbrug richting Colosseum. De temperatuur zit al weer boven de 35 graden. Je ziet overal vermoeide toeristen lopen. Ik fiets, daar word je niet direct moe van! Bij het Colosseum wordt een oudere vrouw in een ziekenwagen afgevoerd. Blijkbaar bevangen door de hitte. Na het Colosseum ga ik op zoek naar de Spaanse trappen. Ik fiets door kleine straatjes. De TomTom zegt welke kant ik op moet. In een paar uur tijd bekijk ik de meeste bezienswaardigheden. Musea bezoeken heb ik niet gedaan, het gaat mij meer om de indrukken van een stad. Op een plein wordt er aan mijn fiets geschut. Nee hè, een dergelijk grote stad en toch zie je weer bekenden. Het zijn Chris en Leonie. Ze zijn op hun tandem naar Rome gefietst, maar vandaag met de trein. Ze zullen Jan en Marja op de terug-

weg helpen. Tegen 15:30 uur fiets ik de 18 km terug. In de volle zon haalt de temperatuurmeter van mijn kilometerteller 45 graden. Toch fiets ik lekker ontspannen. Ik moet wel veel water drinken. Op de camping ga ik douchen, kook mijn potje en drink mijn glaasje wijn. Ik heb van de stad genoten, maar ook van mijn glaasje wijn en mijn kookkunst.

36e dag, donderdag 20 augustus 2009

Prima Porta – Rome

Dagafstand 43 km. Totaal 2333 km.

De ontmoeting

Vanmorgen kom ik van de douche lopen, zegt een man: “Jij bent toch Henk Nijland.” Ik ken hem niet. Het blijkt Ad te zijn. Hij heeft samen met zijn vrouw Willemien van Nederland naar Rome gefietst. Onderweg hebben we elkaar al eens een SMS gestuurd. Ik lag echter te ver op hen voor om ze onderweg te ontmoeten. “Maar hoe weet je dan dat ik het ben?” Ik herken je van de foto van de website”, zegt Ad. We spreken af vanavond eens verder te praten. Als ik ’s avonds bij hun tent kijk, zijn ze niet aanwezig. Ik vermoed dat ze in het restaurant zijn en daar vind ik ze ook. Ik loop recht op Willemien af, geef haar een hand en zeg; “Jij bent toch Willemien.” Ze is totaal verbaasd. Ad zit te lachen. Ik ken Willemien helemaal niet. “Maar ik ken je niet”, zegt ze. Ik leg uit hoe het vanmorgen ging. Ad en Willemien zijn vorig jaar naar Santiago de Compostela gefietst. Ad werkt in het onderwijs en Willemien in de zorg. We vergelijken de twee tochten en zijn het er over eens; de tocht naar Santiago de Compostela is veel meer een pelgrimstocht, omdat je elke dag pelgrims ontmoet en de gehele route op pelgrims is ingericht. Zo vind je op de pelgrimsroute in Spanje overal apotheken. Deze apotheken zijn volledig op lopende en fietsende pelgrims gericht. Je hoeft geen woord Spaans te spreken, als je de plek aanwijst waar je pijn hebt, weten ze precies wat je nodig hebt. Naar Rome is dat niet het geval. Toch is de natuur en cultuur op route naar Rome mooier. Maar dat is natuurlijk persoonlijk.

We praten de avond gezellig vol over allerlei onderwerpen, maar fietsen is toch onze passie. Met het verschil dat zij nog moeten werken. Nu fietst Ad wel elke dag van Beugen naar Groesbeek. De langere tochten worden in de vakantie gereden. Vandaag stond weer een bezoek aan Ro-

me op het programma. Vandaag wil Marja graag mee fietsen. Jan zijn been is nog steeds dik, en hij moet rusten. Wat zou Jan graag op zijn handbike stappen en naar Rome meefietsen. Helaas, het kan niet. Marja vindt het wel eng met het verkeer. Ze wil graag achter mij rijden. Bijna direct na de camping moeten we al de vierbaansweg op. De auto's racen langs ons op. Ik heb het knipperlichtje achter op de helm aan, kijk goed in mijn spiegeltje en zie dat Marja goed kan volgen. Onderweg stoppen we even en Marja geeft aan dat ze het wel eng vindt. We gaan verder, want er is geen alternatief. We bekijken het Olympisch stadion, waar we helaas niet in kunnen en zo zijn we een uur later op het Sint Pietersplein. We verbazen ons weer over de ruimte, de gebouwen en vele beelden. Grotendeels maken we daarna dezelfde route die ik gisteren heb bekeken. Toch zie ik weer andere dingen. Marja vindt de archeologisch opgravingen heel mooi. We bekijken het van boven af, omdat we de fietsen niet alleen willen laten. Daarna rijden we rond het Colosseum en via de TomTom naar Trevi-fontein. We rijden weer kris-kras door de stad en ineens staan we op een plein vol mensen. De fontein is prachtig. Het was in de film 'La dolce vita' van Federico Fellini, dat Anita Ekberg in de fontein baadde. Dat is er nu niet meer bij. Wie zijn voeten in het water steekt of nog verder gaat, kan rekenen op een snerpand fluitje van de altijd aanwezige politie.

Een muntje in de fontein

Gebruik is dat je met de rug naar de fontein gaat staan en een munt over je linker schouder in het water gooit. Dat brengt geluk en dan kom je nog eens terug in Rome. Dus, dat doen we dan maar. De terugtocht naar de camping verloopt goed. Eerst hebben we nog op het terrasje van de bar gezeten waar het fietspad omheen loopt. De eigenaar spreekt wat Duits en zo is hij ook weer op de hoogte. Wat ons opviel, is dat het vandaag veel minder druk is dan voorgaande dagen. Blijkbaar zijn de vakanties voorbij en zijn veel mensen al op de terugreis. Tijdens onze terugtocht naar de camping moeten we even schaduw zoeken. Marja krijgt het te warm. Dat kan goed, want op de fiets in de volle zon is het om 16.00 uur bijna 45 graden. Een mooi land om de was te drogen en het weer te voorspellen. Ik kan dat voor de komende dagen ook.

.....

37e dag, vrijdag 21 augustus 2009

Prima Porta-Rome

Dag afstand 47 km. Totaal 2401km.

Goudvis

Ik heb in de reisgids gelezen dat de Rome bij avond zo mooi is. Mijn ervaring met het fietsen naar en in de stad is nu dusdanig dat ik het wel aan durf.

Maar eerst even over de terugkomst gisteravond rond 23.30 uur. Ik heb bij een zomerhuisje een witte plastic stoel geleend. Die staat naast mijn tent. Het is toch 40 km fietsen, dus ik plof in de stoel. Shit, direct is mijn broek zeik nat. Ik sta op, maar het is al te laat. Het water druipt uit mijn broek. Wat is dit?

Op de stoel ligt een plastic zakje en een briefje.

Henk!

We hebben in de Tiber een goudvis gevangen.

Wil je hem meenemen naar NL, hij was zo alleen.

PS. Als hij er niet meer in zit, dan heeft de kat.....

Marja en Jan.

Die grap is dus volledig geslaagd, maar wat hindert dat. Italië is een mooi land om de was te drogen. En zo sta ik midden in de nacht naast mijn tent, met een natte kont te lachen.

Ik fietste om 19.00 uur van de camping. Vooraf had ik alle verlichting nagekeken. In het voorlampje heb ik nieuwe batterijen gedaan. Dan heb ik voor een knipperlicht. Achter op de fiets en op de helm een rood knipperlicht. Een soort rijdende kerstboom. Ik fiets dus nog bij licht naar Rome. De trek is toch weer naar het Sint Pietersplein. Ik weet niet waarom; dit plein heeft een ongekeerde aantrekkingskracht. Het is 20.00 uur en nog steeds zijn er mensen op het plein. Een groep jongeren zit geknield in een kring, de handen ineen. Ze zingen en bidden. Op het plein lopen twee priesters. Ze maken een avond wandeling. Een van de priesters, in het zwart, spreek ik aan. Zo maar, ik zie wel. Hij spreekt Duits en woont al 62 jaar in het Vaticaan. Dan moet hij al over de 80 jaar zijn. Het gesprek is kort hij komt Tsjechië. Hij maakt zijn avondwandeling en loopt bepaalde patronen op het plein. Zal hij elke avond wel doen. De politie komt nu ook nog even

vertellen dat ik niet op het plein mag fietsen. Ik maak met de vingers een loopbeweging. Hij knikt.

Pelgrims

Volgens de reisgids is Piazza Novana de ontmoetingsplek bij avond. Het is om 21.15 uur donker, het plein is een groot theater met kunstenaars. Fontein en terrasjes zijn het decor. De sfeer bij avond is sprookjesachtig romantisch. De fontein is verlicht. Voor de terrasjes lopen ohers de klanten naar binnen te praten. Voor mij als fietser hebben ze geen belangstelling, blijkbaar denken ze dat ik geen of onvoldoende geld heb. Ik fiets over het plein, luister naar een accordeon spelende jonge dame. Zo hier en daar wordt een portret getekend. Bij de fontein maken mensen foto's. Ik doe dat ook zonder flits. Ik wil de sfeer pakken. Een prachtig langgerekt plein met rondom paleizen. Jammer dat aan een van de wanden een meters hoge, moderne, reclame hangt. Ik fiets door kleine straatjes en steegjes naar de Trevifontein. Ook hier is de sfeer sprookjesachtig. Het is een zweele avond en honderden mensen zitten rond de fontein. Indiase verkopers hebben de verkoop aangepast. Overdag verkopen ze zonnebrillen en parasols, nu zijn het verlichte kubussen of verlichte vliegende schotels. De handel past zich aan de omstandigheden aan.

Trevifontein

Ik hoop de sfeer in de foto's te kunnen pakken. Het Colosseum is op een bepaalde manier uitgelicht, ook als de foto's het niet weergeven, dan blijft dit een van de onvergetelijke momenten. De reis schiet door mijn hoofd, er zijn veel onvergetelijke momenten geweest. Langs de Rijn, Swaben, Bodenmeer, de bergen in Oostenrijk en Italië. Zweet en vermoeidheid. Dit is de beloning. Rome bij avond is het toefje slagroom op de taart. Dit is genieten. Ik fiets terug naar Piazza Novana. Nog steeds is het plein een totaalbeeld van het Italiaanse avondleven. Men zit op bankjes te praten, kinderen lopen rond.

Ik maak foto's van een man met een bijzondere fiets. Naast het voorwiel zit een houder met een fles wijn. De waterflessen zijn vervangen door bierflessen. Een soort alcoholfiets. Op het stuur heeft hij een radio met kleine boxen. Dan is mijn fiets maar kaal!

Dan hoor ik iemand zeggen: "Dat moet een Nederlander zijn met een Gazelle." Ja het is Henkopweg in 'Rome by Night.' De terugreis verloopt per-

fect, tot ik naast mijn tent op de plastic stoel ga zitten. Weer een onvergetelijke evaring. Jammer voor de Goudvis, hij had graag eens in Nederland gezwommen.

.....

38e dag, zaterdag 22 augustus 2009

Prima Porta - Labaro

Dag afstand 12 km. Totaal 2412 km.

Mijn dag voor het vertrek wil ik als echte rustdag gebruiken. Vandaag fiets ik niet naar Rome. Wel doe ik in de loop van de middag boodschappen in Labaro ca. 5 km van de camping. De dag wordt verder doorgebracht met rusten, slapen en het praten met de buren. Een echte dag niks doen, om uitgerust aan de terugtocht te beginnen.

.....

39e dag, zondag 23 augustus 2009

Prima Porta – Ciampino- Weeze.

Dagafstand 40 km. Totaal 2452 km.

Via Appia Antica

Het is dan eindelijk zo ver dat ik vandaag met het vliegtuig naar Nederland kan gaan. Ik ga de tassen inpakken en ordenen, alles zo verdelen dat ik straks op het vliegveld niet te veel meer hoeft over te pakken.

Ik neem afscheid van Jan en Marja die nog tot woensdag blijven en dan op audiëntie bij de Paus gaan. Voor hen het hoogtepunt van hun pelgrims-tocht. Ik ga eerst nog maar eens naar het Sint Pietersplein. Ik heb dat elke dag na mijn aankomst gedaan en ik heb voldoende tijd als ik tegen 15.00 uur op het vliegveld wil zijn. Mijn gebruikelijke route naar de stad is rustig op zondagmorgen. De temperatuur is wel weer als alle dagen in de morgen rond de 25 graden. In Rome drink ik eerst een koffie in de kleine bar die ook vandaag op zondagmorgen al weer open is. Een cappuccino kost hier maar één euro. De eigenaar groet mij als een bekende. Na twee cappuccino's geef ik hem een hand en zeg dat ik vandaag vertrek. Het Sint Pietersplein heeft weer die niet te beschrijven uitstraling. Het enorm grote plein dat door de zuilengalerij toch weer een besloten karakter heeft. Er zijn al weer de nodige bezoekers op het plein. De grote tv-schermen staan

aan en er is een opname te zien van de toespraak die de Paus eerder heeft gehouden. Tegen 12.00 uur vertrek ik. Ik zal nog vaak terug denken aan dit mooie plein. Nu moet ik nog wat te eten halen omdat ik niks kan koken of klaarmaken. Ik had eerder deze week al een Spar in het centrum gezien. Deze winkel blijkt ook gewoon open te zijn. Ik haal wat te eten en moet dat nog voor vertrek naar het vliegveld opmaken. Bij het Colosseum houd ik een rustpauze en eet een koude macaronischotel. Ook maak ik gebruik van de toiletten aan de achterkant van het Colosseum.

Nu begint het laatste deel van de tocht door Rome naar het vliegveld Ciampino. Het is nog een tocht van ca. 20 km. Het eerste stuk fiets ik op de TomTom. Achter het Colosseum kom ik langs de renbaan, die in de eerste eeuwen na Christus 300.000 toeschouwers kon bevatten. Er is niet meer over dan een langwerpige kuil waarop gras groeit. Net buiten de stadsmuren van Rome kom ik op de Via Appia Antica, die op zon- en feestdagen is gesloten voor gemotoriseerd verkeer. Ik merk wel dat er ook buiten de stad nog veel te zien is. De oude Romeinen begroeven hun doden buiten de stad. Aan de Via Appia Handicap zijn de catacomben van Calixtus, een van de ruim vijftig catacomben waar de eerste christenen hun doden begroeven. Het is zondag en op verschillende plaatsen staan agenten en controleren dat er geen auto's op de weg komen. Na ca. 12 km moet ik van de Via Appia Antica naar de Via Appia Nuova de nieuwe weg die parallel aan de Via Appia Antica loopt. Hier passeer ik de restanten van een aquaduct. Het vliegveld staat goed aangegeven. En zonder problemen kom ik om 14.30 uur bij de vertrekhal. Na een eerste verkenning vind ik de vluchtgegevens en de balie waar ik moet inchecken.

Gewicht

Nu moet ik de fietstassen als bagage gaan inpakken. De tent, slaapmat en slaapzak gaan in de grote Ortlieb achtertass. Een van de voortassen gaat in de andere grote achtertass en dan heb ik nog een kleine voortas als handbagage. Ik controleer het gewicht bij een niet in gebruik zijnde balie. De twee tassen blijven onder de 15 kg. De fiets pak ik in folie, die ik de dag ervoor heb gekocht. Het is meer symbolisch. De helm en mijn stoeltje pak ik ook in folie op de bagagedrager. De dame bij het inchecken heeft geen enkel commentaar op de ingepakte fiets en ze zegt alleen dat ik naar Gate 20 moet. Hoe nu verder met de fiets, weet ik niet. Ik loop maar gewoon

met de fiets in de hand naar de controle. Daar komt een man naar mij toe die de fiets overneemt. Na de controle is het wachten totdat ik om 16.50 uur het vliegtuig in mag. Als iedereen in het vliegtuig een plekje heeft gevonden beginnen de stewardessen de aanwezige passagiers te tellen. De eerste stewardess telt nog een keer. Dan tellen twee stewardessen wel vier keer de aanwezige passagier. Blijkbaar klopt er iets niet met de aantallen passagiers. Dan roepen de stewardessen om dat het vliegtuig naar Duitsland gaat. Uiteindelijk staan twee dames op, die zijn in het verkeerde toestel gestapt. Met applaus en veel gelach van de overige passagiers verlaten ze het toestel. Met ca. 15 minuten vertraging kunnen we vertrekken. In twee uur vliegen we naar Weeze waar mijn vrouw, zwager en schoonzus mij ophalen. Het is nog wat onwerkelijk. De pelgrimstocht naar Rome zit er op.

4 Terug, en wat nu?

Al snel neem ik het besluit om in 2010 weer een pelgrimstocht te maken, maar dan van Rome terug naar Duiven. Ik vind Italië prachtig en er zijn nog een heleboel plaatsen waar ik graag nog eens wil kijken. Daarbij komt dat de vroegere pelgrim ook weer naar huis moest, en ik wil nu wel eens ervaren wat het betekent als je 'doel' je eigen woonplaats is. Ik probeer mij daar van alles bij voor te stellen. Ik denk dat je sneller gaat, want een paard dat naar de stal loopt gaat ook sneller. Of ik sneller zal gaan weet ik niet. Ik wil wel veel plaatsen bezoeken en dat kost tijd. Op de vorige tochten kwam ik tot de conclusie dat je beter een korte rit kunt maken, in plaats van een hele rustdag. Toch ga ik weer uit van ca 30 dagen. Ik begon op internet te zoeken en de route via Siena, Pisa en dan langs de kust naar Genua, Turijn, via Frankrijk, Zwitserland en weer via Frankrijk leek mij zeer interessant. Ik nam het besluit om met Ryanair van vliegveld Weese naar Rome te vliegen en daar de tocht naar Duiven van circa 2250 km te beginnen.

Ik wil op woensdag 23 juli 2010 vertrekken. In januari boek ik al een vlucht met Ryanair vanaf vliegveld Weese. Om 10:00 uur vertrekken en je bent om 11.30 uur in Rome. Om de kosten hoeft je het niet te laten, 140 euro inclusief tassen en fiets.

Trainingstochten voor Rome- Nederland 2010

De eerste langere tochten maakte ik weer in het voorjaar van 2010 en daar beginnen mijn reisverslagen. Van elke tocht heb ik altijd aantekeningen en een verhaal gemaakt. Mijn eerste reisverslag van 2010 begint op 16 februari 2010

16 februari 2010, Duiven – 's Heerenbergh Dagafstand 78 km.

Mijn vrouw zegt: "Jij bent gek om met dit weer te gaan fietsen." Ik moet haar gelijk geven het is 'hondenweer'.

Regen, wind en ik stap op de fiets om een dagje rond te rijden. Maar ik heb er al zoveel dagen naar uitgezien om weer eens op de fiets te zitten.

De route voor vandaag is een verkenning voor de rit van zaterdag 13 maart

2010. Op die datum gaan we met het Jacobsgenootschap een dagje fietsen en ze hebben mij gevraagd om een tocht uit te zetten. Het Jacobsgenootschap is een pelgrimsgenootschap van wandelaars en fietsers naar Santiago de Compostela. Wij behoren bij het gewest Gelderland en meestal doen ongeveer 10 tot 20 fietsers aan de tocht mee. Nu is 13 maart nog wel vroeg in het seizoen, maar we zien wel. De start is bij het clubgebouw van korfbalvereniging Duko in Park de Nieuweling in Duiven. Daar zet ik de kilometerteller op nul en begin aan de tocht die ik op Google-maps heb voorbereid. Ik weet al dat de gehele route ongeveer 45 km is.

Het bordeel

Via de Nieuweling ga ik naar de spoorweg overgang in Groessen. Daar wil ik de mannen vragen of ze het alleenstaande gebouw rechts kennen. Ik ben benieuwd, als ze het kennen durven ze het toch niet te zeggen. Het gebouw staat op het industrieterrein en is ons lokale bordeel. Vroeger zat het bordeel in de woonwijk Eltingerhof gewoon in een woning. De buurt zei, dat er overlast van vertrekkende mannen was, maar ik betwijfel dat. Ik geloof er niets van. Die mannen toeteren niet als ze weg rijden. Nee, de buurt vond het bordeel in de wijk maar niets en klaagde om zo het bordeel kwijt te raken. Ik was in die tijd wethouder en had goede ‘zakelijke’ contacten met de eigenaar Rob Teuben.

Het was begin 2000 toen de bordelen als bedrijf werden aangemerkt. Ik had toen een gesprek met Rob, die zijn bordeel nog in een woonhuis in een wijk had en ik heb hem gezegd: “Jij hoort hier niet meer thuis in een woonwijk. Je moet naar het industrieterrein.” Rob keek mij wat vreemd aan, maar hij heeft het wel in zijn oren geknoopt.

Het was de gemeente wat waard om het bordeel te verplaatsen en toen er overeenstemming was, was het bordeel het eerste bedrijfspand op het industrieterrein de Nieuweling. Dat is ook altijd de bedoeling geweest. Als je er als eerste zit kan niemand klagen. Rob Teuben heeft mij later nog wel eens bedankt en gezegd: “Het is aan jou te danken dat we hier zitten.” En zo kreeg ik een uitnodiging van Rob, om ter gelegenheid van de opening, zijn bedrijfspand te bekijken. Uit voorzorg heb ik mijn vrouw naar de opening meegenomen. Dat is ook de enige keer geweest dat we samen in een bordeel waren. Toen wij tijdens de opening wat te drinken aangeboden kregen, vroeg de vrouw van Rob iedereen: “Wat wilt u drinken?” Toen ze bij mij was zei ze, “Net als altijd?” Ja, dat was natuurlijk lachen, net als

altijd. Maar laat ik er geen doekjes om winden, het is ook het enige onderdeel wat ik ooit heb bezocht.

Betuwelijn

Na de spoorwegovergang ga ik links de Berenclauwstraat in, vroeger heette de straat Groeneweg. Dat was de weg waar de weilanden aan lagen. Omdat in het dorp Loo ook een Groeneweg was gaf dat veel verwarring en is de straat omgedoopt tot Berenclauwstraat, naar de gelijknamige havezate De Berenclauw, waarvan de geschiedenis terug gaat tot 1300. Het huis met kantelen dakranden staat er nog. Verderop kom ik bij de geluidsschermen van de Betuwelijn, die in Zevenaar in de tunnel gaat. Door Zevenaar heen is niks meer van de Betuwelijn te zien, en het fietspad ligt nu boven op de tunnel. Bij de afslag naar Oud Zevenaar ter hoogte van de oude Turmac sigarettenfabriek eindigt de tunnel, of als je van Duitsland af komt, begint daar de tunnel. Dan fiets je langs de geluidsschermen die geheel uit glas zijn opgetrokken. Ik zie een goederentrein rijden maar kan hem nauwelijks horen. Wat ik wel hoor is de regen. Het weer wordt er niet beter op en ik moet de poncho aan. Ik heb van het verleden geleerd. Meestal wachtte ik te lang en was al doornat voor ik de poncho aan trok. Ondanks dat ik wel vaker richting Babberich op de fiets ben geweest, vind ik toch weer een nieuw fietspad en een tunnel onder de Betuwelijn door. Ik kom nu aan de noordkant van de Betuwelijn in de Sleegt. Het valt mij op hoeveel mensen, die in het buitengebied wonen paarden hebben, het merendeel van de weilanden zijn paardenweitjes. Het blijft regenen en bij Beek beginnen de heuvels van het Montferland. Prachtig de klim bij uitspanning 'Het Peeske'. Het stelt eigenlijk niks voor, maar ik moet weer denken aan mijn eerst tocht, twee jaar geleden. Ik sukkelde naar boven en was kapot. Nu trap ik in een eigen tempo en kom goed boven. Niks meer uitgeput. Ik heb conditie en kracht in de benen.

Omroep Gelderland

Dan gaat het heuvel af naar 's Heerenbergh. Ik fiets over de kasteelwal, om via de brug op de binnenplaats van kasteel Bergh te komen. Op de brug is een cameraploeg van omroep Gelderland opnamen aan het maken. Een dame wordt geïnterviewd. Ik wacht het rustig af en als ze klaar zijn met de opnamen kan ik er langs. Ik spreek ze aan en ze vragen dan wat ik er van vind dat 's Heerenbergh heksenstad wordt? Nou, dat moet je niet aan mij

vragen, ik heb altijd wel een mening. Voor ik het weet sta ik voor de camera en mag mijn mening geven. “Het is prachtig dat ‘s Heerenbergh heksenstad wordt, dan kan men ook hier een certificaat halen en aantonen dat men niet te licht is en geen heks kan zijn. Heksen moeten heel licht zijn anders kunnen ze niet op een bezem rond vliegen.” De interviewster vraagt of er ook mannelijke heksen zijn? “Nee, die zijn te zwaar voor de bezem.” Of ik weet hoe het ‘heksenlachje’ is? Ik probeer er wat leuks van te maken en daarna mag ik nog een keer recht naar de camera fietsen. Vanavond om 18.00 uur komt het in het journaal van omroep Gelderland. Weer wat beleeft, op een dag waar alleen maar regen uit de hemel komt vallen. ‘s Avonds blijkt dat alleen het lachje en het fietsen op TV wordt uitgezonden. Toch hebben veel mensen het gezien. In de horecagelegenheid op de binnenplaats van het kasteel vraag ik of we daar 13 maart terecht kunnen om koffie te drinken en wat te eten. Het is geen probleem, een dame zet het in het reserveringsboek. Bij de Coop-supermarkt haal ik krentenbollen en drinken. Ik zet mijn elektrisch fiet-salarm aan en ga de winkel in. Als ik bij de kassa kom hoor ik het alarm en een blaffende hond. De dame bij de kassa zegt dat het alarm al verschil-lende keren is af gegaan. Of het door de hond of de regen komt weet ik niet.

Boxer

Langs het kasteel volg ik het ‘Nachtegaalslaantje’ een zandpad richting Elten in Duitsland. Wat een leuk pad door de bossen! Aan het einde van het zandpad moet ik remmen voor een loslopende Boxer. Het is een nog jonge hond en de baas komt er achteraan. Ik spreek hem aan over de hond. Ik zeg dat je boxers niet meer zo vaak ziet. Het is zijn derde Boxer. “Ze worden niet zo oud”, zegt de man, “Mijn eerste hond werd maar drie jaar, toen kreeg hij tumoren in de longen en de hersenen. Ze zijn teveel doorgefokt. De tweede hond ging na acht jaar dood, ook aan kankertumoren.” Zomaar even een triest verhaal op een mooie route onder langs de Elterberg. Ik kom door Stokkum. Niet te hard fietsen, anders ben je door het dorp voor je er erg in hebt. Na Stokkum komen een aantal campings. Een mooie plaats in het Achterhoekse heuvelland. Dan gaat het door de bossen, over de autosnelweg naar Elten. Ik kon zonder aanwijzing in Duitsland en verderop langs de begraafplaats en de molen van Elten. Na de afdaling naar het centrum van Elten moet ik door de open polder naar

Lobith. De wind en regen heb ik pal voor. De snelheid loopt terug tot beneden de 10 km. Niet aan denken! Gewoon doortrappen en ook niet kijken hoever Lobith nog is. Het einde van de weg komt vanzelf in zicht. Ik ben weer over de grens in Nederland gekomen.

Langs de Rijn

Lobith en daarna de kade in Tolkamer. Bij zaterdag een prachtige plaats om eens te stoppen. Nu met de wind en regen geen pretje. Toch fiets ik even door Tuindorp. Het dorp wat men in de twintiger jaren van de vorige eeuw bouwde voor de Poolse werknemers van scheepswerf de Hoop. Na Tuindorp loopt het fietspad langs het recreatiegebied de Bylandt. Ik ben de enige recreant. Ik zwoeg door en kom bij de Rijn waar het pontje naar Millingen vaart. De krib is geheel onder water verdwenen. Vorig jaar op mijn tocht naar Rome had ik hier mijn eerste stop. Toen was het weer stukken beter. Ondanks de regen en wind voel ik mij toch gelukkig en vrij. Ik fiets langs de Rijn en wordt ingehaald door een vrachtschip dat stroom afwaart vaart. Nou dan weet ik het wel, ik ga heel langzaam. Pannerden en dan de dijk naar Loo. Ik denk niet meer aan het weer maar aan de mooie tocht.

Thuis schudt mijn vrouw het hoofd en zegt, "Jij bent gek!" Ze heeft gelijk!

.....

17 februari 2010, Vlissingen – Oostkapelle

18 februari 2010, Oostkapelle – Middelburg

Totaal in twee dagen 57 km.

Hoge nood.

Ik heb vanavond in Woensdrecht een vergadering over de Power Horse Competition. Nu kun je met de auto naar Woensdrecht rijden en midden in de nacht weer terug naar huis. Ik wil de vergadering combineren met een fietstocht op Walcheren. Dus fiets ik naar Arnhem en ga daar met de trein naar Vlissingen. De treinreis loopt voorspoedig tot het moment dat ik naar het toilet moet. Ik zoek in de trein een toilet. De eerste zit dicht en de volgende toiletten ook. Ik ben net voorbij Den Bosch en de rit naar Roosendaal duurt nog wel even. Ik spreek de vrouwelijke conducteur aan en zij zegt dat wegens de vorst alle toiletten zijn afgesloten. Er is geen waterspoeling. Daar sta ik dan met 'hoogwater'. Ik doe een aanval met

argumenten. “Het is toch gek dat op deze lange treinreis helemaal geen toilet beschikbaar is.” Ze is het me eens en ik merk dat ze wel een sleutel heeft. Ze kijkt rond en zegt terwijl ze de wc open doet: “Ga maar gauw!” Van schrik krijg ik er bijna niets uit, in de wetenschap dat ze voor de deur staat te wachten. Ik druppel de hoogste nood weg en bedank haar voor de medewerking. Heb ik weer!

In Roosendaal moet ik overstappen in de trein naar Vlissingen waar het eindpunt is. Het spoor houdt bij de Westerschelde op. Ik bezoek eerst het centrum van Vlissingen. Het valt wat tegen. Men heeft er een modern centrum van willen maken, maar het heeft een uitstraling die niet past bij de oude gebouwen aan de haven. Ik zoek Albert Hein op om wat boodschappen te doen. Voor AH staan volwassen mannen, ver over de zestig jaar, voetbalplaatjes te ruilen. Ik kijk met verbazing naar deze gekte. Ik dacht dat kinderen de voetbal plaatjes verzamelden, maar hier staan de opa's en ze kennen feilloos de ontbrekende nummers van de plaatjes die ze nog niet hebben. Ik denk even, zou ik dat ook doen, bij AH gaan staan en voetbalplaatjes ruilen? Misschien zeggen ze wel dat het voor de kleinkinderen is. Nou, gezien het fanatisme sparen ze zelf de plaatjes. Vlissingen heeft een prachtige boulevard weer de zeeschepen van en naar Antwerpen, kort langs varen. Het is een wandel- en flaneer boulevard. Het weer is echter niet van dien aard dat er veel mensen op de boulevard zijn. Aan het einde van de boulevard kom je op een nieuw gemaakt duin, met een asfalt weggetje. Het weggetje is echt nieuw en al snel merk ik dat er veel zand op het asfalt ligt. Na 3 km houdt het weggetje op en moet ik een trap af. Het is een hele tour met de fiets met alle tassen er aan. Het lukt. Via de duinen kom ik in Dishoek en Klein Valkenisse. Ik verbaas mij over de bunkers en tankverdedigingslijn die de Duitser in de oorlog hebben aangelegd.

Zoutelande en Westkapelle en dan de dijk op om uit te waaien. Bij Domburg is een heel grote waterplas, wij zouden dat een waaij noemen. Deze plas is in de oorlog ontstaan toen de Engelsen in 1944 de dijk bombardeerden om de Duitsers te verdrijven. In Domburg zitten toeristen op een verwarmd terras van een restaurant. Ze kijken mij wat 'dom' aan als ik stop. Ik maak een foto. Wie is er nu gek? Ik, omdat ik op de fiets met een kampeeruitrusting zit, of de toeristen die met 3 graden op een terras zitten.

In Oostkapelle bezoek ik Andri de Buck en zijn vrouw Gretha. Ik krijg het

gastenappartement als slaappleats en hoef niet in mijn tentje te slapen. 's Avonds rijden we naar Woensdrecht. We praten over de Power Horse Competitie. De rit is haast te kort om alles over de trekpaarden door te spreken. De volgende morgen krijg ik van Gretha een ontbijt en dan fiets ik richting Middelburg. In Middelburg roept een vrouw spontaan haar bewondering. Ik weet niet meer precies wat ze zei, maar ze had wel bewondering dat ik in deze tijd van het jaar op de fiets op pad was. Ik rijd dwars door Middelburg en ontdek dat in het centrum van Middelburg werkelijk een burcht is. Nu dan wel als Provinciehuis, dus een 'bestuursburcht', maar toch, het is een prachtige oude stad. Met de trein ga ik terug naar Arnhem. Ik heb maar 57 km in twee dagen gereden. Maar zoals ik al eerder heb geschreven: "Niet de afstand is belangrijk, maar de mensen die je ontmoet." Daar kan nu ook bij komen; "de plaatsen die je bezoekt."

.....

4 maart 2010, Duiven - Raalte, Raalte - Joppe.

5 maart 2010, Joppe - Duiven

Totaal 110 km.

De verkiezingen

Het was 4 maart 2010 om 03.00 uur toen ik in een uitgelaten stemming thuis kwam. Van vermoeidheid had ik nog geen last. Toch had ik 3 maart 2010 van 's morgens 07.00 uur tot 23.30 uur, op het stembureau in het gemeentehuis van Duiven gezeten. Op zich al een vermoeiende dag, als je van 07.00 uur tot 21.00 uur in het stembureau aanwezig bent. Maar je zit in de gemeenteraad en je wilt toch weer voor een periode van vier jaar meedoen, dan wil je dat de mensen je zien. Ik zit al jaren in het zelfde stembureau, dus ken ik heel veel mensen. Dat gaf dit jaar wel een probleem, omdat we iedereen om een legitimatie moesten vragen. Dat is natuurlijk gek als je mensen persoonlijk kent en toch om een legitimatie moet vragen. Maar ja, zo zijn de regels. Na het sluiten van het stembureau, om 21.00 uur, begon het tellen van de 1580 stembiljetten. Ondanks de hulptellers waren we tot 22.30 uur bezig voor we alle biljetten hadden geteld. In die tijd zag ik de stapel van de VVD en Lokaal Alternatief groeien en van het CDA, die in het verleden altijd hoog was, laag blijven. Als dat de algemene trend zou zijn dan zou de VVD flink winnen. Rond 24.00 uur kwam de eerste uitslag. Mijn eigen politieke partij, de VVD, ging in Duiven

van 2 naar 4 zetel. Het feest was groot toen een uur later de restzetel ook nog naar de VVD ging. Tegen 02.00 uur waren ook de voorkeurstemmen bekend. Ik had 317 stemmen, bijna drie keer de kiesdeler en op persoonlijk titel een voorkeur zetel. Ik heb er nog maar één gedronken.

Helemaal op!

De fiets stond klaar. Ik had mij voorgenomen om na de verkiezingen eerst naar mijn moeder in Raalte te gaan. Mijn vrouw vond mij maar gek. Maar die weet ook wel, als ik mij eenmaal een tocht heb voorgenomen, er maar weinig is wat mij daar van af kan brengen. In zo zit ik om 09.00 uur op de fiets. Ik ben de euforische stemming van gisteren nog niet kwijt. Het is lekker koud en er staat een straffe wind tegen. Het fietspad langs de IJssel bij Velp is afgesloten. Toch negeer ik het bord en ik denk, ik zie wel. Je kunt hooguit een paar kilometer terug moeten. Bij de steenfabriek merk ik waarom het fietspad is afgesloten. Door het hoge water is het fietspad onder gelopen.

Gelukkig kan ik via de dijk verderop weer op het fietspad komen. Ik trap door naar Dieren. Dan komt het open stuk naar Brummen met de wind pal op de kop. Ik begin te merken dat ik weinig slaap heb gehad en de vermoeidheid speelt op.

Ik ploeter voort richting Zutphen. In dit tempo heb ik zeker nog twee en half uur nodig om in Raalte te komen. Ik wijzig mijn plannen en stap in Zutphen op de trein naar Wijhe. Als ik om 12.30 uur op het perron in Zutphen kom, komt de trein direct aanrijden. Ik kan er zo instappen en blijf bij de fiets zitten. Paul Verhoef belt mij en beiden delen we onze vreugde over de verkiezingsuitslag. Paul wil wethouder worden en wij zijn er beiden van overtuigd dat het met deze uitslag gaat lukken. In Wijhe stap ik weer op de fiets en fiets nog 10 km naar Raalte. Mijn moeder is blij dat haar kind op visite komt. Ik word in twee uur vol gestopt met eten.

Jij bent gek.

Om 16.00 uur fiets ik uit Raalte weg. Ik wil nog naar Joppe vlak voor Zutphen. Ik denk dat het ongeveer 35 km is. Tegen 18.00 uur kom ik in Joppe bij de boerencamping. Ik heb gisteren mijn komst aangemeld. De camping is nog dicht. Toch kan ik er staan. De eigenaar Henk vraagt mij op de koffie en vraagt of ik wil mee eten.

“Nee, ik kook mijn eigen potje.”

“Ik heb wel een caravan voor je, daar mag je in slapen”, zegt Henk.

“Nee, ik slaap in mijn eigen tentje.”

“Jij bent gek”, zegt Henk.

Mijn vrouw zei dat laatst ook al. Ik geef Henk maar gelijk.

Ik zeg zelf altijd: “Ik ben gek, maar bij mij zie het niet aan de buitenkant.”

Maar er zijn nu ook mensen die zeggen: “maar, je merkt het wel.”

Als ik om 19.00 uur mijn tentje heb staan is het al donker. Ik zet mijn
hoofdlampje op en begin met het koken van mijn beroemde spaghetti.

Rond 20.00 uur ben ik klaar en dan is het ook tijd om in de slaapzak te
kruipen. De voorspelling is 6 tot 8 graden vorst.

Ik trek niet teveel kleren uit. Maar al snel heb ik het te warm. De slaapzak
moet weer open en wat kleren gaan uit. Zo trim ik de kleding tot ik lekker
lig en het niet te warm of koud heb. Ik hoor nog een hagelbui op mijn
tentje, maar daarna slaap ik.

Bevroren water.

’s Morgens is alles wit. Wassen lukt ook niet want het water in de bidons is
bevroren. Henk vraagt mij voordat ik vertrek op de koffie en schudt weer
het hoofd. “Jij bent gek”, zegt hij weer. We praten nog wat en het blijkt dat
Henk een klok heeft die niet meer loopt. Ik zal er even naar kijken en 20
minuten later loopt de klok weer. Henk schudt weer zijn hoofd: “Jij bent
gek” zegt hij voor de zoveelste keer en we nemen afscheid.

Het is nog lekker koud als ik om 09.00 uur op de fiets stap. Via de bekende
route via Zutphen, Brummen, Dieren en Doesburg kom ik in Duiven. Ik ben
weer lekker ‘uitgewaaid’ en voor vier jaar Gemeenteraadslid van Duiven

.....

24 maart 2010, Assen – Uffelte

Dagafstand 73 km.

25 maart 2010, Uffelte – Deventer

Dagafstand 83 km.

Gevangenis­museum

De weersverwachting voor de komende dagen zijn goed en ik besluit nog
maar een trainingstocht te maken. Voordat ik in juli van Rome naar Duiven
fiets moet ik toch wel wat kilometers in de benen hebben. Deze keer wil ik
van Assen naar Duiven fietsen. Het eerste stuk van Duiven naar Velp ga ik

op de fiets, omdat ik pas na 09.00 uur met de fiets en dalurenkaart met de trein mee mag. Op het station in Velp word ik aangesproken door iemand, die bij de Gazellefabriek consumentenonderzoek doet. De man heeft veel interesse voor de fiets en hij weet dat het een oud model is, toch heeft hij bewondering voor de afstanden die ik met deze fiets heb gereden. Na een korte treinrit van Velp naar Dieren kan ik daar overstappen op de intercity naar Zwolle. Als ik daar wil uitstappen, zegt een conducteur, "Een fijne dag meneer Nijland." Ik kijk verbaasd en herken de man als Duivenaar. Van Zwolle naar Assen kom ik in gesprek met een vrouw uit Dinteloord. Ze gaat een dagje in Groningen winkelen, met haar dochter die daar biologie studeert. Het is 10.57 uur als ik in Assen uit de trein stap. Ik fiets door het centrum en dan valt mijn oog op een tuin bij een grote villa die helemaal vol staat met blauwe krokussen. Het is een zee van krokussen en bij het hek staat een bordje dat de tuin tijdens het bloeiseizoen is opengesteld. Dat wil ik niet missen en zo wandel ik door deze uitzonderlijke bloemenpracht.

Gevangenis

De stad uit gaat langs de Johan Willem Friso kazerne, een prachtig monument waarvan de bouw eind 1892 begon. Ik heb het voornemen om eerst naar het gevangenis museum in Veenhuizen te fietsen. Ik fiets langs de Drentsche hoofdvaart en dan door de bossen naar Veenhuizen. Het gehele dorp Veenhuizen staat in het teken van het gevangeniswezen. Overal zie je gevangenis. Het museum ligt nog een heel eind van Veenhuizen en is gevestigd in een voormalige gevangenis. Het is interessant om eens te bekijken, maar toch heb ik het gevoel dat het niet een echt museum is. Meer laat men zien hoe veroordeelden vroeger werden gestraft en dat blijkt niet mals te zijn. Veel meer gaf men lijfstraffen en kreeg men een gevangenisstraf, dan moest er flink gewerkt worden. In Amsterdam kwamen de mannen in het 'Raspshuis' en moesten houtraspen. Vrouwen kwamen in het 'Spinshuis' en moesten spinnen. Weer wat geleerd! Na drie kwartier heb ik het wel gezien.

Engelsen

Buiten het museum doe ik een vreemde ervaring op, die ik pas later kan plaatsen. Een man vraagt mij wat, en ik denk dat hij een wat vreemd Engels dialect spreekt, want ik versta hem niet. De vrouw die er bij is, zegt tegen haar man: "Die meneer weet ook niet of je daar mag parkeren." De

vrouw spreekt perfect Nederlands.

Als ik later op het fietspad in het Fochteloöerveen even stop staan er drie mannen en één van hen vraagt waar ik vandaan kom. Ik zeg, "Uit Duiven bij Arnhem." "Dat is een flinke afstand", zegt de man. Een andere man zegt ook wat en weer denk ik dat het een Engels sprekende man is. Als de mannen weg fietsen zeg ik, dat ik met de trein naar Assen ben gekomen. De mannen lachen en ik zeg er bij, "Jullie vroegen ook alleen maar waar ik vandaan kwam."

Als ik nog eens over de Engels sprekende mannen nadenk bedenk ik ineens; 'ik ben in Friesland'. Het waren geen Engelsen het waren Friezen die Fries spraken.

Het Fochteloöerveen roept herinneringen op. Veel plaatsen herken ik nog uit de tijd tussen 1977 en 1980 toen ik daar korhoenderonderzoek heb gedaan. Weken woonde ik in een caravan aan de rand van het veen. Overdag was ik in het veen om korhoenders te vangen, of om de korhoenders met een zender te volgen. Helaas zijn daar nu alle korhoenders uitgestorven. Zelfs hoor ik geen Wulpen meer. Via de bossen van Appelscha fiets ik naar Diever, waar ik de boodschappen voor vandaag ga halen.

Hoefsmid

De volgende plaats is Uffelte waar Hendrik de Kuiper woont. Op goed geluk ga ik bij hem aan. Hendrik is hoefsmid en beslaat trekpaarden. Ik ken hem van de Power Horse Competition. Ik heb geluk Hendrik is thuis en net klaar met het uitmesten van de paardenstallen. Hij woont in een klein huisje en rond het huis is goed te zien dat er een 'paardenman' woont. Er staan koetsen en karren en een vrachtwagen die Hendrik deze winter heeft verbouwd voor het vervoer van zijn paarden. Het is 17.00 uur en gezellig praten we een uurtje en drinken buiten een biertje. Dan moet ik verder, want ik moet nog mijn eten koken en een leuke nachtplaats voor mijn tentje zoeken.

Onder een eik

Net buiten Uffelte richting Ruinerwold, op de Ruinerwoldseweg, maak ik op een picknicktafel mijn spaghetti met witte bonen. Bij de volgende boerderij vraag ik of mijn tentje op het erf mag staan. De boer kijkt mij vreemd aan en zegt, "Daar begin ik niet aan." Ik doe verder geen moeite en vertrek. Een paar honderd meter verder vind ik een prachtige houtwal

en een plaats in het weiland, waar mijn tentje kan staan. Ik sta onder een oude eik. Nu moet ik opschieten, om voor het donker mijn tentje op te zitten. Als ik mijn tentje heb ingericht moet ik mijn hoofdlampje gebruiken. Het is net 19.00 uur en al helemaal donker. Boven de weilanden hoor ik de wulp jubelen en een enkele kievit laat zijn roep horen. Dan wordt het stil. Voor 20.00 uur lig ik in mijn slaapzak. Ik heb de fiets naast mijn tentje gelegd. Ik vind dat een goede methode en het fietsalarm staat aan. Als men de fiets oppakt gaat het alarm af en dat hoor ik wel. Wie zou hier moeten komen? De dichtstbijzijnde boerderij is 300 m verder en vanaf de weg kunnen ze mijn tentje niet zien. Ik slaap de hele nacht redelijk goed. Wel ben ik vaker dan gewoonlijk wakker. Dat komt ook door de slaapzak die wegens de kou tot bovenaan dicht moet en door de kramp in de benen. Je merkt dat de spieren de hele dag hebben gewerkt en nu soms opspelen. Ik heb vandaag 73 km gereden.

Om 06.30 uur begin ik met het opruimen en inpakken. In een half uur is het klaar en 07.00 uur zit ik op de fiets. De tocht gaat naar Ruinerwold. De 'treintjes' met groepen middelbare school leerlingen gaan richting Meppe. Op bepaalde kruisingen stopt het 'treintje' even en een paar jongeren, die daar al stonden haken aan. Zo trekken ze in groep naar school. Ze hebben weinig belangstelling in mij en gezien het leeftijdsverschil heb ik geen zin om aan te sluiten. Als eenzame fietser ga ik door de bossen van Staphorst, waar ik om 08.30 uur mijn ontbijt maak. Een eenvoudig bankje is zitplaats en tafel. Ik maak een kop koffie en eet krentenbollen met kaas. Toch wel gek, maar ook mooi om zo in eenzaamheid te ontbijten. Het fietsen is vandaag niet echt gemakkelijk, de wind is redelijk sterk en staat pal op kop. De temperatuur is met 18 graden prima. Via Dalfsen en Heino kom ik om 14.00 uur in Deventer. Ik wil niet te laat in Duiven zijn, dus ik neem de trein van Deventer tot Arnhem. Het laatste stuk van Arnhem naar Duiven fiets ik. Weer een mooie tocht.

.....

19 april 2010 Duiven – Deventer – Voorstonden

Dagafstand 79 km.

20 april 2010, Voorstonden – Duiven

Dagafstand 34 km.

10 minuten gesprek

Als ik de haarspeldbocht van het fietspad over de IJsselbrug neem, moet ik weer denken aan de vele haarspeldbochten op weg naar Santiago en Rome. Deze haarspeldbocht heeft een stijgingspercentage van vijf procent en zonder problemen fiets ik naar boven. Je merkt dat de conditie nog wel in de benen zit. Vandaag fiets ik naar het ziekenhuis in Deventer. Mijn moeder moet naar de cardioloog. Ik ga maar mee, want vaak weet ze later niet meer precies wat de arts heeft gezegd. Ze komt met haar broer, van Raalte met de auto naar het ziekenhuis in Deventer. We zullen elkaar daar treffen. Ik bedenk dat ik vroeger voor de kinderen, voor een 10 minuten gesprek op school moest komen, nu moet ik voor een 10 minuten gesprek, met mijn moeder van 87 jaar maar de dokter. De tijden veranderen. Het fietspad langs de IJssel van Velp tot Rheden gaat door de uiterwaarden. De Pinksterbloemen bloeien volop en de weilanden kleuren paars. Hoe vaak heb ik deze route niet gereden en toch is het steeds weer een prachtig stukje Nederland, wat elk seizoen anders is.

Door Dieren en Brummen kom ik in Voorstonden bij Zutphen. Hier is een boerencamping, daar wil ik mijn tentje opzetten en de tassen achterlaten. Dan kan ik zonder bekpakking naar Deventer fietsen en hoef mij geen zorgen te maken over de fiets met bekpakking bij het ziekenhuis. Op de camping staan nog wel enkele mensen, maar er staan geen tenten. Na het opzetten van de tent fiets ik richting Zutphen en dan naar Deventer. Ook dit is een bekende route, maar nog steeds leuk om te doen. Het zijn van die oude verbindingswegen tussen de steden. De weg is voorzien van statige eiken. Bij Eefde was tot vorig jaar een vrij groot kantoor van de DSB bank. Nu staat het kantoor leeg en is alle tekst op de borden afgeplakt. De DSB bank is failliet. Gorssel is een prachtig dorpje, met een oude kern. In deze omgeving staan veel landhuizen met grote tuinen, soms mag het eerder de naam park hebben. In Deventer moet ik nog ongeveer 5 km fietsen om bij het ziekenhuis, aan de buitenkant van de Deventer te komen. Ik vind mijn moeder en samen gaan we naar de arts. Zoals ik wel dacht vraagt ze na het bezoek aan de arts: "Wat heb ik nou precies." Nou ze heeft niks aan haar spraakorgaan, want in korte tijd heeft ze de arts allemaal privé dingen verteld. De cardioloog weet nu van mijn fietstochten naar Santiago de Compostela en Rome.

Ik vertel mijn moeder dat ze een lekkende hartklep heeft en daarom zo vermoeid is. Met een operatie is dat probleem te verhelpen. De arts zei: "U bent nog een vitale oude vrouw van 87 jaar en na de operatie kunt u nog gemakkelijk 10 jaar mee." Dat laatste staat haar wel aan want ze is nog erg actief en wil graag nog veel doen. Ik neem afscheid van mijn moeder en fiets terug richting Zuthpen en Voorstonden. In Eefde doe ik bij de C1000 boodschappen, want ook vandaag wil ik mijn eigen potje koken. Ik ben al vaker in deze winkel geweest en kan alles gemakkelijk vinden. Rond 17.00 uur kom ik op de camping en begin met het koken. In de recreatieruimte eet ik mijn warme maaltijd. Bij het afwassen kom ik in gesprek met een vrouw van ongeveer 40 jaar. Ze staat met haar partner met een soort salonwagen op de camping en ze willen met een tractor ervoor, naar Portugal rijden. Ze willen in Portugal blijven wonen. De vrouw wil alles over de route naar Spanje weten, met gevolg dat ik te weinig over hun achtergronden vraag. Jammer, het lijken mij bijzondere mensen met een eigen verhaal.

De nacht is redelijk koud. Ik duik diep in mijn slaapzak en kon het goed warm houden. 's Morgens fiets ik richting Duiven. In Brummen valt het mij op hoeveel mooie oude huizen en gebouwen er nog staan. Ik maak een foto van een hotel met een oude Volvo er voor, het plaatje past zo in de vijftiger jaren van de vorige eeuw. Als je er oog voor hebt zie je veel leuke dingen. Via Dieren en Doesburg kom ik in Duiven.

.....

07 mei 2010, Roosendaal -Woensdrecht - Willemstad

Dagafstand 72 km.

8 mei 2010, Willemstad – Dordrecht – Gorinchem

Dagafstand 80 km.

Commando Troepen

Ik heb in Woensdrecht een bijeenkomst met de sponsors van de Power Horse Competition. Nu is de afstand Duiven Woensdrecht te groot om in een dag te fietsen, dus reis ik op mijn voordeeluren kaart met de trein naar Roosendaal. Gisteravond heb ik alles ingepakt, er moet wat meer mee als gebruikelijk. Voor de bijeenkomst met de sponsors moet ik 'nette-re' kleding aan. Ik vind het een wat vreemde uitmonstering, iemand in nette zwarte broek en glimmende schoenen, met een fiets met tassen en

een kampeeruitrusting. In Arnhem op het station kom ik Wim Henkes tegen, de rector van het Candeacollege in Duiven. Wim moet nog een paar maanden werken en dan heeft hij pensioen. Ik geef hem het advies om dan te gaan fietsen. Ik merk op dat punt nog weinig enthousiasme. (Wim heeft mijn advies toch opgevolgd, naar helaas heeft hij in juli 2010, tijdens een van zijn fietstochten, een hartstilstand gekregen en is overleden. Hoe anders kan het soms lopen.) De reis naar Roosendaal verloopt voorspoedig. Het station in Roosendaal roept herinneringen op. In 1963/64 was ik daar gelegerd bij het Korps Commando Troepen. Ik fiets door de stad en zowaar herken ik de bioscoop. Verderop herken ik nog een café, maar dat is niet zo vreemd want op weg naar de kazerne maakten we hier een stop om niet te vroeg op de kazerne te zijn. Ik wil langs de kazerne fietsen om nog meer herinneringen op te halen. Ik fiets een paar straten te ver en mis de kazerne. Dat moet ik een andere keer maar eens doen. Nu gaat het in de richting van de Wouwseplantage. Ik vind een fietsroute langs de Molkenbeek en kom uiteindelijk in Rucphen. Dat was niet de bedoeling, maar dat heb dan ook weer eens gezien. Het valt mij op dat hier veel boomkwekers zijn. De grondsoort leent zich er prima voor. Bij de Wouwseplantage kom ik in de bossen van de Brabantsewal. Het is een bosgebied op de grens met België en Nederland. In Hoogerheide kom ik op bekend gebied. Hier heb ik vaker gefietst en de vergaderlocatie in café Non Plus Ultra aan de Grindweg in Woensdrecht, vind ik probleemloos.

Boomgaard rij vijf

Om 18.00 uur is de bijeenkomst afgelopen en stap ik op de fiets richting Willemstad. Willemstad is mijn doel, maar of ik dat vanavond nog haal is de vraag. Een camping is er in die hoek van Brabant niet. Maar zoals altijd: 'We zien wel' Om 18.00 uur zit ik op de fiets en rijd naar Bergen op Zoom. Het is vrijdagavond en de winkels zijn open. Het is druk in de stad. Ik vraag een paar mensen naar een winkel en er blijkt midden in het centrum een Golf-supermarkt te zijn. Er is een grote entree, gezamenlijk met een andere winkel. In de overdekte entree staan geen fietsen, maar er is zoveel plaats dat mijn fiets er met gemak kan staan. Het gekke is dat niemand het vreemd vindt. Ook laat ik mijn fiets met alle bepakking daar staan en ga boodschappen doen. Nu moet ik de stad weer uit en daarvoor is de TomTom een goede hulp. Ik kom door een groot bosgebied met allemaal gebouwen het lijkt een soort inrichting. Ik besluit het maar eens

aan een paar mensen te vragen. Het is een psychiatrische inrichting. Ik slinger zonder te stoppen tussen de gebouwen door. Als ik stop denken ze mogelijk dat ik een patiënt ben die aan de haal gaat en zo kom weer op de N325 richting Dinteloord. De eerst volgende plaats is Steenberg. Ik maak een korte omweg door het centrum. Er staat een vrij robuuste kerktoeren. De tijd is echter te kort om lang rond te kijken. Daarbij is het ook niet zo lekker, het regent licht. Ik fiets richting Dinteloord. Steeds weer passeer ik dijkes met de witte Fluitenkruid en Mosterdzaad wat volop geel in bloei staat. Het lijken allemaal dijkes van inpolderingen. Na Dinteloord kom ik in een uitgestrekt landbouwgebied. Er staat nog een enkele boerderij, verder ingezaaide akkers en een enkele grote boomgaard. Het is bijna 21.30 uur en met een goed half uur is het donker. Ik had al gezien dat in de boomgaarden tussen de rijen bomen gras staat. Best een mooie rustige plek om de tent neer te zetten. De boomgaard die ik op het oog heb ligt aan de Berdinaweg. De boomgaard is met een hek afgesloten, maar toch kan ik er zo in. Ik neem rij vijf. Dan merk ik dat het gras bezaaid ligt met snoeihout. Dunne takken, maar soms ook nog dikke stukken. Dat zie je niet van een afstand. Ik maak een stuk takken vrij en dat kost enige tijd. Om 22.00 uur is de tent ingericht. Ik kan direct de slaapzak in want buiten is het donker. Het is heel rustig in de perenboomgaard. De peren zijn al herkenbaar. Ik heb vandaag in totaal toch nog 72 km gefietst. Ik heb geen enkele moeite om te slapen. Wel word ik regelmatig wakker. Het draaien in de slaapzak is een kunst die je moet leren. De slaapmat is maar smal en je moet er wel op blijven liggen. Ik blijf 's morgens tot 07.00 uur slapen en om 07.30 uur heb ik alles weer ingepakt. De naam van de weg is Berdinaweg, genoemd naar het fort hier in de buurt. Ik wil naar Willemstad de oude vestingstad. Ik moet er wel 10 km voor omfietsen maar het is de moeite waard. Langs de Volkeraksluizen kom ik bij de jachthaven aan het Hollandsdiep. Het is 08.30 uur en aan een picknicktafel maak ik mijn ontbijt bestaande uit krentenbollen met kaas. Nu is het tijd om het stadje te bekijken. Het is een echte vestingstad met wallen en kazematten. Het stadje zelf heeft prachtige straatjes, het Mauritshuis en de kerk zijn de grootste gebouwen. Ik ben de enige bezoeker op dit tijdstip. Een enkele inwoner haalt brood bij de bakker, verder zie je niemand op straat. Na een rondrit vertrek ik naar de bruggen over het Volkerak. Onder een van de bruggen ligt de sluis en de vrachtboten varen af en aan. Verderop is een sluis voor pleziervaart waar zeilboten liggen. Je moet wel lachen als je het eens rustig bekijkt. Bij

de vrachtschepen loopt één dekknecht, die tijdens het schutten het schip vast legt. Bij de sluis met zeilboten is de hele bemanning met touwen en stootkussen bezig. Er mocht eens wat gebeuren. Ik kom nu in Zuid Holland in de Hoeksewaard.

Topzwaar

Het eerste wat ik zie zijn de banen van Golfclub Comstrijen. Drie mannen slaan hun balletje een flink eind weg en wandelen dan weer in die richting. Ook een sport! Numansdorps is de eerste plaats. Er is weinig over te melden. Ik meende naar het noorden te rijden, maar in werkelijkheid ging ik pal oost. Ik pas de route aan want ik wil over de dijken richting Dordrecht. Het leuke van fietsen op de dijk is dat je een prachtig overzicht hebt. Het valt mij op dat de kleigrond prima te bewerken moet zijn. De klei heeft een fijne structuur. Er zijn redelijk veel grote boerderijen. Aan de boerderijen en de huizen te zien moet het niet slecht boeren zijn in de Hoeksewaard. Via de N217 kom ik bij de tunnel onder het Dortse Kil. Wat een voordeel dat ik op de fiets ben! Het is een tunnel waar tol betaald moet worden. Als fietser hoef ik niet te betalen. Na de tunnel ben ik in Dordrecht. In die stad ben ik al eens geweest, dus besluit ik via de genummerde fietsroute naar Sliedrecht te fietsen. Ik passeer de Zuidpolder waar flink veel nieuwbouw staat. Er staan ook borden dat 58 % van de Zuidpolder behouden is. Het is op internet maar even zoeken en dan blijkt het volgende: De Zuidpolder wordt in de toekomst een gebied met duurdere woningen in een groene en landelijke sfeer. Dat staat in de structuurvisie Dordrecht2020 die op 7 april 2009 is vastgesteld door de gemeenteraad. De stad rukt op en de boeren en de huidige bewoners zijn er op tegen. Verderop kom ik langs de wijk De Hoven. Deze polder is al eerder vol gebouwd. Aan het einde van de wijk zou een brug richting Sliedrecht moeten zijn. Helaas is de brug weg en ik vraag een jong stel de weg. Ik moet terug, over de brug van de N3. Als ik met de fiets ga draaien wordt het geheel topzwaar en ik val om. Het jonge stel schiet te hulp, maar gelukkig ik mankeer niets en de fiets heeft ook geen schade. Het kan dus zo maar gebeuren. In Sliedrecht maak ik een pauze. Het is in een parkje direct achter de geluidschermen van de A15. Ondanks, dat is het er redelijk rustig. Het is een doorgaand fietspad langs de snelweg; een soort snelfietspad. Bij Hardixveld - Giessendam volg ik de dijk langs de Boven Merwede naar Gorkum. Daar fiets ik naar het centrum. Van grote afstand lijkt het of de kerktoren scheef staat. De St. Janstoren

staat werkelijk scheef. Nadat de toren scheef zakte heeft men het bovenstuk weer recht gebouwd. Het is nu een wat vreemde toren.

18 mei 2010, Duiven – Amersfoort- Renswoude

19 mei 2010, Renswoude - Duiven

Totaal 160 km.

“Ik kom wel even langs”, zeg ik tegen Peter Quelle, de secretaris en websitebeheerder van de vereniging ‘pelgrimeren naar Rome’. Pieter woont in Amersfoort en we moeten het beheer van de website van de vereniging eens samen bespreken. Tot voor kort deed Pieter het beheer van de website alleen, maar Pieter is een ‘loper’ en hij kijkt soms toch anders tegen dingen aan, daarom ben ik als fietser een belangrijke aanvulling. Het contact ontstond na een oproep van de vereniging ‘Pelgrimeren naar Rome’ waarbij iemand werd gevraagd, om samen met Pieter de website te beheeren. Omdat ik zelf de websites van de Power Horse Competition, Power Horse Duiven en ‘Henk op weg’ beheer, heb ik voorzichtig contact gezocht. Vooral voorzichtig want ik ken mij zelf het beste; ik wil best wat doen maar geen bestuursfunctie en zo heb ik het ook omschreven. Na contact per mail heb ik tegen Pieter gezegd wel eens langs te komen om samen de zaken door te nemen.

Heen en terug naar Amersfoort is ongeveer 160 km, dus dat is te ver op een dag. Met enige planning vind ik een geschikte dag om eens lekker te fietsen, maar ook om over de door ons zo gewaardeerde hobby het ‘pelgrimeren naar Rome’ te praten. Op zich vreemd dat ik na twee jaar al zo aan het pelgrimeren verknocht ben. Tot 2007 deed ik niets. En als ik al wat verder weg moest pakte ik de auto.

Gewicht

Het was aan mijn postuur te zien. Met een gewicht van ongeveer 95 kg was ik te dik. Als grapje zei ik dan wel: “Ik kan eten wat ik wil, ik val niet af.” En zo was het ook, als gezelligheidsmens deed ik graag mee. Nu na twee pelgrimstochten; Santiago de Compostela en Rome, is niet alleen mijn gewicht lager, ik voel mij ook een stuk beter. Ik heb een goede condi-

tie en het gewicht schommelt rond de 90 kg 'schoon aan de haak'. En dat gewicht klopt want ik weet dat deze weegschaal het juiste gewicht aangeeft. Ik heb ooit een paar jaar geleden de weegschaal het huis uit gegeven, omdat ik van mening was dat de schaal permanent te veel aan gaf. Met een grote zwiep kwam de weegschaal in de vijver. Mijn toenmalige collega wethouders, de burgemeester Henk Zomerdijk en de gemeente secretaris Henk Blom konden wel om het verhaal lachen. Nog meer moesten ze lachen toen ik op mijn verjaardag van hen een nieuwe weegschaal kreeg. Die weegschaal gaf genadeloos het juiste gewicht aan en dat stemde wel tot nadenken. Pas het trainen en daarna het fietsen naar Santiago de Compostela brachten een verandering in het gewicht teweeg. Na thuiskomst uit Santiago in augustus 2008, woog ik 85 kg. Zoals ik schreef; 'zes kilo lichter en een ervaring rijker'. Die kilo's hoef je niet meer mee te slepen.

Als fietsende pelgrim, die kampeert en zelf kookt, moet je alles zelf meeslepen. Je uitrusting beperk je daarom tot een minimum, want elke gram moet je de hele dag meenemen. In totaal heb ik ongeveer 18 kg aan uitrusting mee. Als je met een paar kg minder persoonlijk gewicht aan een tocht kunt beginnen, is dat al winst. Dat hoef je niet mee te slepen. Op mijn eerste tocht had toch te veel mee. Je hebt het idee dat alles van huis mee moet, maar je vergeet dat je onderweg ook van alles kunt kopen. Op weg naar Santiago de Compostela heb ik de eerste week elke dag wat weggegooid. Als je er goed over nadenkt heb je niet zoveel nodig. Eén kleine handdoek is voldoende. Drie onderbroeken zijn genoeg. Als echt de nood aan de man komt, kun je in elke grote supermarkt handdoeken en onderbroeken kopen. Dus; "wat je thuis laat, is meegenomen."

Je wordt daar handig in en na enige tijd heb je een basis uitrusting opgebouwd. Je weet wat je hebt en waar het in de fietstassen zit. In de tassen zelf zitten alle spullen weer in wasnetjes van Albert Hein en zo trek ik sinds twee jaar met veel plezier door 'het leven'.

Vandaag dus met volle uitrusting richting Amersfoort. En zoals ze zeggen; 'er zijn vele wegen die naar Rome leiden'. Dus zijn er ook verschillende mogelijkheden om naar Amersfoort te fietsen. Ik besluit via Arnhem naar Lunteren te gaan. Daarmee laat ik Ede liggen en ga over de Ginkelseheide en dan richting Lunteren. Van Lunteren naar Achterveld en dan door het centrum van Amersfoort naar Katteboek, de wijk van Amersfoort met de

bijzonder opzet en huizen. Het is heerlijk weer en via het centrum naar Arnhem fiets ik naar de Amsterdamseweg, waar de klim naar de Hoogkamp begint. Het is nog vroeg en zelfs de stad uit rijdt al een file. Ik trap rustig naar boven en meerdere malen haal ik een auto in die wegens de file niet sneller kan. Ik zie de mensen soms met afgunst, bewondering en verbazing, onthutst naar mij kijken. Ze worden heuvel op door een fietser met bepakking ingehaald. Ik kijk ze vriendelijk aan en groet en dan komt soms een lach op het gezicht van de automobilist. Mogelijk hadden ze graag meegefietst. En zo kom ik zonder al te veel inspanning boven bij West End. Op het viaduct van de autosnelweg A12 heb ik precies 18 km gereden. Ik heb hier eerder gestaan en tot daar is het vanaf Duiven een uur fietsen. De tocht gaat dan verder richting Ede. Na de bossen komt het kiprestaurant van juffrouw Tok en direct na de bossen ga ik rechts over de heide.

Daar staat de herdenkingssteen van het vluchtelingen kamp uit 1914 - 1918. Daar zijn op de heide Belgische vluchtelingen uit de eerste wereld oorlog opgevangen. De heide heeft nog steeds een militair tintje. Het is een militairoefenterrein en ook nu rijden er jeeps met soldaten over de heide. "Hoe stil is mijn heide?" Twee jeeps met jonge militairen oefenen het trekken over open terrein. Het systeem is dat er steeds een jeep stil staat en de militairen het terrein voor en achter zekeren. Als het terrein 'veilig' is trekt het tweede voertuig op en rijdt tot een honderd meter voor het eerste voertuig. En zo gaan ze in kleine sprongen voorwaarts. Ik ben geen bedreiging, maar als je de mannen ziet, kan ik mij voorstellen dat het bedreigd voelt.

Na de Ginkelseheide kom ik bij de vijfsprong en ga over de Hessenweg richting Lunteren waar ik om 10.30 uur enkele boodschappen bij AH doe. Bij de deur staat de gebruikelijke buitenlandse accordeonist.

Na Lunteren gaat het richting Achterveld. Bij de molen in Achterveld is een prachtige picknicktafel en daar maak ik koffie en eet een broodje. Zoals gebruikelijk tijdens het fietsen; krentenbollen met kaas. De zon schijnt heerlijk en het is genieten in eenzaamheid, want ik ben geheel alleen. Als ik door Achterveld langs het bejaardencentrum met de aanleunwoningen kom, bedenk ik dat Nol Schaffner hier woont. Ze is eind tachtig en dit voorjaar is haar man Berend Schaffner overleden. Ik ben nog op zijn begrafenis in Loil in de Achterhoek geweest. Nol is aangenaam verrast dat ik aan kom. Ik moet binnen komen en over Duiven vertellen, de plaats waar ze zolang

met Berend heeft gewoond. Berend was mijn collega toen ik in het biologisch onderzoek werkte. Trots is Nol op haar dochter Margreet die sinds een aantal weken wethouder van Arnhem is. We praten wat over het verleden en ze geniet er zichtbaar van. Ze is ondanks haar hoge leeftijd nog helder van geest.

Ik vertrek richting Amersfoort en geniet van 'alles wat bloeit en groeit', zoals dokter Foppie Brouwer in zijn radiopraatje altijd over de natuur vertelde. Ik was een fan van zijn verhalen op de radio.

Bewondering

In de stad Amersfoort moet ik op de TomTom rijden en via het leuke plaatsje Hoogland kom ik met behulp van de TomTom bij Pieter. De ontmoeting is of wij elkaar al jaren kennen. We spreken op de zelfde golflengte over het pelgrimeren naar Rome. We bespreken de opzet van de website van de vereniging en tijdens de afwezigheid van Pieter zal ik een aantal dingen oppakken. Ook bespreken we de route die ik deze zomer van Rome naar Duiven wil fietsen. Ik heb de route, door op te kaart te zoeken, zelf bedacht en als ik daarvan een beschrijving geef zegt Pieter iets wat mij nog heel lang bij blijft. "Als je deze route volbrengt verdien je mijn bewondering."

Op de terugweg naar Duiven moet ik daar nog vaak aan denken. "Dan verdien je mijn bewondering", wat heb ik uitgezocht? Hoe zwaar is de route. Als ik de uitspraak van Pieter hoor moet het zeker een zware route zijn. Maar al gauw berust ik in mijn besluit en denk; 'we zien wel'.

Op de terugweg bij Woudenberg maak ik mijn avondeten. Ik wil in de buurt van Renswoude op een minicamping overnachten. Als ik tegen 20:00 uur op de camping kom is er niemand te vinden. Ik zoek een plaatsje en zet de tent op. Ook later is er niemand te vinden en zo sta ik deze nacht weer eens gratis, want 's morgen om 07:00 uur zie ik ook niemand.

Via de dijk van de Grebbeline fiets ik naar Veenendaal de Klomp. Daar sta ik langere tijd te kijken naar een Scholekster paar met een jong. Het paar heeft een nest op het platte dak van een benzinstation en het jong is blijkbaar nog meer kort geleden uit het ei gekomen. Steeds vaker broeden Scholeksters op platte daken. Ze maken tussen de stenen een nest, net zoals ze dat op het strand op een eilandje in de Waddenzee zouden doen. Het platte dak is een ideale plek om te broeden. Er komen geen mensen en roofdieren. Het jong verkent de grenzen van het dak en de ouders vlie-

gen met veel geluid rond en roepen; 'Piet, Piet'. Geen wonder dat de bijnaam van de Scholekster, Bonte Piet is. Ik kijk met veel plezier naar deze aanpassing van de natuur. Als ik verderop op de Ginkelseheide weer een paar krentenbollen ga eten, krijg ik gezelschap van een Kauwtje, met zijn of haar lichte ogen komt ze dichterbij en al snel kan ik haar voeren met stukjes brood en kaas. Als ze weg vliegt komen de andere Kauwtjes om het voedsel af te pakken. Het spel van voeren gaat door en ik merk dat het Kauwtje schuwheid verliest. Het zijn de kleine momenten die het doen. Het laatste traject naar Duiven verloopt zonder al te veel inspanning. Het was weer een mooie tocht. Er zijn in Nederland nog zoveel mooie tochten te maken en ik geniet op deze wijze van mijn pensioen. "Henk op weg."

.....

2 juni 2010, Duiven - Garderen - Kootwijk

3 juni 2010, Kootwijk - Duiven

Totaal 120 km.

Weer kan ik twee dagen op pad met de fiets. Vooral het twee dagen fietsen bevalt mij bijzonder goed. Alle facetten van het pelgrimeren, zitten erin. Je trekt in alle rust rond en als het avond wordt, dan vind je wel ergens een slaapplek.

Ik wil vandaag over de Veluwe. In Apeldoorn wil ik in een internetwinkel wat kopen, maar als ik daar ben blijken ze het niet te hebben. Jammer maar het is niet anders. Ik fiets verder en kom bij Apenheul in Apeldoorn. Ik kijk eens bij de ingang en er niemand, dus fiets ik het park in. Ik kom langs een restaurant en heel rustig fiets ik zeker een paar honderd meter het park in. Ik zie geen apen, maar bij een groot vijver is een heel rustig plekje om een broodje te eten. Er zijn volop bouwwerkzaamheden in het park. Uiteindelijk fiets ik het prachtige park uit. Over de Amersfoortseweg kom ik langs de Julianatoren. Toen ik 15 jaar was fietste ik met mijn vriend Freddie op Hemelvaartsdag van Arnhem naar de Julianatoren. De gehele dag waren we in het park en hadden plezier met de meisjes uit Arnhem, die ook daarheen gefietst waren. Misschien ben ik er maar één keer geweest, maar de herinnering is goed. Je was jong en je wilde wat. Over de terugreis naar Arnhem weet ik niets meer.

Na het Aardhuis gaat er een weg dwars door Het Kroondomein. Een fietsroute waar ik heel veel fietsers tegen kom. De Veluwe is in trek bij fietsende vakantiegangers.

Uiteindelijk kom ik in Uddel. Het plaatsje stelt niet veel voor. Op het terras van het restaurant aan het Uddelermeer is het druk. Ik ben geen terrasganger. Ik heb wel het geld voor een bezoek aan het terras, maar ik ga liever op een bankje in het bos zitten. Van Uddel fiets ik via Garderen naar Kootwijk. Dit kleine dorp ligt volledig verscholen in de bossen. Het verhaal doet de ronde dat de legers van Napoleon begin 1800 het plaatsje op de Veluwe nooit hebben gevonden. De Veluwe was toen woest en ruig met zandverstuivingen en er waren maar weinig wegen. Nu is het een welvarend dorp met hotels en restaurants. Buiten het dorp wonen veel mensen met paarden. In de bossen bij Kootwijk ken ik een natuurcamping van Staatsbosbeheer, daar wil ik overnachten. Ook nu is er niemand om af te rekenen en ook deze keer hoeft ik niets te betalen voor de overnachting. “s Morgens fiets ik in alle rust naar Harskamp, Hoenderloo en via de bossen van Schaarsbergen richting Openlucht museum in Arnhem, daar daal ik af naar Presikhaaf. Ik ken alle kleine en grote wegen. Met het middaguur ben ik thuis.

.....

Einde van de training.

Na juni kan ik geen grote tochten meer maken, want ik moet de voorbereidingen voor de Power Horse Competition Duiven treffen. Op 17 en 18 juli 2010 organiseren we voor de achtste keer de Power Horse Duiven. Er zullen ongeveer 50 teams en ongeveer 80 trekpaarden aan de wedstrijd meedoen. Natuurlijk krijg je in de loop van de jaren ervaring, maar toch moeten altijd weer de nodige afspraken worden gemaakt. Als alle afspraken zijn gemaakt, beginnen we donderdag morgen 15 juli met de opbouw van het wedstrijdterrein in het Horsterpark te Duiven. En ook nu staan 's morgen om 09:00 uur 17 vrienden en bekenden klaar om te helpen met de opbouw. Voor de meeste vrienden is dit een jaarlijks gebeuren. Er is een groep die de tenten voor de horeca en de viptent gaat bouwen, een andere groep houdt zich bezig met het plaatsen van dranghekken en het ophangen van spandoeken van de sponsors. Donderdagavond zijn we bijna klaar en vrijdag leggen we de laatste hand aan de voorbereidingen.

Het weer is prachtig en zaterdag en zondag is het stralend weer met temperaturen rond de 22 graden. Na twee jaar met veel regen hebben we eindelijk een prachtige Power Horse. Het publiek vermaakt zich prima op het evenement. Het is gratis toegankelijk en er is een braderie, kinderkermis, kinderboerderij en circus. Zoals ik altijd in de folder zet 'een gratis feestdag voor het gehele gezin'. Ook nu is het publiek weer uitermate tevreden met de wedstrijden van de grote trekpaarden. Zondag worden de wedstrijden afgesloten met een slotfinale met authentieke rijtuigen. Burgemeester Henk Zomerdijk en enkele collegeleden komen op bezoek om de prijzen uit te reiken. Om 18.00 uur beginnen we met het opruimen van de materialen. We werken stug door en 's avonds om 21:00 uur is het gehele terrein leeg. Waar 's middags nog duizenden mensen liepen, is nu niks meer te zien.

Ik kijk tevreden terug en heb nog twee dagen voor het vliegtuig naar Rome vliegt. Daar begint dit jaar mijn derde pelgrimstocht. Ik begin de spanning te voelen en kijk er weer naar uit.

5 De pelgrimstocht 2010, Rome – Duiven.

Tabel met dagtochten Rome Duiven

Datum	Bestemming	Dagafstand.	tot km
1e dag 21-juli	Weeze -Rome	38	38
2 ^e dag 22-juli	Rome	27	65
3 ^e dag 23-juli	Marta	120	185
4 ^e dag 24-juli	Proceno	40	225
5 ^e dag 25-jul	Siena	87	323
6 ^e dag 26-jul	Siena rustdag	10	333
7 ^e dag 27-jul	Pisa	113	446
8 ^e dag 28-jul	Villafranca	93	539
9 ^e dag 29-jul	Breceto Cisa-pas	39	578
10 ^e dag 30-jul	Parenzia	113	691
11 ^e dag 31-jul	Alessandria	93	783
12 ^e dag 1-aug	Turijn	95	880
13 ^e dag 2-aug	Sussa (I)	70	950
14 ^e dag 3-aug	Lanslebourg (F)	34	984
15 ^e dag 4-aug	Albertville(F)	121	1107
16 ^e dag 5-aug	Neydens(F)	82	1189
17 ^e dag 6-aug	La Sarraz (CH)	83	1272
18 ^e dag 7-aug	Pont les Moulins(F)	113	1385
19 ^e dag 8-aug	St.Loup-Semouse	101	1886
20 ^e dag 9-aug	Charmes	70	1856
21 ^e dag 10-aug	Corny-sur-Moselle	107	1863
22 ^e dag 11-aug	Ettelbruck (L)	106	1969
23 ^e dag 12-aug	Vielsalm (B)	77	2067
24 ^e dag 13-aug	Bunde (NL)	95	2162
25 ^e dag 14-aug	Wellerlooi	97	2259
26 ^e dag 15-aug	Duiven	75	2334

Dag 1, dinsdag 21 juli 2010,

Weeze - Rome

Dag afstand 38 km. Totaal 38 km.

Op weg.

Het effect is optimaal: "Dag Henk" zeggen wildvreemde mensen tegen mij. Grapje van mijn vrouw en dochter om mij een T-shirt te geven waar met grote witte letters op staat: HENK OP WEG. Dochter Jolanda en onze vriend Theo brengen mij weg naar vliegveld Weeze. Ryanair werkt prima. Bagage en de minimaal ingepakte fiets nemen ze zonder probleem aan. De banden moet ik wel leeg laten lopen. Het is wel gek: instappen, 09.50 uur vertrekken en 11.45 uur landen in Rome. Als ik het vliegtuig uitstap zie ik mijn fiets al staan. Er staat een man bij, ik wijs de fiets aan en mag hem direct meenemen. In de bagagehal krijg ik ook weer hulp van een Italiaan. Ik laat mijn fotoboek zien en hij is één en al bewondering.

Na een halfuurtje sleutelen en inpakken is de fiets rijklaar. Het meeste werk heb ik met het oppompen van de banden, die ik niet echt hard opgepompt krijg. Ik fiets vanaf het vliegveld rechtdoor, want ik weet dat daar de Via Appia Antica loopt.

Vijf minuten later sta ik in een andere wereld. Cicaden tsjilpen hun concert en begeleiden mij over deze oude weg. Links en rechts staan oude grafmonumenten. De weg zelf is soms moeilijk te fietsen. Het wegdek bestaat grotendeels uit keien van een halve meter groot. De ingesleten karrensporen zijn nog zichtbaar.

Na 4 km is de weg wegens wegwerkzaamheden met hekken afgesloten. Ik kan het hek open maken en loop langs de mannen die de keien aan het bestraten zijn. Ik groet ze vriendelijk, ze kijken daar niet vreemd van op en groeten ook. Aan de andere kant van de afsluiting word ik vanwege het T-shirt in het Nederlands aangesproken. Het zijn Belgen en ze vragen of ze er ook langs kunnen. Ik zeg dat het kan.

Na 7 km kom ik langs de catacomben van San Sebastiaan. Een mooie gelegenheid om deze plaats, waar Petrus ook is geweest, eens te bekijken. Maar waar laat ik de fiets met alle tassen? Ik vraag in de catacomben een jonge man in de souvenirshop. Ik mag de fiets binnen zetten en hij let erop. Ik kan om 14.10 uur direct bij de rondleiding aansluiten. Er is zeven mijl aan onderaardse gangen waar de doden werden begraven en de christenen bij elkaar kwamen. We lopen door gangetjes met nissen en na 20

minuten eindigen we in de kerk de Basilica di San Sebastiano bovenop de catacomben.

Ik fiets door naar het centrum van Rome, de temperatuur is alweer 38 graden. Ik heb al drie flessen water leeggedronken. Bij het Colosseum word ik weer aangesproken: men wil weten hoe ik op de fiets hier kom. Eén van de jonge mannen zegt dat hij nog een wat vreemde vraag heeft. "Laat horen", zeg ik.

"Als God vandaag iets voor je kon doen, wat zou je dan wensen?" Ik kijk hem wat vreemd aan en zeg: "Ik heb niets te wensen, ik ben een gelukkig mens." Daarop kijkt hij wat vreemd.

Bewaking

Door het drukke verkeer van de stad ga ik naar het Vaticaan. Even een paar foto's maken op het sint Pietersplein, natuurlijk ook van mezelf met het mooie T-shirt. Ik wil in mijn pelgrimspas de eerste stempel in de Sint Pieter halen. De bewaking zegt dat ik rechts achter de rij moet aansluiten. Als ik dat niet wil en een aantal malen "pelgrim" zeg, wijst hij op de Zwitserse Garde. In het Duits vertel ik wat mijn bedoeling is en ik mag mijn fiets zelfs achter het hek plaatsen en ze passen erop! Ik moet ze vertellen van mijn tocht. In de sacristie krijg ik mijn eerste stempel. Het fotoboek doet wonderen, vooral de foto waar ik samen met de paus op het balkon sta wordt met gelach bekeken. Men kijkt het hele boek door. Vier priesters staan in de sacristie klaar voor de mis. Ik neem een halfuurtje tijd om de mis in de Sint Pieter te volgen. Wat een beleving, in de grote basiliek. Het is 17.30 uur en ik ga op zoek naar de camping noord van Rome. Er is een file de stad uit; rijen dik. Ik laveer net als de scooters, tussen de auto's door. Ik zie het bordje van camping Flaminio, maar toch kan ik de camping niet vinden. Ik vraag het aan een wielrenner en hij fietst met mij mee naar de camping. Ik moet weer denken aan de jonge man bij het Colosseum; "Als God vandaag iets voor je kon doen, wat zou je dan wensen?" Zou God die wielrenner gestuurd hebben?

.....

Dag 2, woensdag 22 juli 2010,

Rome

Dagafstand 38 km. Totaal 38 km.

Acclimatiseren

Ik ben de eerste nacht goed doorgekomen. Het blijft 's nachts rond de 20 graden, dus ik lig gewoon op het luchtbed. Ik doe vandaag rustig aan. Om 09.00 uur wil ik naar de stad fietsen. Op de camping word ik weer aangesproken: "Daar is Henk weer", zegt een vrouw. Het is een moeder met twee dochters die ik in het vliegtuig en op het vliegveld zag. De tekst van het T-shirt doet zijn werk weer.

Vanaf de camping fiets ik over de vierbaansweg naar Flaminio, daar passeer ik een brug over de Tiber. Mijn doel is de Sint Pieter. Dan kan ik het beste langs de Tiber fietsen. Ik kom uit bij het Olympisch zwembad. Er zijn nationale zwembadwedstrijden en iedereen loopt zo naar binnen. Ik zet de fiets tegen het hek en loop ook naar binnen. Er zitten veel mensen op de tribunes. Ik zoek ook een plekje en bekijk de wedstrijden. De deelnemers zijn meest jongeren tussen de 16 en 20 jaar. Ik bekijk een aantal wedstrijden en stap dan weer op de fiets. In het centrum van Rome ken ik een kleine bar met terras. Daar wil ik mijn eerste brief schrijven. Het kost ongeveer 40 minuten om mijn verhaal te maken. Ik wil de eerste brief in het Vaticaan op de post doen.

Op het Sint Pietersplein is het weer druk. Ik vraag de Zwitserse Garde of ik daar mijn fiets mag stallen en via hen de kerk in. Deze keer lukt het jammer genoeg niet om met mijn pelgrimspaspoort de kerk in te komen. Wel is in één van de gebouwen een museum met op dat moment een tentoonstelling over pelgrimeren naar Santiago de Compostela. De tentoonstelling is gratis, dus echt iets voor Nederlanders! Om 12.00 uur fiets ik het plein af. Kort daarvoor ontmoette ik een man en vrouw uit Raalte. Ook zij lazen de tekst op mijn T-shirt met een lach. Via de oude stad ga ik naar de Spaanse trappen en dan naar de Trevifontein. Het zijn de bekende plaatsen waar ook de toeristen naar toe gaan. Buiten de stad op één van de heuvels ligt park Borghese.

Volgens de boeken moet het een prachtig park zijn. Het is een flinke klim, maar zeker de moeite waard; een park met prachtige lanen, gebouwen en beelden. Vooral Vila Borghese is bijzonder mooi. Ik ontmoet twee mensen uit Finland. Zij vertellen dat het in Finland ook mooi fietsen is, daar heb ik nu even niets aan, nu ik in Rome ben.

Na het park maak ik nog een laatste ritje door de stad. Ik kijk bij het presidentiële paleis met veel wachten in uniform. Dan daal ik af naar het Colosseum en de renbaan, die daar achter ligt. De renbaan is als zodanig nog

goed herkenbaar. De baan ligt verdiept en is zeker 400 m lang. Hier hield men de wagenrennen. Langs de Tiber fiets ik terug naar de Sint Pieter, symbolisch neem ik afscheid. Ik wil dezelfde route als vanmorgen fietsen, maar dat gaat verkeerd. Ik herken later gelukkig de kruising waar de fietser mij gisteravond hielp en nu ben ik zo op de plaats van bestemming. Ik ga nog even douchen en dan eten koken. Vanaf dat moment gaan een aantal dingen niet goed. De benzinebrander gooit letterlijk roet in het eten door verkeerd te branden. Met enige moeite krijg ik mijn spaghetti met courgette en vlees gaar. Een volgend probleem dient zich aan, ik zak spontaan door een poot van mijn driepootkrukje; weg stoeltje. Ik denk even aan de man van gisteren die zei: "Als God vandaag iets voor u kon doen, wat zou u dan wensen?" Ik laat mijn Deense burens mijn krukje zien, ik krijg van hen spontaan een ander en die mag ik ook houden.

.....

Dag 3, donderdag 23 juli 2010,
Rome - Marta, Logo di Bolsano
Dagafstand 120 km. Totaal 185 km.

De negatieve man

Het is 05.30 uur als ik de vogels hoor fluiten. Ik ben klaarwakker en begin met opruimen. Gisteravond heb ik de tassen op de fiets laten zitten en de meeste spullen ingepakt. Ik ben nu dus zo klaar en om 06.00 uur fiets ik de poort van de camping Flaminio uit. De via Flaminia Nuova de tweebaans weg richting Rome is nog betrekkelijk rustig. Naast de rijbaan is een strook van 2 meter breed voor de fietsers en scooters. De weg is met dennenbomen omzoomd, waardoor je door een soort laan rijdt. Er zijn toch al mensen onderweg. Ik moet door de voorstad La Giustiniana. De tocht begint direct met klimmen. Ik zit op de goede route en de kaart die ik thuis vergroot heb afgedrukt, werkt goed; ik kan de tekst zonder bril lezen. Bij La Storta moet ik 493 m omhoog. De weg loopt naar het meer van Bracciano. De vliegtuigen naar de luchthaven oost van Rome vliegen kort achter elkaar. Blijkbaar spitsuur? De temperatuur is met 23 graden nog aangenaam. Toch is het pas 08.00 uur. In de verte zie ik Castello Bracciano op een heuvel. Ik denk nog; dat dorpje ligt hoog en ja hoor, daar moet ik dus ook heen. Onderweg vind ik nog een heleboel pruimen, die van een boom gevallen zijn. Ik verzamel ze en ze smaken goed. Op het pleintje van Brac-

ciano ga ik mijn brood eten. Op enig moment komt er een Nederlander aanlopen. Hij herkent de Gazellefiets en begint te praten. Hij wil weten waar ik heen ga. Zijn ogen worden groot als ik vertel dat ik naar Nederland fiets. Dan komt er een negatieve aanmoediging die voor velen voldoende zou zijn om te stoppen. “Dat wordt niets. Dat haal je niet. Je verongelukt. Het is hier een hittegolf”, zegt de man achter elkaar. En die zinnen herhaalt hij een aantal malen. Hij komt uit Rotterdam en is een geboren Zeeuw. Ik denk: ‘Luctor et emergo’. ‘Ik worstel en kom boven’. De Zeeuw probeert mij al vroeg naar beneden te helpen. Ik bedank hem voor zijn bemoedigende woorden. “Dit moet ik aan de mensen van mijn reisgezelschap vertellen”, is zijn laatste opmerking.

Bij de lokale winkel breng ik mijn voorraad eten en drinken op peil. Vooral drinken. Ik koop pakken ananasdrank. Lekker fris. Op een bankje aan het meer denk ik nog even aan de neger bij de ingang van de supermarkt. Hij probeert mij sokken en ander spul te verkopen, wat verder zit een vrouw van zigeuner afkomst op een muurtje. Ze is ongeveer 35 jaar en een kindje van 1 jaar ligt, met het hoofdje naar beneden op haar schoot te slapen. Ze bedelt om geld bij de mensen die de supermarkt verlaten. Ik vervolg mijn weg, maar na 2 uur fietsen heb ik het idee dat ik op de verkeerde weg zit. Toch fiets ik maar door omdat er geen alternatief is. In een dorp zie ik een winkel met tuinmeubelen. Ik ga eens proberen uit te leggen, dat ik een nieuw driepoot krukje nodig heb. Met veel gebaren en bewegingen is het de verkoper duidelijk wat ik wil hebben; nee, ze hebben geen driepoot krukjes. Tijdens het vervolg van de route gaat mijn hoogteteller tot bijna 500. De temperatuur loopt op tot boven de 30 graden en het is stevig werken. Ik drink liters water en soms moet ik in de schaduw rusten. Uiteindelijk kom ik op de 552 m op de weg naar Siena. Het is een drukke weg en de vrachtwagens scheren langs mij heen. Ik let goed op, want die Zeeuw mag geen gelijk krijgen.

Bikini

Na Vetralla komt er een rustige weg, door een gebied zonder dorpen. Op een eindeloze weg zegt ineens een vrouw van rond de zestig jaar mij vriendelijk goeden dag. Ze zit in bikini aan de rand van een korenveld, onder een boom. Wat is dit, in de ‘middle of nowhere’? Ik stop maar niet, want alleenstaande vrouwen langs de weg en zeker in bikini, dat kan niet zuiver zijn. Het heeft alle schijn van een dame van lichte zeden die mannen

lokt. Ze heeft een mobiele telefoon in haar hand, wat overigens alle Italianen hebben. Of ze nu lopen, op de scooter zitten of autorijden, ze telefoneren maar. Zelfs een schaapherder zag ik met een mobieltje lopen.

Mijn doel vandaag is Marta aan het meer van Bolsena, een meer in een vulkaankrater. In Marta is het gezellig druk er is een straatfeest, ik fiets tussen de op straat staande eet tafels en de bezoekers van het feest. De camping ligt een aantal kilometers buiten de stad aan het meer. Na enig zoeken kom ik om 21.00 uur aan op de camping. Mijn tentje staat bijna aan het meer. Ik heb vandaag 120 km gereden en na het eten ga ik slapen. Het was een heftige eerste fietsdag richting Siena.

.....

Dag 4, vrijdag 24 juli 2010

Marta - Proceno

Dagafstand 40 km. Totaal 225 km.

Boeddhist

Vandaag doe ik het rustig aan. Ik heb gisteren veel kilometers gemaakt, dus mag het vandaag wel wat minder. Pas om 09.00 uur fiets ik van de camping. Het eerste gedeelte van de route loopt langs het meer. Dit is ook een vulkaanmeer; de krater is gevuld met water. Het strand bestaat uit heel fijn zwart zand. Op enig moment moet ik rechtsaf en dan gaat de asfaltweg over in een soort grindweg. En grindweg geeft veel geel stof. De weg loopt op ongeveer 10 m van het meer. Op het strandje hebben mensen stoelen gezet en zijn aan het zonnen. Ik bedenk dat het toch jammer zou zijn, om niet even te gaan zwemmen. Ik vind een mooi plekje en om 09.30 uur zwem ik in het meer van Bolsena. Het water is zeker 25 graden. Toch geeft het verkoeling. Echt zwemmen kan niet, want de eerste 10 m van het meer is maar 1 m diep. De bodem ligt vol ronde stenen. Toch prachtig, een dergelijke korte zwemstop.

De weg langs het meer blijft vlak en langs het meer is nog een camping en verschillende huisjes van vissers. Ik zoek de SR2, de weg naar Siena. De bergen rond het meer zijn ongeveer 450 m hoog. Ik moet direct klimmen. Het gaat 5 tot 7 % omhoog naar San Lorenzo Nuova. Als ik boven ben is er een klein parkje langs de weg. Ik ga er lekker onder de bomen liggen en zowaar ik slaap. De fiets staat naast mij en ik word wakker als een hond dichtbij komt snuffelen. De dorpsbewoners laten op dit grasveldje de hon-

den uit. Niks van gemerkt en lekker geslapen! In het dorpje doe ik ook voor de zondag boodschappen, je weet nooit of je een winkel op zondag open treft. In Acquapendenta bezoek ik nog een kerk. Als ik het dorp een paar kilometer uit ben zie ik een bord van een camping. Er staat 4 km bij. Het is wel van de route, maar laat ik het maar doen. Na 2 km heb ik alweer spijt; de weg gaat steil omhoog. Ik zie hoog op de berg een dorpje en natuurlijk loopt de weg daarlangs.

Ik klim weer tot 450 m hoogte en op de hoogste heuveltop kom ik om 15.00 uur aan bij een boerencamping. De poort is gesloten en ik moet een aantal keer bellen voor de poort opengaat. Het huis ligt werkelijk op de top en rondom heb ik een prachtig uitzicht. De camping is een grasveld onder de bomen. Er staat een tafel en er zijn 2 hangmatten. De wc is een klein hokje met de douche. De boerin maakt duidelijk dat het water door de zon wordt verwarmd. Mogelijk is er koud water. Het maakt mij niet uit, dit is de 'Hof van Eden'. Ik spoel het zweet weg. De boer is ongeveer 50 jaar en komt voor de inschrijving. Totale kosten: 13 euro. Hij vraagt waar ik heen ga en ik geef hem het fotoboek. Vol bewondering gaat het boek ook door de handen van de overige familieleden; oma, moeder en dochter van ongeveer 22 jaar. Er zijn nog meer gasten en ook zij krijgen het fotoboek te zien. Een jonge vrouw spreekt wat Engels en zegt dat op zaterdagavond de familie voor de gasten kookt. Of ik wil mee-eten. Natuurlijk wil ik dat en word om 20.00 uur aan tafel verwacht. Er zijn in totaal 20 gasten die allemaal in het huis of in de bijgebouwen een kamer hebben. Ik zie er tegen op want als ik tussen de Italianen zit is er geen conversatie mogelijk. De boer geeft mij echter een plaats naast een jonge man. Het is Pasquale Bruno uit Rome. Hij is 42 jaar en spreekt goed Engels.

Bruno vertelt dat al het eten op de boerderij wordt gemaakt. Het bestaat uit een voorgerecht, een pasta en dan nog vlees. Wat een bijzondere avond. Het eten is perfect. De mensen kunnen zo een restaurant beginnen. Kosten: 20 euro inclusief de wijn. Bruno komt hier vaak voor de rust. Hij studeerde economie in Bologna en werkt in Rome bij Axa verzekeringen. We praten over de diepere dingen van het leven. Hij heeft geen relatie. Ik vraag of hij homo is. "Nee, vrouwen beklemmen mij", zegt hij en maakt met zijn handen een wurgbeweging rond zijn keel. Dat is mij wel duidelijk. Als ik vraag of hij Christen is zegt Pasqual: "Ik ben Boeddhist." Hij geeft mij uitleg en mijn aandacht doet hem goed. We gaan als vrienden met een stevige handdruk uit elkaar.

Dag 5, zondag 25 juli 2010

Procena - Siena

Dagafstand 97 km. Totaal 323 km.

Toscane

Met weemoed in het hart verlaat ik de boerencamping op de berg. Ik denk terug aan Pasquale Bruno. Deze jonge Italiaanse Boeddhist gaf mij aan het einde van een bijzondere avond een gebedsboekje van het Japanse Boeddhisme. Ik had nog een eerste fotoboek over en die heb ik aan hem gegeven. Pasquale zei dat de Boeddhisten geen God hebben. Toch zou hij voor mij bidden. Dat klinkt in ieder geval beter dan de voorspellingen van de Rotterdammer de dag daarvoor. Die gaf maar aan: "Het wordt niets, je verongelukt. Dat haal je niet." Nou ik ben al bijna 250 km onderweg, het is wel zwaar, maar ik ga goed. Ook ben ik nu de kramp in de benen kwijt. De eerste nachten trokken soms alle spieren van de benen strak: kramp in alle spieren, dat is nu gelukkig over.

Vanaf de boerencamping moet ik naar de SR2. Ik gebruik de TomTom en na 2 km afdalen, geeft de TomTom aan dat ik rechtsaf moet. Het is een weg met hafverharding midden door de graanvelden, langs eenzame boerderijen waar de honden schrikken als ik voorbij fiets. Na 5-6 km grindweg kom ik weer op de SR2. De weg is op zondag zeer rustig. Ik was vandaag om 06.00 uur vertrokken, het was genieten van de rust en de stilte op het Toscaanse land.

Op de SR2 is een beproeving. Ik moet weer klimmen naar een pas. Het laatste stuk gaat door een tunnel van 450 m. lengte. Ik doe eerst mijn achterlicht aan en dan het lampje op mijn helm. Ik lijk dan wel een rijdende kerstboom, maar ben in ieder geval goed zichtbaar. Ik kom zonder problemen door de tunnel en kan direct aan de afdaling beginnen. De snelheid waarmee ik bergafwaarts fiets loopt op van 40 tot 50 km Regelmatig knijp ik in de remmen, om niet te hard te gaan. Richting San Quirica d'Orcia wordt het landschap nog meer open. De boerderijen staan op een heuveltop. Het lijnenspel van de gemaaide graanvelden maakt het beeld van Toscane compleet. Ik heb het idee om naar Siena te fietsen, maar of ik dat haal: het is bijna 100 km Rond 12.00 uur vind ik een picknickplaats in

de schaduw. Gisteren heb ik ook rond deze tijd een stop gemaakt. Nu blijf ik 2 1/2 uur zitten. Soms maak ik een kort slaapje. Rond 14.30 uur stap ik weer op de fiets voor de laatste 40 km Het blijft nu meer vlak, of het moet zo zijn dat ik een heuvel van 3 tot 5 % stijging, niet meer merk. In het oosten ontstaan zware onweersbuien. De flitsen zijn goed te zien. Het lijkt erop dat de buien langs trekken. Toch begint het net voor het bord van Siena hevig te regenen. Snel pak ik de regencape en stap weer op de fiets. Heerlijk verfrissend zo een buitje. Ondanks dat de weg glad is van de regen, blijven motoren door de bochten scheuren. Het lijkt wel of alle mannen in Italië in het weekend wielrenner of motorcoureur zijn. Ze racen voorbij. De wielrenners groeten soms. De motorrijders hangen alweer in de volgende bocht en hebben geen tijd om te groeten. Dat het fout kan gaan bewijzen de vele herdenkingskruisjes langs de weg. Vaak met namen van nog jonge mannen. Zij deden stoer.

Ik fiets tot de stadspoort van Siena. De camping waar ik naar toe wil staat al aangegeven. Het is nog 5 km en natuurlijk ligt ook deze camping boven op een heuvel. Om 18.00 uur sta ik aan de poort. Zoek maar een plekje is het advies. Ik kijk rond, maar alle vlakke plekjes zijn al in gebruik. Soms zie ik een vlakke plek, maar let op, daar is overdag geen schaduw. Ondanks dat de keuze beperkt is, vind ik een plek. Mijn burel uit Midden Beemster zijn op de fiets op weg naar Rome. Ik kook mijn potje en om 22.00 uur begint mijn nachtrust.

.....

Dag 6, maandag 26 juli 2010

Rustdag Siena

Dagafstand 10 km. Totaal 333 km.

Het prachtige plein.

Als ik om 08.00 uur op sta zijn mijn burel uit Midden Beemster al vertrokken. Ze willen nog deze week in Rome zijn. Ook hebben ze nog het idee om naar Assisi te gaan. Voordat ik naar de stad ga wil ik eerst even de was doen, ik heb nog een paar sokken, onderbroek, hemd, afritsbroek en het T-shirt, 'Henk op weg', wat een wasbeurt nodig heeft. Ik sop de kleding flink en gebruik veel warm water. Ik maak een waslijn tussen twee bomen. Het T-shirt 'Henk op weg' hangt in het midden. Een leuk gezicht. Dat bleek ook wel want toen ik uit de stad terug kwam had ik nieuwe Nederlandse

buren. Het waren Henk en Rinske uit Woerden. Henk vond de waslijn prachtig: "Ik heb al even achter je T-shirt gestaan om een foto te maken", zegt hij en natuurlijk wil hij weten waar het 'Henk op weg' vandaan komt. Een mooie gelegenheid om wat nader kennis te maken. Ze rijden bijna dezelfde route die ik vorig jaar heb gereden. We wisselen ervaringen uit en ik wens ze nog een goede reis.

Na de was ben ik op de fiets naar de stad gegaan. Vanaf de camping op 325 m hoogte ga je 100 m. omlaag tot aan het station van Siena. Dan moet je weer 100 m klimmen naar het centrum van de stad. Het is er heel druk met toeristen uit allerlei landen. Alle toeristen lopen richting het plein Il Campo. Op het plein worden de Palio paardenrennen gehouden. Hier strijden de verschillende wijken van de stad met hun paard en ruiter. De paarden rennen een aantal rondjes rond het enorme plein wat helemaal vol publiek staat. Voordat ik naar de Il Campo ga, ga ik eerst bij het postkantoor langs. Ik kocht in het Vaticaan postzegels voor de brieven die ik naar huis schrijf. In mijn enthousiasme heb ik in het Vaticaan gelijk 20 zegels gekocht, maar nu twijfel ik of de zegels in Italië bruikbaar zijn. Het Vaticaan is een eigen Staat. Ik stel de vraag op het postkantoor en mijn vermoeden bleek juist. De zegels gelden alleen in het Vaticaan. Heb ik mooi de Paus zitten spekken met 8 euro. Ik koop 10 Italiaanse postzegels.

Bankpas weg

Bij een bank wordt het tijd om weer wat geld uit een automaat te halen: ik stop mijn bankpasje in de automaat. Er komt een Italiaanse tekst in beeld en minuten lang gebeurt er helemaal niets. De schrik slaat me om het hart; het is mijn enige pasje en als die niet meer uit de automaat komt, kan ik nergens meer geld ophalen. Gelukkig is de geldautomaat naast de deur van de bank. Ik mag de bank in en maak mijn probleem duidelijk. Een dame 'doet wat' met de automaat. Buiten staat een andere dame, met mijn pasje in de hand te zwaaien. Dat probleem is weer opgelost. Ik ga het hier niet opnieuw proberen. Het is een goede les. Altijd op werkdagen geld uit een automaat halen, bij een bank of postkantoor waar je naar binnen kunt.

Ik ga de Dom bekijken en een stempel in mijn pelgrimspaspoort halen. Het wordt een mooie stempel.

Voor de Kerk staat op de trappen een Engels meisjeskoor prachtige liede-

ren te zingen. Wat klinkt dat mooi op het plein voor de Dom.
Het wordt tijd om de stad te verlaten; dus ik daal uit de stad en moet dan weer klimmen naar de camping. Op de camping maak ik alles vertrekklar, want ik wil morgen naar Pisa. Bij de Coop doe ik mijn boodschappen en om 22.00 uur lig ik op bed.

.....

Dag 7, dinsdag 27 juli 2010

Siena - Pisa

Dagafstand 113 km. Totaal 446 km.

1 Miljoen km

Om 05.45 uur ben ik wakker en begin met het inpakken van de tent; om 06.15 uur fiets ik de poort uit. Het is 16 graden en ik trek een jas aan. Na de afdaling moet ik direct weer flink klimmen. Ik wil via San Fimignano naar Pisa maar dan moet ik door de bergen. Ongeveer 30 km buiten Siena besluit ik de SR429 te volgen. Deze weg loopt door het dal van de rivier de Elze. De weg is heerlijk vlak en ik schiet goed op. Het is nog geen 12.00 uur en ik heb al meer dan 50 km gereden. Pisa is ongeveer 100 km van Siena en in dit tempo moet ik het kunnen halen. De rivier waar ik langs fiets loopt naar de rivier de Arno, die bij Pisa in zee komt.

Om 12.00 uur maak ik een stop van 2 uur. Er is een waterkraan in het kleine parkje waar ik ook een bank heb gevonden. Het is nog 35 km naar Pisa. Ik eet en slaap wat onder de bomen van het parkje. Om 16.37 uur bereik ik de stad Pisa. In een buitenwijk staat een vrouw bij een bar en ze roept mij. Ik zie twee fietsen staan en keer even om voor een kort gesprek. Het zijn Marijke uit Naarden en Wiebe uit Grootegast (Groningen). Ze fietsen dwars door Italië. Marijke zegt dat Wiebe al meer dan 1 miljoen km heeft gefietst. Hij is eens bij het programma Kopspijkers geweest. Het is Wiebe aan te zien; er zit geen grammetje vet op zijn lijf. Ze willen nog naar Florence en dan verder naar Venetië. Marijke vertelt nog snel dat ze twee kinderen heeft. Eén woont er in Maastricht en de ander in Parijs. Ze ziet ze niet zo vaak.

Ik rijd de stad in en zie een winkel met campingartikelen. Toch nog eens vragen of ze een driepootkrukje hebben. Het is een rommelwinkel met schappen vol spullen. Ik steek 3 vingers op en maak een zitbeweging. De

dame komt in beweging en zowaar ze pakt een driepootkrukje. Kosten: 4 euro. Thuis betaalde ik 9 euro voor hetzelfde krukje.

Nu wil ik die scheve toren wel eens zien! Ik vind het grote plein met het grasveld, de scheve toren en de Dom. Ik trek mijn 'Henk op weg' T-shirt weer aan en vraag deze en gene om een foto te maken. Dan zegt iemand: "Jij bent toch Henk Nijland?" Ik kijk verbaasd. "Ik ben de buurman van Jan Verhaar, jouw vroegere buurman." Het is de familie Kregting uit Westervoort. We wisselen informatie uit en het blijkt dat ze vlakbij op een camping staan. Nou dan ga ik daar ook heen. De camping ligt 1,5 km buiten de stad. 's Avonds word ik bij hen op de koffie gevraagd. Om 24.00 uur ga ik naar bed. Weer een dag met bijzondere ontmoetingen.

.....

Dag 8, woensdag 28 juli 2010

Pisa - Villafranca

Dagafstand 93 km. Totaal 539 km.

Marmer

Om 06.00 uur opent de nachtwacht van de camping de poort voor mij. Vandaag trek ik langs de kust. Om 08.00 uur bereik ik de haven van Viareggio. Kleine vissersbootjes liggen aan de kade. Op de kade staan parasols en daaronder tafels met bakken vis. Het geeft een beeld wat de vissers in de Middellandse zee vangen. De kopers komen meest op de fiets en wijzen de vis aan. Ik zie platvissen, gewone vis, garnalen en inktvissen. De vis wordt op een handbascule gewogen. Hoe meer vis op de schaal ligt, des te verder gaat het gewicht naar het einde van de stok. Ze wegen het zo dat de koper het kan zien.

Na de haven kom ik bij het strand en de zee, ten minste als je de zee nog kan zien. Het strand is zeker 100 m. breed en staat vol met strandstoelen en parasols. Zover het oog reikt zie ik parasols en ligstoelen. Ik schat dat elk bedrijf, wat een bar of restaurant met de meest exotische naam is, een eigen strandje heeft van ongeveer 100 m. diep en 50 m. breed. En zo staan kilometers lang de bedrijven naast elkaar. Als echte luxe overdaad zijn er ook bedrijven die naast de horeca ook een zwembad hebben.

Er zijn nog geen gasten. Als ik het terrein van een strandtent op fiets, be-

gint de eigenaar direct te klagen. Hij spreekt Italiaans, maar ik begrijp dat er strepen op de marmeren vloer komen, veroorzaakt door mijn fietsbanden. Verder langs het strand de meest luxe winkels en aan de overkant van de weg palmbomen en luxe hotels. De exclusieve gasten hoeven maar de weg over te steken en zijn bij de strandclub. Als je echt de zee wilt zien, moet je naar de pier die in de zee is gebouwd. Op de pier staan sportvis-sers. Tegen 9.30 uur kan ik vanaf de pier de badgasten zien, merendeel oudere en te dikke Italianen. Ze liggen in een ligstoel en vaak zijn ze aan het telefoneren. Hun drankje wordt bij de stoel gebracht, want het is niet de bedoeling dat je, je eigen eten of drinken meeneemt. Dat hier flink geld wordt verdiend, is duidelijk. Bij Carrara staan de meest mooie marmeren beelden. Na Carrara heb ik het decadente strandleven wel gezien.

Ik fiets langs bedrijven waar grote stukken Carrara marmer staan. De oude Romeinen haalden hier al marmer uit de bergen. In de verte kan ik de marmergroeven zien.

Regelmatig rijden er ook vrachtwagens met blokken marmer van wel 1,2 x 2 of 3 m. Ik passeer een werkplaats waar men marmeren beelden maakt. Zoals gebruikelijk: niet vragen maar gewoon naar binnen fietsen. Ik zeg de mensen vriendelijk goedendag en ze groeten terug. Een jonge man van ongeveer 25 jaar is een beeld van een vrouw aan het maken, kijkt regelmatig naar een kunststof model. Met een kleine beitel hakt hij de fijne lijnen uit het marmer. Dit is kunst. Ik sta zeker 20 minuten te kijken, terwijl hij doorwerkt.

Na Carrara moet ik richting Aulla. In het centrum ga ik de brieven schrijven. Een neger met sokken en ander spul probeert mij weer iets te verkopen. No socks, o.k. dan wil hij geld voor water: "No money." Ik fiets nog door naar Villa Franca. Op een bankje neem ik weer rust. Het gaat nu bergopwaarts naar de Cisa pas. Ik weet nog niet of ik een camping kan vinden. Na de rustpauze stap ik op de fiets en zie direct een bordje met camping. Heb ik zitten rusten op nog geen halve kilometer van de camping! De camping is oud en vervallen en voor 20.00 euro wel aan de prijs. De wc's hebben houten deuren die met een elastiekje dicht moeten blijven. De douche heeft geen, of koud water. Ik heb de douche toch maar gebruikt. Gelukkig is het maar voor één nacht. Bij de receptie hoor ik een man klagen over de prijs van de camping en de koude douches. Morgen de pas over.

Dag 9, donderdag 29 juli 2010
Villafranca - Berceto
Dagafstand 39 km. Totaal 578 km.

Alles nat

Ik hoorde om 6.00 de regen op mijn tent. Ik besluit om dan nog maar even te wachten, mogelijk wordt het snel droog. Om 09.00 uur is de regen even wat minder. De tent moet ik geheel nat inpakken, waardoor ik mogelijk wel een halve liter water extra meesleep. Vandaag moet ik berg opwaarts. Het is 28 km en ik moet van circa 250 m naar 1075 m hoogte. Het is bewolkt, dan is er veel zuurstof in de lucht, dat is meegenomen, maar het blijft wel kilometers omhoog fietsen. Al snel begint het weer te regenen. Ik doe mijn poncho aan. Mijn broek, schoenen en sokken zijn door en door nat. Als ik loop, wat ik bij 7 tot 10% klimmen vaak moet doen, heb ik het niet koud. Maar als ik even stil sta, heb ik het direct koud. Niet vreemd want de temperatuur is maar 15 graden en het blijft regenen. Volgens mijn berekening moet ik met lopen en fietsen een gemiddelde van 7 km per uur kunnen halen. Dan moet ik om 13.00 uur op de pas zijn. Uiteindelijk ben ik om 13.30 uur boven. Er is niets te zien. Alleen een bar, waar je er tientallen van onderweg tegenkomt. Toch heb ik boven nog foto's gemaakt want het uitzicht is, ondanks de regen en mijn vermoeidheid, prachtig. De regenwolken hangen ook in het dal. Ik zie dorpjes en kerkjes tegen de berg en daar kom ik ook. Er is niemand op straat en zelfs de honden blaffen niet als ik voorbij kom. Het is zo een dag waardoor je snel in een dip komt; regen, kou en vermoeidheid. Als je dan even meelijden met jezelf krijgt, gaat het snel de verkeerde kant op. Ik weet dat en toch denk ik soms, 'je bent gek'. Je hebt thuis een Audi A6 die niet merkt als hij de berg op moet en ik zeul een fiets met 20 kg bepakking naar boven. Waarom doet een mens dit? Om te bewijzen dat ik het kan, hoeft niet meer, na de fietstochten in 2008 naar Santiago de Compostela en 2009 naar Rome. Toch moet ik onderweg vaak aan de pelgrims van vroeger denken. Die hadden geen plastic kaartje om geld uit de muur te halen. Die vonden niet om de paar kilometer een supermarkt Coto, Coop of Conmar om de voorraad drinken en eten aan te vullen. De vroegere pelgrim moest geld meenemen, zien dat hij onderweg wat te eten kreeg bij kloosters of herbergen. De pelgrim

ging naar een vreemd land, sprak de taal niet en moest de weg veelvuldig vragen. Drinken bestond het meest uit water. Gelukkig vind je op de meeste dorpspleinen wel een kraan en onderweg zijn ook natuurlijke bronnen. Ik ben in Rome direct begonnen met het drinken van kraanwater. Ik heb dat iedere dag vol gehouden. Er zijn mensen die daar bang voor zijn, bang dat ze er ziek van worden. Ik niet. Ook de Italianen zeulen uit elke winkel flessen drinkwater. Ik heb maar een keer een fles drinkwater gekocht, en dat was niet lekker. Ik prijs me weer gelukkig met mijn lijf, dat de inspanning aankan en tevreden is met gewoon kraanwater met als beloning 's avonds een fles wijn.

Na de pas op 1075 m blijft de weg klimmen en dalen. Ik ga me omkleden en in een zijweggetje ga ik in mijn slaapzak op mijn krukje zitten om weer op temperatuur te komen. Een man die het zijweggetje inloopt om een plasje te doen schrikt zodanig dat hij direct omkeert. Ik kan het mij voorstellen. Kleding hangt aan de fiets te drogen, een man in de slaapzak naast de fiets, wat een vreemde vertoning in de bergen. Daar schrik je best van. Ik weet nog niet waar ik een camping kan vinden, dus begin ik aan de afdaling. Vrijwel direct zie ik bij Berceto een bordje camping. Het is 15.00 uur en ik heb 39 km gelopen en gefietst. Het is mij genoeg voor vandaag. Op het campingveld voor de tentjes staan Fransen, Italianen en Duitsers. Het is droog, maar om 19.00 uur, als ik net mijn eten klaar heb, begint het te onweren. In de tent moet ik liggende eten. De natuur begint een concert met knallen, lichteffecten, regen en hagel. De lichtflitsen zijn soms zeer dichtbij. Er is rondom mijn tentje zoveel plek voor een blikseminslag, daar maak ik me niet zo druk om. Het wordt die avond niet meer droog en noodgedwongen slaap ik al om 20.00 uur. Iets waar ik thuis niet aan moet denken.

Ik ben de Apennijnen over, nu komt de Po-vlakte naar Turijn. Of ik dan weer campings vind; dat weet ik nog niet, dat zie ik morgen wel weer.

.....

Dag 10, vrijdag 30 juli 2010

Breceto - Parenzia

Dagafstand 113 km. Totaal 691 km.

Pelgrims ontbijt

Om kwart over zes komt er een vrouw in het Frans vragen of ik wil meedoen met het ontbijt. Nu moet het niet gekker worden, nu al een ontbijt. Ik ben wat terughoudend, maar ze biedt me koffie aan. Waarom zou ik het niet aannemen? Ik zeg dat ik een pelgrimstocht van Rome naar Nederland maak. Ze zegt dat zij pelgrims naar Rome zijn. Dit wordt op het vroege uur toch nog spannende conversatie. Mijn kennis van de Franse taal gaat niet verder dan trottoir, ledikant en paraplu. Hoe maken we elkaar wat duidelijk? Ik heb mijn fotoboek en dat zal zijn werk wel doen. De vrouw reist met een groep bestaande uit 9 personen, 3 echtparen, een man en 2 meisjes van ongeveer 20 jaar. Het is een groep Pelgrims uit Avignon in Frankrijk. Onder een afdak hebben ze een tafel voor het ontbijt ingericht. De tafel is rijk voorzien. Drie dames zorgen onderweg voor het bivak en het eten. Gelukkig spreekt een van de mannen een enkel woord Engels. Het fotoboek doet wonderen en gaat van hand tot hand. Het leuke is, ze willen dan altijd met je op de foto. Maar wie ben ik? Zij zijn pelgrims en lopen en fietsen voor een goed doel. Ik krijg een folder waaruit blijkt dat op 12 januari op Haïti een aardbeving plaatsvond met duizenden slachtoffers. Deze pelgrims gaan lopen en fietsen naar Rome en men kan 1 euro sponsoren voor 1-2-5-10-5-....et plus, zoals in de folder staat. Even voor de mensen die het Frans beter machtig zijn: "Ils pédalent pour rejandre Jean Cab a Sienne (Italië) et continuer, ensemble, leur -sportif et humanitaire vers le Vatican ou il serant recus par le pape." Dat zijn de fietsers maar er is ook een hardloper bij en over hem staat in de folder: "Le parcours de Jean Cab Avignon - Rome (www.jeancab.fr). Une aventure sportieve mais surtout humaine. Une marche vers le Vatican qui durea du 11 juillet au 8 Aout 2010 sur un parcours de 1100 km Il compte - sur vos encouragements et vatre soutien genereux." Ik heb hier meer Frans geschreven als ik op school leerde en dat was: 'Papa fume une pipe'. Zo dat moet verder voor iedereen duidelijk zijn, ik heb het uit hun folder overgeschreven. Ze lopen en fietsen voor een school in Haïti. Niet zo maar even voor de lol van Rome naar Duiven, maar voor de medemens. Ik ben nog steeds van mening dat 'GOD' een ander woord voor goed is. Dus als mensen goed doen, dan

heb ik misschien vanmorgen 'GOD' ontmoet. Het ontbijt was in ieder geval 'Goddelijk'. Na het inzien van mijn fotoboek waren ze allemaal bezorgd. Heb je wel genoeg, wil je nog koffie, wil je nog brood. Nog even en ik fiets vandaag geen kilometer meer. Ik geef iedereen persoonlijk een hand; ik heb respect voor deze groep mensen.

Mijn tocht gaat bergaf. Het is de dag van de ontmoetingen: Op de camping merkte ik al dat het voorspatbord tegen de band aanliep. Ik ben een afstandsbusje kwijt. Ik dacht het met een grotere schroef weer te kunnen herstellen. Als ik in een grotere plaats een Fiatgarage zie, ga ik het daar eens proberen. Ik wijs het aan en geef iets van een schroef aan. De chef komt erbij en spreekt goed Engels. Ik laat het fotoboek zien en direct staan 5 man personeel mee te kijken. Ik krijg alle hulp en repareer de fiets in de garage. Met bewondering word ik uitgezwaaid.

In de buurt van Parma, op een rustige weg, is het tijd om wat te eten. De 'lichaamsmachine' moet brandstof hebben om te kunnen werken. Dan stopt er een fietser. Het is duidelijk een 'trekker'. Hij begint in het Engels te spreken. Nou, met de Fransen heb ik het gered, dus zal het ook met de Engels sprekende Italiaan wel lukken. Hij komt van Noord-Italië en wil op de fiets naar Florence en Rome. Hij is vol interesse. Hij heeft een kaart op een schaal van 1:800.000 en wil graag kleine weggetjes fietsen. Daarnaast heeft hij een i-phone met Google-maps. Zijn probleem is dat de batterij snel leeg is. Ik vind het wat vreemd, hij lijkt verloren in dit land. Als ik hem zeg dat hij altijd over de Apennijnen moet en de pas ongeveer 1000 m hoog is, kijkt hij wat vreemd. Ik geef hem mijn gebruikte kaart van de Cisa pas. Dankbaar neemt hij hem aan. Dan dringt het tot mij door; het is geen Italiaan. Ik vraag nogmaals waar hij vandaan komt. "From Denmark", is het antwoord. Nu is het mij duidelijk. Hij is met Ryanair naar Noord-Italië gevlogen en wil nu naar Florence en vanaf Rome terug naar Denemarken. Zijn naam is Jens Elnar. We praten nog even over de fietsen en nemen afscheid. Ik geef mijn kaartje mee met het verzoek iets in het gastenboek van de website te zetten, dan weet ik ook wat zijn e-mailadres is.

Na de bergen neem ik vanaf Parma de SR9. Het is een drukke weg. Vooral de vrachtwagens komen kort langs. Het is een kwestie van wennen. Onderweg merk ik dat mijn zadel anders zit. In een dorp bekijk ik het eens en blijkt een stang in het zadel gebroken te zijn. Dit probleem is groter. Toch

kan ik de klemmen van het zadel zo instellen dat het zadel weer goed bruikbaar is. Weer een probleem opgelost!

Bij Fiorenzuola d'Arda is een Lidl supermarkt. Ik besluit nog wat eten en drinken te kopen. Als ik weg fiets zitten er bij de bar naast de Lidl twee mannen. Ze zeggen wat in het Italiaans tegen mij. Mijn God, ik weet echt niet wat ze zeggen. Ik maak een rondje en ga terug en zeg: "Bike, Rome - Ollanda." Dat komt binnen. Ik geef het fotoboek en de mannen, ongeveer 40 jaar, kijken met toenemende verbazing. Ik krijg complimenten en koffie aangeboden. De mannen spreken alleen Italiaans. Toch weten we elkaar duidelijk te maken wat we bedoelen. Een van de mannen begint een verhaal wat ik zo begrepen heb; Hij is motorrijder. Samen zijn vriend zijn ze eens gaan fietsen en na 20 km heeft hij naar huis gebeld en gevraagd om hulp. Ook het woord ambulance vang ik nog op, maar daar lachen ze allebei om. Prachtig toch! Zonder een woord Italiaans te spreken toch een heel verhaal. Als ik weg rij, zwaaien beide mannen uitbundig. Er wordt gezegd dat de Po-vlakte waar ik nu over fiets, saai is. Het zijn de ontmoetingen met de mensen die een gewone dag leuk maken.

.....

Dag 11, zaterdag 31 juli 2010

Parenzia - Alessandria

Dagafstand 93 km Totaal 783 km.

Nachtelijk geweld

Ik begon vanmorgen om 05.45 uur met inpakken van mijn tentje. Gisteren heb ik geen camping kunnen vinden, niet zo vreemd want ik fiets 200 km door de Po-vlakte en dat is een landbouw- en geen vakantiegebied. Ik vond bij een fabriek een grasveld met wat bomen. Achter de bomen stond ik goed uit het zicht. Om 19.00 uur verliet de baas de zaak en deed de deur dicht. Bij het verlaten van het fabrieksterrein ging ook het grote hek dicht. Een klein poortje bleef open; mijn eigen privé camping. Wel iets te dicht bij de weg en daarom wat lawaaierig. Maar voor de prijs mag ik niet klagen. Vandaag ga ik verder over de SR 9 die overgaat in de SR10. De weg is vrij druk, maar op zaterdag zijn er weinig vrachtwagens. Een ander probleem is dat ik geen kaarten van deze route heb.

Ik heb thuis vergrotingen van de kaarten gemaakt, maar blijkbaar ben ik een stuk van de route vergeten. Nu is het niet echt moeilijk, de grote plaatsen liggen 20 tot 30 km van elkaar. Om 12.00 uur heb ik 60 km gereden. Dus tijd voor een middagpauze. De plaats waar ik ben is Tortona. Blijkbaar de woonplaats van de legendarische wielrenner Fausto Coppi want overal in het stadje hangen foto's en het stadion is naar hem genoemd. Op het pleintje waar ik in de schaduw op een bankje zit, kan ik alles weer goed bekijken. Roken en telefoneren zijn voor de Italianen geliefde bezigheden. Ik zag een vrouw in een auto rijden met links een sigaret in haar hand en rechts had ze de telefoon aan haar oor. Ik denk dat ze hier rijles met één hand krijgen want het zijn ware kunstenaars in het sturen. Ik zie een man in een gloednieuwe Range Rover de bocht naar een klein straatje in maken. Er blijft hooguit 3 cm. ruimte tussen de auto en de muur. Het tabakswinkeltje op het pleintje doet goede zaken. Zowel mannen als vrouwen lopen in en uit. Ik vertrek weer en besluit niet te lang te wachten met het doen van mijn boodschappen. Ik heb voor vandaag en morgen weer het één en ander nodig. Ik had 2 dagen geleden een zak met 6 broodjes gekocht. Toen ik dezelfde zak weer wilde kopen, zag ik dat de broodjes nog 8 minuten in de oven moeten. Heb ik de afgelopen dagen dus voorgebakken broodjes gegeten. Mijn maag heeft er geen problemen mee gehad. Over de smaak zal ik het maar niet hebben. Ongeveer 5 km buiten Alessandria vind ik een camping. Er is van alles; van zwembad tot restaurant. Toch toont deze camping wat verval. De prijs van € 10 was redelijk, maar een douchemunt van € 2 voor nog geen minuut warm water is nepperij. Ik was rond 15.00 uur op de camping en kon eens heerlijk de boel opruimen, wassen en eten koken. Begin van de avond om ongeveer 20.30 uur hoor ik inregelen van een geluidsinstallatie. Eerst gewone microfoons, dan drum en overige instrumenten. Dat inregelen was blijkbaar om de geluidsterkte maximaal te krijgen. Om 21.30 uur breekt het geweld los en het gaat door tot na middernacht. Ik slaap wel, maar het is niet vast. De laatste gasten verlaten om 03.00 uur 's nachts het restaurant. Ik krijg dan nog 3 uur rust.

Dag 12, zondag 1 aug. 2010

Alessandria - Turijn

Dagafstand 95 km. Totaal 880 km.

Bevalling

Mijn eerste doel is Asti de Noord-Italiaanse regio Piëmont. Ik weet niet of het fietsen vandaag wel goed zal gaan. Mogelijk dat de korte onrustige nacht gaat opspelen. Mijn einddoel voor vandaag is Turijn. Volgens mijn TomTom 94 km. Omdat ik wat achterloop met het schrijven van de brieven, stop ik in Chieri op een marktplein en maak de brief van gisteren af. De pleintjes bij de kerk hebben vaak hetzelfde beeld; winkeltjes een bar en bankjes in de schaduw. Schaduw is van belang. De temperatuur zit met de middag al snel op 32 graden Toch lukt het mij om ook dan door te fietsen.

Het landschap geeft niet veel nieuwe verrassingen. Eigenlijk begint het saai te worden. Dus ben ik vaak in gedachten over van alles en nog wat. Nu ik kort voor de Alpenpas ben begint die toekomstige klim ook in het hoofd te spelen. Kan ik dat wel aan? Haal ik het? Ik trap maar door, want eerst moet ik Turijn halen. De vorige dagen heb ik tussen de middag altijd een tot twee uur rust genomen. Ook nu zoek ik een mooie plek. In Roaschia, bij een winkel is een grasveld met bomen, ik ga lekker onder de bomen liggen en zowaar slaap ik een poosje. De fiets staat gewoon naast me. Ik ga wel op mijn poncho liggen. Dat ligt wat fijner.

De laatste Loodjes

Tegen 14.30 uur is het weer tijd om verder te gaan. Op mijn kaart kan ik zien dat net voor Turijn nog een bergpas ligt. Gezien de kleur schat ik de hoogte op 500 m. Ook is er bij Pino Torinese een tunnel in de route. Dat is wel fijn want dan hoef ik niet over de top. Maar je hebt niet altijd het geluk mee. Vlak voor de tunnel staat een bord verboden voor fietsers. Ik moet dus toch over de top en die weggetjes lopen stijl omhoog. Ik zie soms een stijging van 18% op mijn kilometerteller staan. Aan het einde van de dag voelt dat heftig aan. Ik puf als bij een bevalling, als ik naar boven ga. Bergaf naar Turijn is leuk. In mijn TomTom staat een camping in Turijn aangegeven. Camping Villa Rey. Deze camping ligt aan de kant waar ik de stad Turijn binnen kom. Maar daar heb je het weer; ik zie nergens een bordje waar de camping wordt aangegeven. En dezelfde

berg waar ik net vanaf kwam, moet ik nu weer op. En zowaar, dan zie ik een bordje. Ik vraag aan iemand hoever het nog is, "1 km naar boven", zegt de dame. En weer heb ik een 'bevalling'. Op de camping zit bij de receptie een jongeman te internetten. Hij schrijft mij in en ik betaal voor één nacht. Ik vraag hem even op mijn website te kijken. De jongeman herkent mijn foto op de website en zegt dat ik wel een bekende Nederlander moet zijn. Nou ja, Duiven kent hij niet, dus ik zeg maar ja! Ik zie dat er al 5 of 6 reisverslagen op mijn website staan. De brieven komen dus aan en natuurlijk mijn dank aan mijn vroegere secretaresse van de gemeente Duiven, die ze op de website zet.

Ik krijg een schaduwrijke plek en al snel komen de eerste Nederlanders buurten. Esther uit Son en Breugel met haar Deense vriend is een gezellige prater, heeft hele verhalen over zichzelf, haar moeder en de school waar ze werkt. Ik mag altijd langskomen en in de tuin overnachten. Ze zal wat op de website schrijven. Dan komt een man uit Rijssen en voor we het weten hebben we gemeenschappelijke kennissen. Met al dat praten, vliegt de tijd om. Ik moet nog eten koken want om 21.30 uur is het donker. In de bar drink ik nog een biertje en ik slaap als een os.

.....

Dag 13, maandag 2 aug. 2010

Turijn - Susa.

Dagafstand 71 km. Totaal 950 km.

Slapende man

Volgens de TomTom moet ik door Turijn naar Susa. Ik kan geen leuke dingen vinden in Turijn. Het is voor mij een nietszeggende stad.

Van Turijn naar Susa is 58 km. In Bussoleno, op 8 km voor Turijn, moet een camping zijn. Het is de dag voor de grote beproeving. Morgen moet ik de Cenis pas op naar 2080 m. hoogte. Op zich goed om vroeg op de camping aan te komen en uit te rusten. In Bussoleno is echter geen camping te vinden. Wat te doen? Ik besluit de voorraad voor morgen te halen. Bestaande uit mueslirepen, krenten, vruchten, brood en vis in blik. Ik kom 2 keer langs het station. De verzoeking wordt sterker. Ik kan zo met de trein door de Fergutunnel, dat scheelt een hoop inspanning. Ik neem een besluit: niet aan de berg denken. Gewoon aan de berg beginnen en zien hoever ik vandaag kom. Direct na Susa gaat het al met 6 tot 10% omhoog;

ik moet lopen. Dat heb ik deze tocht al vaker gedaan. Nu is het einde van de dag en de temperatuur is nog steeds 30 graden. Ik wandel stevig door, soms moet ik om de 100 m. bergopwaarts stoppen om mijn ademhaling weer normaal te krijgen. Susa ligt op 500 m hoogte. Ik wil nog tot 1000 m hoogte en daar ergens overnachten. Ik ben bijna 2 uur bezig om 7 km te overbruggen, in totaal heb ik maar 500 m. kunnen fietsen de rest moest ik lopen. Bij een van mijn korte rustpauzes kijk ik naar de rotzooi achter de vangrail. Bij nadere beschouwing zie ik flessen, een deken en een paar schoenen. Dan zie ik voeten onder de deken uit komen. Er ligt iemand gewoon langs de weg, onder een deken te slapen!

Bij San Martino ben ik op 1100 m hoogte en het begint te regenen. Ik schuif een pad in en zie een huis met een overstekend dak. Het huis is onbewoond. Onder het dak zit ik droog. De regen komt met bakken uit de lucht. Dan komt er een prachtige regenboog. Het klaart op. Ik bekijk het huis eens en besluit daar te overnachten. Als ik rond het huis loop zie ik op de weg een gekleurde man naar boven lopen. Zou dat de slapende man geweest zijn?

Ik maak kampement en bel met mijn vrouw. "Waar ben je", vraagt ze.

"Ik sta bij een huis en ben al 7 km berg op", zeg ik. "Vroegen de mensen niet of je mee wilde eten?"

"Nee, dat hebben ze niet gevraagd."

Ik zeg haar maar niet dat het huis onbewoond is.

Dat vertel ik haar morgen wel. Het is heerlijk stil deze nacht. Toch moet ik weer aan morgen denken: ik moet nog 16 km omhoog. Kan ik dat fietsen?

Ik krijg verbeterde gedachten: ik zal die berg overwinnen, een persoonlijke uitdaging. Tot nu toe viel het tegen, bergopwaarts. Maar zoals ik vaak voorin mijn eerste boek als opdracht schreef: 'Met inzetten en doorzetten is veel te bereiken'. Dat moet ik mezelf dan ook maar voorhouden.

.....

Dag 14, dinsdag 3 aug. 2010

Susa- Lanslebourg.

Dagafstand 34 km. Totaal 984 km.

Het hoogtepunt

Als ik het hoogste punt of het hoogtepunt, het moment van extase heb bereikt, slaak ik, rijdende op mijn fiets, een kreet waar op een doorde-

weekse dag de Dam in Amsterdam nog leeg van zou lopen. Ondanks mijn vermoeidheid zit er zoveel adrenaline in mijn bloed dat ik het uitkrijgs! Ik heb het gedaan! Je kunt rustig zeggen 15 km berg op lopen met een fiets van 20 kg en dan nog 20 kg bepakking. Daarbij de leeftijd van 66 jaar; ik voel me euforisch! De Col du Mont Cenis is een bergpas naast de Mont Cenis in de Franse Alpen, hoogte 2018 m. Vijf uur heb ik gelopen om de Mont Cenis te bedwingen. Drie keer heb ik een paar honderd meter kunnen fietsen. Twee koerstruilen heb ik zeiknat gezweet. Liters water heb ik uit een pijpje uit de berg getapt. Ik heb de liters er net zo hard weer uitgezweet. Het is gek maar aan de voorkant komt er weinig uit.

En toch, het was vanmorgen 06.30 uur toen ik mijn huis in San Martino verliet, prachtig weer, ongeveer 16 graden en helder. Ik probeerde niet te denken aan de inspanningen die komen gingen. Gewoon lopen. Waar ik water kon tappen heb ik de veldflessen weer gevuld, je sleept wel steeds 1 1/2 liter mee naar boven, maar zonder water is het snel voorbij. Ondanks de inspanning heb ik ook genoten. Prachtig, die bergen! Diep in het dal ligt Susa. Meer naar boven drijven de wolken tegen de berg. Ik ben na 7 km lopen de Franse grens gepasseerd. Ik bereik de boomgrens, de kale Alpen met prachtige bloemen. Er staat een groot huis onder aan een serie haarspeldbochten. Bij het huis staan tientallen honden die met een ketting aan een paal vastzitten. Ze kunnen ongeveer 2,5 m rond de paal lopen. Ze hebben een klein eenvoudig hok. Het zijn sledehonden, mensen kunnen tegen flinke betaling een ritje maken. Toch vind ik het een hondenleven. Rond de paal is alles kaal gelopen. Je ziet repeteergedrag: twee keer rechtsom, twee keer linksom. Ik zou die honden wel eens willen vragen of dit een aangenaam leven is. Berg op lopen is ook een inspanning, maar je ziet meer dan de ongeveer 2,5 m loopruimte die de honden hebben.

Ik begin aan de haarspeldbochten. De tegemoetkomende automobilisten zie ik wat tegen de passagiers zeggen. Misschien zeggen ze wel: wat een hondenleven of wat daaraan gelijk staat. Een automobilist maakt een schuddend gebaar met de hand naar beneden. Die beseft de inspanning. Na de haarspeldbochten, die afgeschermd zijn met stenen muurtjes, zie ik hoog op de kale berg auto's rijden. De auto's zijn klein. Ik zal er heen moeten. Ik kan nu op het stuwmeer van de Cenis-pas kijken. Heel in de verte zie ik gebouwen en een kerk, dat zal het hoogste punt zijn. Dat kost nog

wel een uur. Zowaar, te gek voor woorden, er stopt een Griek met auto en caravan en vraagt of dit de weg naar Lion is. Ja, als je maar doorrijdt kom je in Lion. Van doorrijden komt echter niets, een moeder stapt met een kind uit de auto, de jongen kokhalst en spuwt alles uit. Die zijn te snel door de haarspeldbochten naar boven gegaan. Ik weet hoe de jongen zich voelt. Als kind kon ik na een rondje zweefmolen ook spontaan de maag legen. De draaimolen kon nog net, maar dat paste toen niet meer bij mijn leeftijd.

Nu loop ik naar boven en maak foto na foto, met het idee, wat mooi is het hier. Na mijn krijt van euforie, gun ik mezelf een kop koffie in een bar. Man, vrouw en dochter van ongeveer 20 jaar zitten te eten. De vrouw wil opstaan. Ik beduid, blijf rustig zitten. Als ze na het eten mijn fiets zien staan, willen ze wel weten hoe of wat. Het fotoboek doet weer zijn werk. Ik krijg een kaart met een persoonlijke boodschap en de complimenten. Ook buiten van een groep Franse toeristen krijg ik complimenten. Ze willen weten hoe ik op de berg ben gekomen en een van de mannen kijkt met belangstelling naar mijn fiets. Ik bied hem aan om een rondje op de fiets te rijden. Onder applaus van de overige familieleden rijdt hij met lachend gezicht een rondje.

Op de bergpas staat een zeer moderne kerk en daar steek ik kaarsjes aan voor alle mensen die mij dierbaar zijn, maar ook als dank. Eureka!

.....

Dag 15, woensdag 4 aug. 2010

Lanslebourg - Albertville.

Dagafstand 121 km. Totaal 1107 km.

Naar beneden

Gisteren na het bereiken van de pas kon ik niet goed afscheid nemen van de mooie natuur en het uitzicht boven. Toen ik toch aan de afdeling naar Lanslebourg begon zag ik onderweg een picknicktafel, aan die tafel heb ik bijna twee uur zitten schrijven. Heerlijk een dergelijk moment van rust. Soms moet je daar wel eens bij stilstaan en het beseffen, anders race je maar door naar de volgende camping. Op de camping in Lanslebourg werd het 's avonds nog gezellig. Ik had van de camping een terrasstoel geleend en had uitzicht op de receptie. Niet lang na mijn aankomst komen er vijf motorrijders binnen. Als ik 's avonds de stoel terug wil zetten zitten de

motorrijders op het terras en nodigen mij uit erbij te komen zitten. De mannen komen deels uit Saarbrücken in Duitsland en maken een tour door de Alpen. Een van hen spreekt goed Nederlands, want hij heeft een Nederlandse vriendin gehad. Hij is ingenieur en werkt in Saint Tropez. Verder is er een leraar, een hoefsmid en een makelaar bij. De mannen die mijn tent en fiets wel zagen, moesten natuurlijk weten van mijn reis. Toen ik ze vertelde dat ik van Rome naar Nederland fiets, stonden ze en blokkeerden op, namen de pet voor me af en gaven me complimenten.

De mannen zijn duidelijk een paar dagen uit en hebben plezier om niets. Nou, dan doe ik wel mee. Op de vraag van een van de mannen, hoe oud ik ben, stel ik de wedervraag: "Bij welke telling?" "Ik ben 66 jaar", zeg ik. Mijn opmerking over de telling gaat er wel in en ik zeg dat mijn vrouw bij de laatste telling is opgehouden met tellen en ik nu een heel jonge vrouw heb. De mannen bulderen het uit van het lachen. Als we het over de Pelgrimstocht hebben vraagt een van de mannen: "Ben je Katholiek?" ik zeg: "Nee, ik ben vrolijk orthodox." De stemming voor de avond is gezet en als ik ze op de fiets had kunnen bijhouden had ik de volgende dag zo mee gemogen. Hoe gezellig het ook is, ik lig om 22.00 uur in bed. 's Nachts wordt het nog flink koud. Lanslebourg ligt op 1386 m. hoogte en dat koelt flink af. 's Morgens bij vertrek om 06.30 uur is het maar 7 graden. De weg naar Modane wordt ook de 'Route des Grand Alpes' genoemd en loopt gemiddeld ongeveer 5% naar beneden. Zonder inspanning zoef ik naar beneden. Ik ben de 'bonuspunten' die ik berg op kreeg weer aan het opmaken. Het gaat zo hard dat ik om 10.00 uur al 67 km heb gereden. Albertville is 110 km, dat moet dus te halen zijn. Omdat de afdaling van 1386 m naar 360 m bij Albertville weinig inspanning kost, is het volop genieten van de prachtige bergen om me heen en ik voel me als een mier tussen een serie zwerfkeien. Maar wel met het besef dat ik over een van die keien gelopen ben.

Onderweg had ik nog een grappig voorval: de meeste benzinestations zijn zelfbediening en hebben geen bemensing. Het wordt echter tijd dat ik weer eens een halve liter benzine haal voor mijn kooktoestelletje. Bij een benzinestation zit een jonge dame. Ik loop naar binnen met het rode ronde benzinetankje. Ik vraag de jonge dame om een halve liter benzine. Ze knikt en loopt met de ronde fles naar achteren. Dan dringt het tot mij

door dat ze de fles met water wil vullen. Ik roep: “No, no, no aqua, bezin, sensis!” “Oh”, zegt ze. Ik moet 67 cent voor de benzine betalen, inclusief het op spanning brengen van mijn banden.

In Albertville sta ik op een leuke camping. Veel leuke mensen komen een praatje maken, zoals de ontwerper uit de buurt van Garda in Italië. Teveel mensen om te beschrijven, maar die wel als herinnering in mijn gedachten blijven.

.....

Dag 16, donderdag 5 aug. 2010

Albertville - Neydens.

Dagafstand 82 km. Totaal 1189 km.

Regendag

De camping in Albertville ligt bijna in de stad. Aan het einde van de winkelstraat steek je de brug over, en dan ben je op de camping. Ik moet morgen richting Ugine en naast de camping ligt een fietspad, dus ik zit morgen direct op de route. Deze nacht regende het aanhoudend. Als ik om 05.30 uur wakker ben is het droog. Normaal blijf ik tot 06.00 uur liggen. Het is beter om de tent in te pakken als het droog is. Dus sta ik op. Om 06.00 uur zit ik op de fiets richting Ugine en Annecy. Tot Ugine blijft het droog. Ik neem geen risico, poncho en regenoverschoenen aan. Ik zie er wel niet zo flitsend uit, maar niemand die me kent hier.

Vanaf Ugine naar Annecy loopt een fietspad. Als ik ergens een kleine oude stoomlocomotief zie staan is het me duidelijk: men heeft de spoorlijn opgeheven en er een fietspad van gemaakt. Soms moet je door een tunnel waar de roetaanslag nog zichtbaar is. Het fietspad heeft maar een beperkte stijging en bij het meer van Annecy, ondanks de regen, een prachtig uitzicht. In Annecy is het even droog, snel de regenkleding uit, een paar foto's maken en rondkijken in de oude stad.

Op het meer is men alles in gereedheid aan het brengen voor het grote vuurwerk op zaterdag 8 augustus. Tribunes met duizenden stoelen worden geplaatst. Hopelijk heeft men zaterdag beter weer. Ik probeer zonder TomTom de stad uit te rijden. Het gaat fout. Ik vraag een aantal mensen de weg. De een wijst links, de ander rechts. Dan ben ik het zat. De Tom-

Tom brengt me weer op de route. Ik moet richting Geneve de pas Mont Sion van 785 m. over. Vanaf Annecy is het klimmen. Het regent stevig. Als ik een bordje picknickplaats zie en er een huisje bij staat, besluit ik toch maar even te stoppen. Het huisje is een nieuw bio toilet. Er zit een echt closet in het huisje en twee bakken: een met stro en een met zaagsel. Je ontlasting valt naar beneden en je dekt het met stro of met zaagsel af. Nou, daar zit ik dan op de pot, lekker droog in een eigen huisje. Ik kan de lol er wel van inzien. Ik kan de deur ook nog op slot doen, maar waarvoor? Met dit 'hondenweer' komt niemand op de picknickplaats. Met uitzondering van een verdwaalde fietser.

Onderweg denk je wel eens, je sleept nog teveel bagage mee. Een dikke trui is in Italië met 35 tot 40 graden niet uit de tas geweest. Maar nu, na het bereiken van de pas Mont Sion, komt de trui toch van pas. Berg af is het koud. Bij Pont la Gaille is een prachtige hangbrug over een diepe kloof. Op de parkeerplaats staan een paar campers met luifel. Wegens de regen ga ik onder de luifel staan. Een van de auto's is een brandweerauto uit Duitsland. Er staan mannen bij en ik vraag wat een Duitse brandweerauto in Frankrijk doet. De mannen wachten op een groep brandweermensen die op de fiets uit Beieren komen. Nu willen de mannen weten waar ik vandaan kom. Ze vinden het prachtig en ik krijg zelfs koffie. Als ik vertrek zie ik 10 minuten later de groep in regenkleding fietsen.

De camping in Neydens is gemakkelijk te vinden en staat behoorlijk vol. Er is geen stroom, dus ik ga op zoek naar een paar Nederlanders met caravan en stroom. Bij Helma, Rinke, zoon en hond uit Valburg mag ik de TomTom opladen. 's Avonds ga ik op de koffie, en zo ontmoet ik weer heel bijzondere mensen.

.....

Dag 17, vrijdag 6 aug. 2010

Neydens - La Sarraz

Dagafstand 83 km. Totaal 1272 km.

Bon Camino (Een goede weg)

Het is 06.30 uur als ik de camping verlaat. De weg naar Geneve loopt berg af en rechtdoor naar de stad. Ik ben nog ca 15 km van het centrum en de stad aan het meer is al te zien.

Eerst moet ik nog de grens van Frankrijk en Zwitserland passeren. De pas-

sage gaat ongemerkt. Toch zie het verschil, want ineens ziet alles er meer verzorgd uit. De straat en trottoirs zijn brandschoon en goed onderhouden. Ondanks dat ik steeds rechtdoor moet zet ik toch de TomTom maar aan. Het is maar goed ook want ik kom om 07.30 uur in het centrum van Geneve. Het is spitsuur in de stad. Het is te vroeg om de stad echt te bezoeken. Ik kom langs het centraalstation en volg de weg langs het meer. Ik heb mij voorgenomen om aan het meer mijn ontbijt te maken. Ik vind aan het meer een klein parkje met een toiletgebouw en bankjes. Het parkje ligt ca 3 km buiten Geneve. Langs de weg en het meer staan heel veel grote landhuizen en deze landhuizen zijn allemaal met hekken en muren afgescheiden. Ik kijk vanaf mijn ontbijtplek over het meer en zie aan de overzijde van het meer de Alpen.

Bermmonument

Ik moet weer aan gisteravond denken. De ontmoeting met Rinke en Helma en hun zoon was toch wel heel bijzonder. Helma die in het Radboudziekenhuis in Nijmegen op de intensivere werkt en mensen probeert te redden dan wel te herstellen. Daarnaast is haar hobby de jacht en is ze zelf ook jager. Het contrast van werk en hobby is groot. We hebben heerlijk over de natuur en jacht gepraat, want Helma is vooral een natuurliefhebber die er ook veel van weet. Haar man werkte eerder in Duiven en werkt nu administratief bij het instituut voor Grond en Gewas Onderzoek in Oosterbeek. Een plaats die heel herkenbaar voor mij is, omdat wij met ons gezin in West Arnhem hebben gewoond. De avond was te kort om alle gemeenschappelijke interesses te bespreken. Wel hadden we het over de bermmonumenten. Soms gewoon een bosje plasticbloemen aan een lantaarnpaal. Vaak jonge mensen die in het verkeer verongelukken. Helma zei: "Steeds moet ik weer aan die jongen denken, die ik verpleegde, als ik de bloemen onder de Waalbrug in Nijmegen zie. Het laat je niet los, het is een patiënt met een verhaal." En zo heeft elk bosje bloemen of bermmonument een verhaal.

Ik moet weer verder langs het meer. Ik kom nog langs het hoofdkantoor van de UEFA wat eigenlijk wel 10 km buiten Geneve ligt. In Nyon besluit ik bij het VVV een stempel in mijn pelgrimspas te halen. Er staan twee jonge vrouwen van begin twintig aan de balie en het toeval wil dat ze op pelgrimstocht naar Santiago de Compostela zijn. We praten even met elkaar

want de dames willen weer verder. Ik wens ze Bon Camino, een goede weg. Ze kijken mij nog wat vreemd aan want in Zwitserland horen ze dat niet zo vaak. Ze hebben nog een lange route te gaan.

Bij Allaman, 40 km van Geneve verlaat ik de weg langs het meer. Ik moet nu de heuvels in om de pas naar Frankrijk in de Jura te hebben. De pas ligt op 1000 m hoogte. Direct begint het al te klimmen. Vandaag heb ik geen vaste stopplaats in de gedachten omdat ik niet weet of er campings op de route zijn. Als ik onderweg een simpel bord camping zie en de peilen volg kom ik 1 km verder bij een stoppelveld en daar staan ook weer bordjes camping en parkeerplaats. Er blijkt binnenkort een quadfestival te zijn en daarvoor wordt dan op het stoppelveld een camping ingericht. Dit is niet wat ik zoek. Ik fiets verder en in La Sarraz, na 113 km fietsen vind ik een camping. De camping is bij een zwembad en ik vind geen receptie om mij aan te melden. Ik vraag een caravaneigenaar en die zegt dat in het bos de tenten bij elkaar staan. Ik vind de plek en zet mijn tentje er bij. Als ze vinden dat ik mij moet aanmelden, moeten ze het maar zeggen. Er komt die avond niemand en morgen ben ik weer vroeg weg.

.....

Dag 18, zaterdag 7 aug. 2010

La Sarres - Pont les-Moulins

Dagafstand 113 km. Totaal 1387 km.

Laatste pas

Als ik om 6.00 uur op sta en van de camping richting meer van Geneve kijk, schijnt de zon al op de sneeuw van de hoogste Alpentop, Ik vermoed dat het de Mont Blanc is, die zijn naam eer aan doet. Als een witte puntmuts steekt de berg boven de andere bergen uit. Het inpakken duurt daardoor wat langer, maar dit beeld wil ik graag nog even vasthouden. Ik maak er foto's van, maar de vraag is of al deze schoonheid wel overkomt op een foto.

De camping is nog in ruste. Het was een goede camping. Hoewel voor die prijs, had ik toch niet mogen klagen; Toen ik gistermiddag rond 15.00 uur aankwam kon ik de receptie niet vinden. Ik vroeg er iemand naar en die zei: "In het bos bij de andere tenten." Ik kon niets vinden en heb daar toen

bij twee oudere echtparen met een caravan mijn tentje maar opgezet. Ik ben ook niet meer naar de receptie op zoek gegaan en heb dus niets kunnen betalen. Bij een van de echtparen heb ik een stoel geleend. Dat zat toch wel heel lekker bij de tent. Vanmorgen, op de camping zat ik op ongeveer 600 m hoogte, ik moet naar 1007 m hoogte. Dat is 400 m klimmen en dan denk ik altijd: dat is maar 4 keer naar de brandtoren bij de Posbank in Rheden.

Vallorbe is de laatste plaats in Zwitserland. Kort daarna kom ik bij de grens. Zowaar aan de Zwitserse en de Franse kant wordt er gecontroleerd. Het is berg op, ik zwaai vriendelijk en kon zo door fietsen. De klim tot Vallorbe loopt parallel met de spoorlijn en klimt 3 tot 5%. Wel vreemd als dan de TGV (Train Grand Vitesse) met beperkte snelheid ook naar boven klimt. Nou, als ik door de TGV wordt ingehaald heb ik daar geen probleem mee. Wat anders is het in Nederland, waar je te pas en te onpas door fluitende bejaarden op hoge leeftijd op een elektrische fiets wordt gepasseerd! Voor de show trappen ze mee, maar ik heb wel het nakijken. Op weg naar de Col de Jougne heb ik ook het nakijken, maar nu zijn het sportieve wielrenners, het is zaterdag en dan worden alle wielrenners van stal gehaald. Ook deze Col overwin ik met matige inspanning. Dan komt direct na de Col een verrassing. De N57 gaat na 4 km over in een autoweg en daar mag ik niet op. Er staat ook niet aangegeven hoe je als fietser dan wel verder moet. In het eerst volgende dorpje vraag ik het aan een man. In perfect Frans krijg ik uitleg: linksaf, altijd rechtdoor, bergaf naar het meer. Mijn routekaart geeft Granges-ste-Marie aan, aan het Lac de St-Point. Ik moet ongeveer 10 km omrijden, maar ik word beloond met een prachtig uitzicht op het meer. Ik besluit naar Pontarlier te rijden. Als ik recht door het plaatsje rijdt, kom ik vanzelf weer op de route. Ik moet wel lopen want zeker over 1 km lengte in de hoofdstraat is er markt. Ik wandel tussen het publiek, de kleding, groenten en etenswaren zo snel mogelijk de stad uit. Mijn doel is Pont-les-Moulins omdat daar een camping is.

Ik fiets over de N57 door het glooiende landschap bergafwaarts; het is prachtig. De boeren zijn aan het hooien en rekenen erop dat het nog twee dagen droog zal blijven. Vanaf Valdahon neem ik de D50. De D-wegen zijn veel rustiger, maar soms ontkom je niet aan een drukke weg. Ik heb er in Italië al zoveel gehad en in Frankrijk nu ook. Ik blijf zoveel mogelijk rechts fietsen en hoop dan maar dat ik goed zichtbaar ben in mijn gele trui. Als ik

om 17.00 uur in het dorp aankom, zie ik niets van een camping. Dan zakt even de moed in mijn schoenen: wat nu? En dan, nog geen 100 m verder staat het bordje met camping. Er is toch altijd weer een oplossing.

.....

Dag 19, zondag 8 aug. 2010

Baume-les-Dames - St.Loup-Semouse.

Dagafstand 99 km. Totaal 1487.

Natuurcamping

Mijn ochtendgymnastiek begon direct na vertrek van de camping om 06.30 uur. Even ging het berg af naar Baume. Op mijn fietscomputer zit een hoogtemeter en Baume les Dames ligt op 250 m. hoogte. Ik moet de D50 op richting Villersexel, departement Haute-Saône (regio Franche-Comte) De weg stijgt weer van 250 m. naar 430 m. hoogte en dat om 06.30 uur in de ochtend. Maar ook dat heb ik weer met lopen en fietsen overwonnen. Toch wil mijn lichaam deze ochtend nog niet volop presteren. Ik heb nu vanaf Siena elke dag gefietst, dat zijn 12 dagen en elke dag bijna 100 km. Of het nu berg op of bergafwaarts of gewoon zonder bergen is. Ik heb wel goed gegeten en minimaal 8 uur geslapen. Mag het dan een dagje iets minder gaan? Toch maak ik wel kilometers, om 11.00 uur alweer 50 km gefietst.

In Lure kom ik in de problemen: de D64 richting Epinal -die ik als route had is een autosnelweg. Ik moet een nieuwe route over de D-wegen zoeken. En dan is de TomTom toch ideaal om de juiste weg te vinden. De nieuwe route gaat over rustige wegen en door kleine dorpjes met namen zoals Adelans-et-le-Val-de-Bithaine. Als je de naam uitspreekt, ben je het dorp al weer uit. Er is in de route nog een Mont d'Ahie en weer klim ik naar 400 m hoogte. De route is goed te volgen maar op enig moment heb ik de D-weg-bis genomen. Er kwam een heftige regenbui en ik had het idee dat de regen uit een andere windrichting kwam. Bij een volgende kruising, aan het einde van de D-bis weg, had ik het idee linksaf te moeten. Gelukkig dat ik goed keek, want zou ik linksaf gegaan zijn, dan zou ik zo weer naar het zuiden gefietst zijn. Dan is mijn kleine kompas op de fiets toch handig. Ik moet altijd naar het noorden, maar met enige slingers in de weg laat het richtingsgevoel je soms in de steek.

Bij St.Loup-Semouse heb ik er 100 km opzitten. Er is in de verste verte geen camping te zien. Ik ben het ook zat vandaag. Dan wordt het maar weer een 'natuurcamping' vandaag. Achter een houtwal op ongeveer 100 m van de kruising van de D-10 en de D-64 vind ik een mooie rustige plek. Het weer is na de regenbui prachtig opgeklaard en het is rond de 30 graden. Het is genieten op deze "natuurcamping." Om 19.00 uur komt er bezoek: een ree gaat grazen op het veld waar mijn tent staat. Ze kijkt wel, maar ik blijf rustig zitten, zonder beweging, zodat ik niet opval. De ree blijft op het grasveld en zo heb ik toch gezelschap op mijn eigen natuurcamping.

.....

Dag 20, maandag 9 aug. 2010

St.Loup-Semouse -Charmes

Dagafstand 70 km. Totaal 1557 km.

Het kanaal

De nevel ligt laag over de weide waar ik mijn bivak heb opgeslagen. De zon komt net boven de bergen uit. Het is stil, een moment om niet meer te vergeten. Er gaat niets boven kamperen in de vrije natuur. Gevaarlijk? Je moet de plek goed uitzoeken. Enigszins uit het zicht, tegen een bosrand en ruimte aan de voorkant. Men denkt dat het gevaarlijk is, omdat je alleen staat. Maar de kans dat je in het bos of zomaar aan de rand van een weiland iemand tegenkomt die verkeerde bedoelingen heeft is veel kleiner dan in een stad of als je op een camping staat. Het enige nadeel wat ik heb ervaren is dat je 's avonds geen aanspraak hebt. Maar als een ree op de weide komt fourageren is dat mooier dan de beste natuurfilm. Een ander voordeel is dat je 's morgens direct weer op de route zit. Mijn route naar Bains et Bains over de D164 gaat direct weer omhoog. Ach, ik wen eraan. De weg loopt door het bos en er is ook een spoorlijn, die maakt op de kaart een slinger, dan weet je dat er een berg in de route zit.

Ik verlaat nu de Jura en kom in de Vogezen. Het landschap heeft veel heuvels en er zijn prachtige vergezichten. Ik fiets nu links van Epinal naar het Noorden. Bij Uzemain les Forges, geeft de kaart Canal de l'Est aan. Een verbindingskanaal tussen de gekanaliseerde Maas en de Moezel en Same. Het volgt niet mijn geplande route, maar ik ga toch even kijken. Het is

verboden voor alle verkeer, maar met de fiets mag en kan alles. Ik kom een man en een vrouw tegen en vraag of ik langs het kanaal kan. Ja, ik kan zeker 10 km langs het kanaal. Ik kom in een andere wereld. Ik schat dat het kanaal half 1800 is aangelegd (1887), om de 200 tot 500 m. is er een sluisje (totaal 93 sluizen over 114 km) De sluisjes ademen nog de sfeer uit de tijd van de trekschuit. Toch zijn de sluisjes met een modern hydraulisch systeem uitgerust om de deuren te openen. Er varen weinig boten; het is idyllisch stil bij sluis 13; ik heb al 4 sluisjes gehad.

Er komt een klein bootje de sluis in varen. De deuren openen automatisch. Een man van ongeveer 60 jaar, grijze haren in een staartje, is alleen op de boot. Hij spreekt Engels en we komen in gesprek. Hij heet Ralph en komt uit Australië. Hij vaart 3 maanden door Europa. Hij is al in Basel geweest, via de Rijn en de Moezel op weg naar de Rhone. De tijd om te praten is kort. Als de boot in de sluis is, trekt hij aan een stang en daarop sluit de deur en loopt de kolk vol. Een soort zelfbedieningssluiss. Ik herken wat in deze man: de vrijheid, het alleen zijn. We nemen afscheid en wensen elkaar een goede reis. Mijn tocht langs deze idyllische rivier gaat verder. Een aantal andere sluizen heeft geen automatische bediening; Eerst zie ik een meisje bij een sluis een boek zitten lezen, ik kijk wat vreemd. Bij een volgende sluis is een jonge man een auto aan het wassen; het zijn de sluiswachters. Ik fiets door een stukje geschiedenis wat ook het heden is. Het met bossen omzoomde kanaal is heerlijk stil. Op nog geen 50 m afstand springt er een ree in het kanaal en zwemt naar de kant waar ik fiets. Ik pak mijn fototoestel en begin te knippen. Dit maak je nooit mee. De ree heeft mij gezien en zwemt terug en springt uit het kanaal en verdwijnt in het bos. Mijn tocht langs het kanaal is ten einde.

Ik zak verder af naar de Moezel, bij Charmes is een camping. Vandaag 70 km gefietst, ik vind het genoeg. Het is voor mij een rustdag. Lekker niets doen en praten op de camping. Daar ontmoet je weer een hele andere wereld. 'Henk op weg' blijft een avontuur.

.....

**Dag 21, dinsdag 10 aug. 2010,
Charmes - Corny-sur-Moselle
Dagafstand 105 km. Totaal 1663 km.**

Schotelantenne

De camping in Charmes ligt tussen de Moezel en het Canal l'Est, het bevaarbare kanaal waar ik gisteren langs ben gefietst. De prijs voor de overnachting op de camping is € 5.45, dat is nog eens een leuke prijs. Ik ben wat vroeg en mijn tentje staat bij een picknick tafel. Ik bekijk eens rustig de aankomst van vakantiegangers met een caravan. Daar zit een patroon in. Ze komen aan op de plek en de vrouw stapt uit, geeft aanwijzingen, terwijl de man de auto naar achteren rijdt. Meestal is de vrouw het niet eens met de plek waar de man de caravan wil neerzetten. Hij moet nog een keer voor en dan achteruit. Het resultaat is een halve meter verschil ten opzichte van de eerste poging. Daarna gaat het verder met de rolverdeling. De man draait de poten van de caravan uit en de vrouw begint te rommelen in de caravan. Daarna wordt het elektra aangesloten en de stoelen komen naar buiten. Mijn overbuurman begint de schotelantenne in te stellen. Na een kwartier wil hij de antenne weer inpakken. Ik vraag hem of ik kan helpen en zeg hem niet te snel op te geven. Na 10 minuten hebben we beeld. Men is weer verbonden met de rest van de wereld. Later op de avond word ik voor een drankje uitgenodigd. Het zijn Roel en Nel uit Valkenburg. Roel heeft advieswerk gedaan voor Hero en Nel geeft pianoles. Ze vertellen dat ze in een groot huis wonen en de Afghaanse windhond woont op de benedenverdieping. Het is een leuk stel en het gesprek gaat over zaken, muziek en politiek. Voor we het weten is het laat.

Vanmorgen om 06.30 uur zat ik op de fiets. Voor ik vertrek vul ik de veldflessen en ga nog even naar het toilet. Als ik vijf kilometer verder ben merk ik dat ik eerst iets moet eten. Ik eet wat brood met paté. Als ik wat water wil drinken merk ik dat beide veldflessen niet op de fiets zitten. Wat nu? Nieuwe flessen onderweg kopen zal wel lukken. Terugfietsen is 2 keer 5 km extra. Ik besluit terug te fietsen. Het kost me 45 minuten. De flessen staan nog in de bak onder de kraan. Ik heb altijd het principe gehad niet op weg te gaan zonder water. Nu voel ik me weer rustig. De tocht gaat weer langs het kanaal. Tot Metz kan ik het kanaal volgen. Ik moet door de stad. In het centrum bezoek ik het prachtige plein voor het

stadhuis. Na een kort bezoek vind ik het wel weer best en wil de stad verlaten. Zoals gebruikelijk raadpleeg ik de TomTom en kom weer op de juiste route. Het is de D657 die grotendeels de Moezel volgt. In Corny-sur-Moselle, na 105 km, vind ik de camping. Nog 3 of 4 dagen, en ik ben in Nederland. In Luxemburg en België zal ik nog wel moeten klimmen, maar als ik over de Alpen kan, dan zal Luxemburg en België ook wel lukken.

Het campingleven op de camping in Corny was weer een avond vol contacten. Ik kom midden tussen de Nederlanders te staan. Mijn burens komen uit de buurt van Den Bosch. Het is een echtpaar met 2 jongens van 10 en 12 jaar en ze vinden mijn verhalen prachtig. Ik krijg koffie. Een andere buurman is al twee keer nadrukkelijk langsgelopen. Dan spreekt hij me in het Duits aan. Het is een Fransman en heeft van Le Puy naar Santiago de Compostela gelopen. Weer koffie, weer verhalen over herkenbare dingen in de route en beide hebben we dezelfde vraag en beide hebben we geen antwoord op die vraag; waarom gaan toch zoveel mensen naar Santiago de Compostela?

.....

Dag 22, woensdag 11 aug. 2010
Corny-sur Moselle - Ettelbruck
Dagafstand 106 km. Totaal 1769 km.

Ideale vrouw

Het is lekker rustig als ik om 06.30 uur vertrek, alleen de buurjongen komt net uit de tent en zegt heel zachtjes: "Goede reis." Mijn eerste grote plaatst is Metz. Om 07.00 uur bereik ik de grens van de plaats. Ik besluit maar op aanwijzingen van de TomTom door de stad te gaan. Eigenlijk ben ik verliefd. Niets ernstigs, maar de vrouwenstem in de TomTom geeft altijd op het juiste moment een advies. Het is geen bindend advies, want als je wat anders wilt of doet, sputtert ze even tegen: "Indien mogelijk, keer om", zegt ze dan. Maar ze is ook niet te beroerd om een nieuwe route te berekenen. Een ideale vrouw en altijd behulpzaam. Als ik de TomTom aanzet zegt ze direct: "Na 50 m. linksaf." Nou ik had het idee dat ik rechtdoor moest, maar durf haar ook niet tegen te spreken. Ik moet links, rechtdoor, allerhande kleine steegjes door en dan opeens fiets ik langs de Moezel. Nog een keer heb ik het idee dat ik verkeerd ging, maar ook deze

keer had ze het juist en ben ik al de stad uit. In een half uurtje door zo'n grote stad! Bij Thionville mag ze weer haar best doen en ook dat gaat feilloos.

Om 11.00 uur ben ik bij de grens van Luxemburg, mijn dagafstand is 62 km en in totaal heb ik 1720 km vanaf Rome gefietst. Einde fietstocht door Frankrijk. De Mont Cenis-pas, daarna het Jura gebergte, de Vogezen; een prachtig land, maar of ik heb wel de bergen en heuvels opgezocht, of ze hebben er gewoon veel.

Herkend

Luxemburg-stad is ook weer zo een moeilijke passage. Ik ga midden door het centrum. Op een groot plein haal ik bij een toeristenbureau mijn stempel. Ik zie massa's toeristen. Ze slenteren achter een paraplu aan of slenteren op eigen gelegenheid door de stad, waarbij ze regelmatig ijsjes, of andere eten consumeren. Zijn ze erg uitgeput dan gaan ze op een terrasje zitten. Toerist zijn is niet zo eenvoudig. Wel maken ze overal foto's van. Ik vraag ook deze of gene of ze een foto van mij willen maken. Na de stad Luxemburg kom ik een ander probleem tegen. Ik volg de N7 waarvan stukken autosnelweg zijn geworden. Hoe je dan als fietser verder moet, wordt slecht aangegeven. Net in Luxemburg aangekomen had ik een ander probleem. Als ik bij een benzinstation de bandenspanning wil controleren, breekt mijn standaard van de fiets. Dan merk je pas hoe vaak je de fietsstandaard op een dag gebruikt. Nu moet ik steeds een paaltje of boom gebruiken. Rond 15.30 uur kom ik in Ettelbruck op de camping. De camping ligt berg op, ik krijg niets voor niets. Na installatie van de tent komt een man even praten. Het is Siem die samen met Gre in een Volkswagen-camper op reis is. Ze hebben mij in Luxemburg-stad ook al zien rijden. We raken aan de praat en het is direct contact over en weer. Siem was timmerman en komt van een tuindersbedrijf in Noord-Holland (Opperdoes). We besluiten samen met Gre wat te gaan drinken, bij de eigenaar van de camping, die uit Assen komt. Hoewel we in Luxemburg zijn, de wereld is klein. We praten nog wat, maar het is jammer genoeg tijd om te gaan koken. Ik had met Siem zo de hele avond vol kunnen praten. Dat kon echter niet.

Een vrouw de langs loopt zegt: "Jij bent toch Kees?"

"Nee", zeg ik, "Ik ben Henk."

“O ja”, zegt ze. “We hebben vorig jaar, toen we op vakantie waren, samen op de camping in Oostenrijk gestaan.”

Nu herken ik haar weer. Het is Alie. Ik moet die avond toch nog even naar Alie en Lammert uit Eext buurten. Ook al ben je ver van huis, je komt altijd bekenden tegen. Nog drie dagen, dan zie ik al mijn bekenden van thuis weer!

.....

Dag 23, donderdag 12 aug. 2010

Ettelburck Vielsalm Grand Halleux.

Dagafstand 77 km. Totaal 1847 km.

Siem en Gre

Ik ben nog geen halfuur onderweg en zit al in de problemen. Van Ettelburck moet ik naar Diekirch. De weg die is aangegeven op de kaart mag ik niet gebruiken, want er staat een bord: ‘Verboden voor fietsers’. In het stadje had ik wel een bord ‘fietsers linksaf’ gezien, maar er stond geen plaatsaanduiding bij. Toch die route maar proberen. Gelukkig blijkt het de juiste route te zijn, een fietspad langs de rivier naar Diekirch. De rivier stroomt naar beneden en fluitend fiets ik rustig langs de rivier. Ik heb al het gevoel; dat kan vast niet lang goed gaan! Dat kan niet zo blijven! Bij Diekirch komt de ‘afrekening’ genadeloos. Van 250 m. hoogte stijgt het naar 500 m. Ik fiets, ik wandel, ik hijg, ik puf, zoals zo vaak op deze fietstocht van Rome naar Nederland. Maar ik leer bij en denk: “Dit overleef ik ook, ik kom weer boven.” Bijna boven is een benzinestation en een rotonde. Je kunt er afsteken, wat ik dan ook doe. Stom, want als ik toch nog even op een bord kijk, zit ik op de verkeerde weg, richting Zuiden. Mijn kleine kompas op de fiets blijkt toch soms een handige hulp. Ik moet altijd naar het Noorden. Ook de weg op 500 m. hoogte, waar ik in de mist en wolken fiets, golft nog op en neer.

In Luxemburg fiets ik op een hoofdweg met auto's, vrachtwagens en bussen. Ik moet goed aan de kant fietsen. Op enig moment om ongeveer 08.00 uur, hoor ik toeteren. Een volkswagencamper passeert. Honderd meter verder stopt de camper bij een benzinestation. Siem en Gre staan te wachten. “Zouden we Henk vandaag nog zien”, heeft Siem aan zijn vrouw gevraagd. Het doet mij goed. Een avond hebben we met elkaar gepraat en de mensen denken aan mij, voelen al een verbondenheid. Dat is wat een

dergelijke tocht vaak bijzonder maakt. We nemen afscheid en ik weet dat het niet voor altijd is. Ik wil deze mensen weer ontmoeten. Ieder gaat zijns weegs. Ik ploeter uit vrije wil verder over de hoogvlakte van Luxemburg. Ook dat overleef ik weer, wat zal ik klagen? Ik ben gezond! Ik heb niets te klagen, wat ik doe, doe ik mezelf aan.

De badjuf

Van Luxemburg naar België heb ik een keus moeten maken, of via St. Vit en Verviers, of via Remousant naar Luik. De laatste route lijkt me beter, omdat de rivieren naar de Maas stromen en dat gaat naar beneden. Dat denk je! Dus niet altijd volgt de weg de rivier.

Toch trap ik weer goed 100 km weg. In Vielsalm op de camping gaat een nieuwe wereld voor mij open. Ik sta met mijn tentje naast het zwembad en kan mooi bekijken hoe de kinderen zwemmen en de vaders stoer doen naar de badjuffrouw. Dan blijven de mannetjes toch weer de haantjes. Ze zetten de veren op en willen imponeren. Als ik later de badjuffrouw, die in de kantine aan een biertje zit, eens goed bekijk, gaat er bij mij geen veertje omhoog staan. Ik vind haar eerlijk gezegd knap door lelijkheid. Ze heeft een puntneus en aan de tenen kan je zien wat haar voorkant is! Maar ja, wie ben ik, ben ik na drie weken fietsen dan al zo afgestompt of zie ik gewoon de realiteit?

.....

Dag 24, vrijdag 13 aug. 2010

Vielsalm (B) - Bunde (NL)

Dagafstand: 107 km. Totaal 1954 km.

Fiets reparatie

Net als alle vorige weken heb ik de wekker niet hoeven zetten. Om 05.30 uur ben ik wakker. Ik probeer me nog een keer om te draaien, maar kan de slaap niet meer vatten. Ik trek de stop uit het luchtbed; het startsein voor de dag. Zoals alle dagen hetzelfde ritueel: de slaapzak inpakken, het luchtbed oprollen, tentje opbreken en inpakken. Na 20 minuten zit ik op de fiets. Deze keer geen ochtendgymnastiek. Ik ga richting Remouchamp, heerlijk berg af. Ik had de route op de kaart van te voren goed bekeken en ik verwachtte dat de route meer langs de rivier berg af zou gaan. Toch kwam ik bedrogen uit. Soms loopt de weg van de rivier af en moet ik toch

weer klimmen. Uit Luxemburg ben ik van 500 m. hoogte naar 350 m. afgedaald. Op de route naar Luik moet ik soms toch weer klimmen naar 500 m. Net als alle andere grote steden is ook Luik een verschrikking. Normaal fiets je gewoon langs de Maas, maar dat mag niet overal. Een Belg op een ligfiets, die ook nog Engels spreekt (waar vind je zo iets?) geeft een paar tips en zowaar het gaat goed, ik fiets langs het Albertkanaal dat parallel loopt met de Maas.

Om 13.35 uur, na 1937 km fietsen kom ik in Nederland Direct is er beter asfalt, een fietspad en verkeersdrempels. IK BEN IN NEDERLAND. IK HEB HET GEHAALD! Natuurlijk kan ik nu in Maastricht de trein pakken, ik heb een 'vrij reizen kaart' van de NS bij me. Maar ik fiets van Rome naar huis. Ook dat laatste stuk moet ik fietsen anders zal altijd het gevoel blijven hangen dat ik niet helemaal van Rome naar huis heb gefietst.

Ik fiets een paar straten van Maastricht door en sta direct op het Vrijthof. Massa's toeristen! Ik vraag me af wat ik hier doe. Er staat een man en een vrouw met twee fietsen. De man heeft een lekke band en de vrouw vraagt aan mij of ik een fietsenmaker weet. "Laten we de band maar plakken", zeg ik. "U gaat ons helpen?", vraagt de vrouw. "Ja", en ik pak mijn spullen uit mijn fietstas en vraag de vrouw op mijn fiets en spullen te letten. Ik zet de fiets op de kop en voel over de band. Een dun scherp draadje geeft aan waar het lek moet zitten. Ik teken de plek op de velg af, haal de binnenband eruit en als ik de band wil oppompen breekt er iets in het ventiel af. Daar kan ik niets aan veranderen, er moet een nieuwe binnenband in. Ik vraag nog wel of ze een paar foto's willen maken, zo vaak plak ik geen banden op het Vrijthof.

In Bunde haal ik bij C1000 boodschappen. Ik herken merken en weet wat er in de schappenkar ligt. Het is weer vertrouwd. Vrijwel direct na het boodschappen doen zie ik een bordje 'Camping Bosrand'. Na 107 km is het goed. Ik groet mijn nieuwe burens op de camping, die een vaste standplaats hebben. Ze kijken het fotoboek in en ik ga mijn tentje opzetten en mijn verhaal schrijven. Tijdens het schrijven val ik in slaap. Als ik wakker word, komt de buurman een bord patat met currysaus en frikandel met mayonaise brengen. Na weken mijn eerste 'vette hap' dat smaakt als een culinair diner in een sterrenrestaurant.

.....

Dag 25, zaterdag 14 aug. 2010,
Bunde - Wellerlooi
Dagafstand 97 km. Totaal 2051 km.

Te duur

Met enige nostalgie bedenk ik dat ik op deze reis voor de laatste keer mijn spaghetti kook. Om toch nog in stijl te blijven heb ik in de supermarkt in Bunde Italiaanse groentemix gekocht. Ik had het gisteren al willen eten, maar de patat met frikandellen van de burens, was zoveel dat ik het koken maar achterwege heb gelaten.

Als ik om 06.30 uur van de camping vertrek is het nog mistig. Schriel probeert de zon door de mist te prikken. Ik denk zo maar even naar Roermond te rijden. Noodgedwongen zet ik de TomTom maar weer aan. Mijn geliefde stem helpt mij weer in de goede richting. Ik verbaas mij over de omvang van de DSM in Geleen. Kilometers fiets ik langs het chemiebedrijf. In Geleen ontbreekt weer eens een keer een aanwijzing voor fietsers naar Roermond. Je moet het maar uitzoeken. Vooral bij wegomleggingen komt dat vaak voor. Er staat dan wel straat X of Y is afgesloten, dierenarts bereikbaar, maar wat heb ik daar aan, ik moet richting Roermond en niet naar de dierenarts.

In Roermond vraagt een ouder Duits echtpaar naar een bepaalde straat. Ik zeg dat ik niet ter plaatse bekend ben. Dan bedenk ik dat ik met de TomTom zo kan kijken waar de straat is. De gezochte straat ligt maar 500 m verder. Ik zeg dat ik wel even voorop fiets. De blijde en verbaasde gezichten als we de gezochte straat inrijden maken deze dag weer mooi.

Bij Arcen heb ik ongeveer 90 km gereden. Ik besluit bij camping Klein Vink in Arcen een plaatsje te vragen. Het is een super camping. De dame aan de balie zegt: "Een persoon, een tentje, geen elektra. Dat is 27 euro." "Dat heb ik vanaf Rome nog nergens voor een camping betaald, dus ook in Arcen niet", zeg ik. De dame kijkt mij verbaasd na als ik vertrek. Even verder staat een bordje minicamping Heidehof. De plaats kost € 11,90. Dat staat mij beter aan. Rustig en niet te groot. Mijn laatste overnachting op een reis van bijna vier weken. Ik heb vanaf Siena elke dag gefietst. Ik heb wel eens een rustdag overwogen, maar liever een korte rit dan een hele dag niks doen. De drang om te fietsen is zo groot dat niks

doen niet leuk is. Wat heb ik de afgelopen weken leuke mensen ontmoet. Wat heb ik veel gezien. Wat heb ik een inspanning moeten leveren. Het zijn dingen die ze je niet meer afpakken. Morgen nog 70 km en ik ben thuis, de vertrouwde plek met vrouw mijn kinderen en kleinkinderen. Er vroeg iemand op de camping: "En ga je volgend jaar weer een lange tocht maken?" Zeg nooit, nooit. Het fietsen door stad en land blijft prachtig. Het ontmoeten van zoveel mensen is een onvergetelijke ervaring. Gaat Henk weer op weg? Het blijft nog even een open vraag. De laatste nacht kon ik moeilijk in slaap komen, maar dat was meer vanwege het Rockconcert op 3 km afstand wat tot bijna 03.00 uur vannacht duurde. Het was verder een rustige camping.

.....

Dag 26, zondag 15 aug. 2010,
Wellerlooi - Duiven
Dagafstand 70 km. Totaal 2126 km.

Thuiskomst

Vannacht heeft het geregend en het is om 06.30 uur bewolkt. Ik ben weer in Nederland en dan heb je niet zo vaak met hitte te maken, maar meer met tegenwind. Ik hoor en zie het al, de wind komt uit het noordoosten en ik heb de wind pal op kop. Ik besluit de rijksweg van Venlo naar Nijmegen te volgen, dan rijd ik nog enigszins in de beschutting van de bossen. Het is een bekende route. Onderweg maak ik in een bushokje mijn ontbijt en dan gaat het weer verder. Ik had gisteren tegen mijn vrouw gezegd, dat ik wel omstreek 14.00 uur thuis zou zijn. Om 10.30 uur heb ik 52 km gereden en fiets ik via de St. Annastraat Nijmegen in. Geen duizenden mensen zoals bij de intocht van de Vierdaagse. Een enkele fietser en trimmer. 'De laatste loodjes wegen het zwaarst', zeggen ze wel eens. Vanaf de Waalbrug moet ik over de dijk naar Bommel. Met de wind pal op kop is dat nog even doorbijten, maar de conditie is zo goed dat ik hier al niet meer echt moe van word. In Huissen in de kerk bij het klooster van de paters Dominicanen staat de kerkdeur open. Een mooie plek om mijn pelgrimstocht nog even in rust te overdenken. De Mis is net afgelopen en de kerkgangers staan nog te praten. Ik ga zitten en overdenk in dankbaarheid deze tocht van Rome naar Duiven. De rust wordt door de koster verstoord. "We gaan sluiten." Het was maar een korte overdenking. De pont over de Rijn is ook

nu weer een mijlpaal. Hier begon ik mijn eerste lange fietstocht naar Santiago de Compostela in Spanje in 2008. Ik bel mijn vrouw: "Ik sta bij de pont en ben net de Rijn over. Ik ben met 10 minuten thuis" Om in stijl thuis te komen trek ik mijn T-shirt met de tekst 'Henk op weg' weer aan. Mijn vrouw staat voor de deur te wachten. Een snelle kus. Ik ben thuis. Ik heb het gehaald. Ik ben niet verongelukt zoals de Rotterdamse man zei. Zowel de man als de fiets heeft het goed gedaan. Waar Hannibal met zijn olifanten over de Alpen trok, ben ik met mijn Gazelle fiets gegaan. 'Met inzet en doorzetten is veel te bereiken', schrijf ik vaak als opdracht voor in mijn boek 'Henk op weg'. Deze reis had ik zowel inzet als doorzetten vaak nodig.

.....

Terugblik

Mijn derde grote pelgrimstocht zit er op. Na een paar dagen kijk ik eens terug op een fietstocht van 2226 km.

Het was een zware, maar ook heel mooie tocht, die ik zonder ernstige problemen heb kunnen volbrengen.

Toch heeft een pelgrimstocht, met een begin in Rome, een andere uitwerking. Je doel is niet de stad van je pelgrimage, maar thuis is je doel. Dat vergt een andere instelling. Je moet wel heel goed beseffen dat het ook vakantie is en je niet hele dagen moet fietsen om zo snel mogelijk thuis te zijn. Ook onderweg zijn leuke dingen te zien en daar moet je tijd voor nemen en van genieten. Pelgrimeren wil vooral zeggen het onderweg zijn. Het tot je zelf komen en beseffen dat alles niet vanzelfsprekend is. Onderweg vind ik het mooiste om alleen te zijn, alleen met je gedachten, alleen met je vermoeidheid, niets moet meer.

Zie je een leuke plek dan stop je. Ontmoet je leuke mensen dan maak je een praatje. Kom je in een mooie kerk dan neem je een moment van rust en de innerlijke rust komt van zelf. Je denkt na over de dingen die echt belangrijk zijn; gezondheid en water. Je denkt na over God en goddienst. Ik ben nog steeds overtuigd dat God een ander woord voor goed is. Ik heb daar in mijn eerste boek over geschreven. Ook het begrip hemel vind ik moeilijk.

Een eeuwig leven in de hemel kan ik niet bevatten. Dat moet je geloven. Ik denk dat we de hemel moeten zien als de herinnering die mensen later van je hebben, omdat je goed hebt gedaan. Ben je een slecht mens ge-

weest dan zal men negatief over je oordelen en dat is de hel. Zo geef ik onderweg een plaats aan mijn gedachten en geniet.

De voorbereidingen voor de tocht beginnen met de uitrusting. Mijn uitrusting heeft zich ook deze reis weer goed bewezen. Met uitzondering van het krukje en het zadel wat kapot ging heb ik geen problemen gehad.

De vliegreis met Ryanair van Weeze naar Rome verliepen voorspoedig. De fiets had ik met folie minimaal ingepakt en kwam zonder schade in Rome aan. Voor 140 euro stond ik met bepakking en fiets in Rome. Je moet wel goed opletten dat je het aantal tassen beperkt, omdat extra tassen veel geld kosten. Ik kan nu alles in twee tassen krijgen en het maximale gewicht is dan 16 kg. Nu betaalde ik ongeveer 2 keer 35 euro voor de tassen, 40 euro voor de fiets en de rest was voor de reis.

Rome vond ik nu wat minder als mijn tocht van vorig jaar naar Rome. Ik had al een groot deel van de bezienswaardigheden gezien. Toch waren er nog een paar bijzondere plaatsen zoals de catacomben van San Sebastiaan en park Villa Borghese die ik graag wilde zien. Echter na ander halve dag Rome vond ik het best en wilde graag aan het fietsen beginnen. En dat viel tegen. Het is vooral de temperatuur waaraan je moet wennen. In augustus is het 's middag 35 tot 40 graden en dat is even wennen. De oplossing was gelijk aan vorig jaar, gewoon 's morgen bijtijds beginnen. Heel vaak had ik om 12:00 uur al 60 km gereden. Deze ervaring van vorig jaar kwam goed te pas. Regelmatig stoppen, rondkijken, uitrusten of boodschappen doen. In het begin van de middag wat langer rusten en een kort slaapje. Toch vielen de eerste dagen erg tegen. Ik had zelf mijn route gekozen van Rome naar Siena, Pisa naar Turijn. Het eerste deel naar Siena gaat door de Toscane, een werkelijk prachtig heuvelland met mooie oude dorpen en steden. Het verschil met vorig jaar naar Rome fietsen is echter dat je dan in Nederland vlak begint en pas in Duitsland de eerste heuvels en daarna de bergen tegen komt. Je bouwt conditie op. Als je in Rome begint ga je direct de heuvels in en merk je elke extra kilo of het gebrek aan conditie. De eerste dagen was ik 's middags vaak geheel op en zelf zodanig dat ik op het hon-den grasveld in San Lorenzo Nuova naast de fiets in slaap viel. Toch bouwde ik in een paar dagen weer goed conditie op, maar de route was echt pittig. Dagelijks moest ik heuvel oplopen. De mooiste dingen kreeg ik daarvoor terug. De ontmoeting met Pascal Bruno uit Rome zal mij altijd in ge-

dachten blijven. Een heerlijke ontspannen avond op een Toscaanse boerderij.

Siena is een prachtig stad met pleinen, huizen en de Dom. Na alle inspanning heb ik daar een fijne rustdag gehouden, om daar eens rond te kijken. De tocht naar Pisa was landschappelijk minder, maar dat kwam ook omdat ik niet opnieuw door de heuvels van de Toscane wilde. Pisa met de scheve toren en de Dom moet je eens gezien hebben. Ondanks dat ik er vaak foto's van had gezien en er wel een beeld bij had, zag het er toch anders uit.

De tocht langs de kust was een afgang. Hotels en stranden met parasols zijn mij als beeld bijgebleven. Alleen Carrara met de marmergroeven en beeldhouwerwerkplaatsen vond ik erg mooi. Zoals te verwachten was de tocht door de Apennijnen zwaar, wat ook kwam door het slechte weer en de kou. Maar je kunt niet elke dag mooi weer hebben.

De Povlakte is landschappelijk minder interessant toch heb je ook op deze route mooie steden. Turijn viel tegen en de route over de Cenisioipas (2080 m) naar Lansleborgh was zwaar. Ondanks de inspanning heb ik van de bijna 15 km lange wandeltocht naar boven genoten.

Fietsen in Frankrijk tussen de Alpen is een belevenis. Na Zwitserland door de Jura, Vogezen, Luxemburg en dan de Ardennen maken het dalen en klimmen tot een dagelijks bezigheid. Ik begrijp nu ook waarom Pieter Quelle zei: "Als je deze tocht volbrengt verdien je mijn respect." Ik weet nu dat hij de streken met heuvels en bergen kende.

6 Zeg nooit, nooit

Weer thuis

Ik ben weer thuis en geniet van mijn pensioen. Een bezoek aan mijn moeder is een van de eerste dingen die ik ga doen. Ik moet weer even wennen aan het dagelijkse leven. De eerste dagen is er nog veel achterstallig werk te doen. Mails beantwoorden, de website bijwerken en zo ben ik weer hele dagen bezig. In mijn kantoortje in de schuur heb ik mijn eigen domein. Hier kan ik hele dagen bezig zijn. Niet alleen administratief werk, maar ook het sleutelen aan de fiets, het repareren van antieke klokken of dingen die kapot zijn. Mijn dochter heeft nog een klus, het plaatsen van een tuinhek bij haar woning. Dat heb je dan als je handig bent. Dan moet ik steeds weer de klusjes opknappen.

Het land van één.

Ook word ik weer regelmatig door mijn kinderen gevraagd om 's avonds op kleinkinderen te passen. Zonder problemen neem ik het aan en de kleinkinderen vinden het prachtig als opa komt oppassen. Ten eerste mogen ze wat langer opblijven en verder weet opa altijd wel wat te bedenken. We maken de afspraak dat ze moeten zeggen, dat ze om 21.00 uur naar bed zijn gegaan. Dat het 22.00 uur was, is dan ons geheim. Natuurlijk zeg ik het later wel tegen mijn kinderen, maar de kleinkinderen vinden het prachtig. Bij het naar bed gaan moet ik de kinderen nog een verhaaltje vertellen. Julius van 5, Sanna van 7 en zelfs Eline van 9 jaar vinden het verhaal prachtig omdat ze zelf de onderdelen van het verhaal mogen aanvullen.

Het verhaal gaat over, 'Het land van één'. Alles in dit land is één. In dit 'land van één' wonen Jantje en Antje. Jantje en Antje hebben maar één tandje, één hand en natuurlijk maar één been. Ze wonen in een bos en daar loopt maar één weg naar het huisje waar ze wonen. Natuurlijk heeft het huisje naar één deur en één raam.

De kunst is dan dat de kleinkinderen bedenken wat er allemaal nog meer één is. In het bos woont één heks en natuurlijk ook één reus. En zo maken we gezamenlijk 'het land van één'. Natuurlijk wordt het verhaal spannend als de heks de kinderen wil pakken. De meest vreemde avonturen beleven ze. Toch probeer ik het verhaal altijd een positief einde te geven. De heks verongelukt meestal en vliegt op haar bezem tegen de enige boom in het

bos en 'de kinderen van één' komen altijd weer gezond thuis. Maar als ik een volgende keer weer kom moeten Jantje en Antje met één handje, tandje en been weer op avontuur en is de heks ook weer springlevend. Na het verhaal moeten ze gaan slapen. Of dat altijd lukt na de griezelverhalen over het land van één; ik denk dat in hun dromen de heks of de reus nog wel eens langs komen. Ook Timo (7), de zoon van mijn dochter en ex schoonzoon Georg vindt het verhaal prachtig, dus test ik wel eens een verhaal bij de kinderen van zoon Henk en schoondochter Jorinda om het daarna aan Timo te vertellen.

Begin september beginnen ook de vergaderingen van de gemeenteraad weer. Paul Verhoef onze wethouder doet het prima. Ik hoor positieve berichten over hem. Hij is open en eerlijk en praat met iedereen. Wel hoor ik hem vaak klagen dat hij het zo druk heeft. Als hij nog meer ervaring krijgt zal de drukte wel minder worden. Ik vertel hem hoe ik in het verleden als wethouder de zaken aanpakte, maar je kunt het wel vertellen, maar dan moet hij het ook wel doen.

Rondje Nederland

Na 14 dagen thuis begint het weer te kriebelen. Ik wil weer fietsen en rondtrekken. Ik maak met mijn vrouw de afspraak om steeds twee dagen met een overnachting te gaan fietsen.

Ik start een nieuw project onder de naam: 'Rondje Nederland'. Ik fiets langs de grens van Nederland en probeer altijd binnen vijf kilometer van de ene of andere kant van de grens te blijven. Mijn project wil ik in 2010 en 2011 afmaken. Steeds fiets ik twee dagen van 80 tot 100 km per dag. Na twee dagen ga ik met de trein (fiets in de trein) naar huis. Als ik weer twee dagen heb, reis ik met de trein naar de laatste stopplaats.

.....

25 aug. 2010, Babberich - Winterswijk 't Woold' **Dagafstand 80 km**

De slagers

In goed overleg met mijn vrouw ga ik weer twee dagen fietsen. Ze heeft woensdag de hele dag een vriendin op bezoek en dan weet ik dat die

vrouwen willen 'beppen' over dingen waar ik niks van snap, of mij niet mee mag bemoeien. Ook heb ik daar een heel ander gevoel bij. Je hoort dan vaak: "Je ziet dat anders of begrijpt het niet." Nou, ik heb ook van die dingen die ze niet begrijpen of snappen. Wat is nou de lol aan een tentje van 1,5x2,3 m. Alles nat en eten uit een pannetje waarvan je weet, dat het weer spaghetti zal zijn.

Ik hoef niets uit te leggen, ik ga fijn twee dagen fietsen onder mijn motto, "Ik zie wel weer ik kom." Dat blijkt toch wel een goede instelling te zijn, want je hoeft niks en waar het leuk is blijf je gewoon langer. Toch is er weer dat gevoel van een prestatie leveren. Ik heb bedacht vandaag naar Winterswijk, in de buurtschap het Woold te fietsen. Of ik het zal halen? Ik weet het niet.

De omstandigheden zijn vandaag ideaal. Er is een zuidwesten wind en een zonnetje. Dus wind in de rug en 'gaan met die banaan'. Vanaf mijn woonplaats Duiven moet ik ca 10 km tot de grens in het plaatsje Babberich, wat al een aardige Duitse naam heeft. Ik heb mij voorgenomen om altijd binnen 5 km van de grens te blijven fietsen, en dat mag dan zowel aan de Nederlandse als Duitse kant van de grens zijn. In Babberich begin ik aan de Nederlandse kant. Hoewel de grens hier na de 2e wereldoorlog nog anders liep, omdat Elten toen bij Nederland hoorde.

Vlak voor Beek zie ik in een weiland een koe op een wat vreemde manier liggen. Daar komt de achtergrond uit de biologie weer naar voren. Die koe ligt niet normaal! De koe is aan het kalven en de twee pootjes komen er al achter uit. Er is niemand bij en het lijkt mij verstandig om iemand te waarschuwen. Ik fiets naar de dichtstbijzijnde boerderij en de boer zegt dat de koeien van zijn buurman zijn. Hij zal hem bellen. Ik kijk nog een keer en de bevalling is nog niet veel verder, wel komen de persweeën steeds vaker. Ik fiets verder, in de wetenschap dat de koe hulp krijgt. De route die ik naar 's Heerenbergh fiets is een route met herinneringen. In 2008 maakte ik mijn eerste oefentocht naar 's Heerenbergh. Bij Beek moest ik de heuvel bij uitspanning het Peeske op om over de heuvels van het Montforland te komen. Nu fiets ik de 5% heuvels zonder een enkel probleem naar boven. Je merkt dat ik nog de conditie in de benen heb. Ik vind de heuvels nu meer 'veredelde molshopen'. Heuvel af naar 's Heerenbergh is genieten. Het uitzicht op het kasteel en de door bossen omzoomde velden is prachtig. Dit is het begin van de Achterhoek met veel natuurschoon. Het koren is

van de velden en alleen de maïs staat er nog. Veel huizen zijn de laatste jaren verbouwd. Prachtige landhuizen zijn ontstaan. De Achterhoek is niet arm. Vanaf 's Heerenbergh ga ik langs de autosnelweg, over Duits gebied naar Netterden. Hier is alleen maar landbouw. Dicht tegen de grens, nog op Duits gebied staan vier windmolens. De Duitsers hebben naar mijn idee veel windmolens dicht bij de grens geplaatst, omdat ze dan van de Nederlandse kant geen bezwaren krijgen. Lekker gemakkelijk.

Na Mechelen slinger ik af en toe wisselend door Nederland en Duitsland. Ik kom in Anholt. Het Wasserschloss is een van de mooie bewaarde oude kastelen en het oude raadhuis zet ik ook maar op de foto. Bij het VVV probeer ik een wat betere kaart te kopen, maar de dame die er zit is alleen maar 'oppas op de winkel'. Ik blijf aan de Duitse kant, op weg naar Süderwick bij Dinxperlo. De dorpen Dinxperlo en Suderwick lopen in elkaar over, de grens weg loopt midden door de dorpen. Ik verbaas mij er over dat aan de ene kant van de weg metzgereij Baumann zit en aan de overkant, aan de Nederlandse kant, slagerij van Schie. Hier was al een eenheid voor de euro werd uitgevonden. Hier en daar wordt op de weg met plusjes en streepjes aangegeven waar de grens loopt.

In het centrum koop ik bij C1000 mijn boodschappen. Op het kerkplein maak ik een pauze. Een echtpaar op de fiets komt bij mij zitten en we praten over het fietsen. Ze hebben een Koga fiets. De vrouw zegt dat ze er niet lekker op zit. Ik leg uit dat wij twee zitbeentjes in ons achterwerk hebben (ik wijs ze uit voorzorg maar bij mij zelf aan) en daar behoren wij op te zitten. Dat zijn we gewend en kunnen we lang volhouden.

De vrouw, ca 65 jaar, heeft haar zadel te hoog en teveel naar voren staan. Ik adviseer haar het zadel iets te laten zakken en vlakker te zetten. Om dat uit te voeren sleutelen we wat aan het zadel. Ik ben overtuigd dat ze er nu beter op zit. Van Dinxperlo maak ik een korte rit naar IJzerlo waar ik bij manege het 'Hoftijzer' nog een kennis heb. Ik vind Eddie Stikker die samen met Alies de manege runt. We praten onder het genot van een kop koffie over de begin jaren van hun manege en de camping, waar we toen te gast waren. Ik moet verder want ik wil nog naar het Woold. Ook deze route langs de grens is weer prachtig met veel afwisseling van bossen en landbouw. In 't Woold moet ik een camping zoeken. Het wordt minicamping Damkot. De oude naam van de boerderij, omdat het varkenskot bij een dam in het veen stond. Veel plaatsen in 't Woold herinneren nog aan het veengebied rond Winterswijk. Ik plaats mijn tentje en in de nacht breekt

de hemel open. De regen met bakken uit de lucht. Een heftig onweer barst los. Er is totaal ander weer op komst.

25 aug. 2010, Winterswijk 't Woold - Glanerbrug
Dagafstand 72 km. Totaal in twee dagen 152 km.

Wateroverlast

Gisteravond begon het al vroeg te regenen. Ook het onweer barstte los en het werd een hevige nacht. In de morgen regent het nog steeds. Rond 09.00 uur is het even droog en ik neem de kans waar om de tent in te pakken. De tent is nog steeds kletsnat, maar wachten tot de tent droog is kan niet, er dreigt nog steeds regen. Ik rijd door het buurtschap 't Woold en via Kotten gaat het naar Ratum. Ik kom langs de steengroeve van Winterswijk. Ik had er wel eens van gehoord maar de omvang van de groeve overtreft mijn verwachtingen. De groeve werd in 1932 in gebruik genomen om kalksteen te delven. Van de drie groeves is er nog één in gebruik bij de firma Ankersloot. Blijkbaar had ik even meer aandacht voor de groeve en niet op de weg gelet want ik kom in de bebouwde kom van Winterswijk. Ik pas mijn route aan en ga naar Meddo, om daar over de grens naar Zwillbrock te gaan. Het is een klein fietspad wat langs het veen loopt. Het Zwillbrockervan is een natuurgebied waar veel flamingo's broeden. Inmiddels heb ik de regenkleding weer aangedaan en de regen komt met bakken uit de lucht. De broek en schoenen zijn al door en door nat. Soms is het even droog, maar het is een echte regendag. Als ik mijn vrouw aan de telefoon heb zegt ze: "Stop er toch mee, want er komt nog veel meer regen." Stoppen komt niet in mij op. Je kunt maar een keer nat worden. Ik vind een soort overdekte picknickplaats waar ik een poosje droog kan zitten. Ik vind daar een folder van een Irgarten. Dat blijkt het Duitse woord voor een maïsdoelhof te zijn. In de plaats Zwillbrock staat een prachtige barokkerk. De parochiekerk St. Franciskus was tot 1811 de kerk voor het aangrenzende franciscanenklooster. Ik geniet van deze prachtige kerk. Ik fiets verder door het Duitse gebied en ga langs Rekken waar een jeugdetentie inrichting is. Het begint weer te regenen en in Haaksbergen koop ik een kaart van Twente. Helaas ben ik vergeten om in Haaksbergen eten te kopen. Ik besluit naar Buurse te fietsen en daar boodschappen te doen, maar er blijkt in Buurse geen winkel te zijn. Vlak bij de grens is een heel

grote supermarkt. Ik blijf wat langer in de supermarkt want het regent nog steeds. Ik bekijk in Buurse een camping, maar ik vind het niks en besluit richting Glanerbrug te fietsen. In de stromende regen kom ik aan. Ik mag een plek op het tenten terrein uitzoeken, maar dat is door de regen een modderpoel geworden. Als ik bij het toiletgebouw sta te schuilen, zegt een man van een stacaravan, dat ik wel naast hun caravan op een hoge plek mag staan. 's Avonds ga ik bij de familie op de koffie. De man is vrachtwagenchauffeur en rijdt elke dag van Enschede naar Schiphol. Hij brengt daar schone dekens die in vliegtuigen naar Amerika 's nachts worden uitgedeeld. Je staat er niet bij stil, maar de dekens moeten na een vlucht wel weer gereinigd worden. Na de koffie ga ik mijn tentje in, alles is nat en klam en die nacht blijft het regenen. 's Morgens staan grote delen van de camping blank.

Mijn tweedaagse fietstocht langs de grens stopt in Glanerbrug. Later zal ik hier de tocht weer oppakken. Ik hoop wel dat het dan beter weer is. Eerst moet ik thuis alles weer eens drogen. Later blijkt dat er zoveel regen is gevallen dat de Slinge buiten de oevers is getreden en op verschillende plaatsen in Twente wateroverlast is.

.....

2 sept. 2010, Gronau - Erica

Dagafstand 82 km.

Minicamping.

Het verkeer raast over de A12. Bij het Velperbroek verkeersplein ontstaat een file, daar komt het verkeer uit de richting Dieren en Arnhem erbij. Ik fiets er over de brug over de A12 fluitend langs de file. Ik mag weer twee dagen fietsen. Het weer is prima en ik ga verder met mijn 'Rondje Nederland'. Vorige week kwam ik tot Glanerbrug. Nu ga ik naar Enschede en vervolg daar de route langs de grens van Nederland. Ik reis met een dalurenkaart met de trein naar Enschede en mag pas na 09.00 uur met de trein, dus fiets ik van Duiven naar Velp, waar ik 09.03 uur met de trein kan. De aansluitingen zijn goed en 10.26 uur stap ik in Enschede uit.

Door de stad gebruik ik de TomTom en al snel zit ik op de route richting Losser. Het verbaast mij dat direct na de stad de bossen al beginnen. Er

staan zeer grote landhuizen en het typische Twentse parklandschap met weilanden, bosjes en hagen maken dit gebied zo leuk.

Na Losser zoek ik de grens weer op en fiets door de bossen van het Lutterzand. Er loopt een prachtig fietspad door het bos. Het is een met knooppunten genummerde fietsroute en alle dagjesmensen op de fiets gebruiken ook dit fietspad, wat vlak bij Denekamp eindigt. In Denekamp is het mooie weer op en begint het te regenen. Uit voorzorg trek ik maar direct de regenkleding aan. Ja, dan is fietsen ook wel leuk maar nu is het doorzetten, want je kunt wel wachten tot het droog is, maar je hebt kans dat je dan de hele dag zit te wachten. Vanaf Ootmarsum wil ik door Duitsland richting Schoonebeek. Het landschap in Duitsland is toch weer anders met meer bossen en de heuvels worden ook hoger. Ik fiets langs de LF14 fietsroute. Na de grensovergang heb ik weer eens niet goed opgelet en kom van de mij geplande route in Neuenhaus. De route naar Wilsum gaat via de LF14. Ik word ingehaald door een man en vrouw die ook op de fiets een 'Rondje Nederland' fietsen. Ze komen uit Zeeland in de buurt van Goes en het is hun fietsvakantie. We rijden een tijdje samen op en praten over de fietsen en het fietsend onderweg zijn. Na enige tijd moet ik de fietskaart wisselen en ik wens ze een goede reis en we nemen afscheid.

Het blijft regenen en de kleding is al behoorlijk nat van het zweten of de regen. In Schoonebeek kom ik over de grens en je wordt verwelkomd door de 'Jaknikkers', die de olie uit de grond oppompen. In een klein gebied langs de grens staan tientallen Jaknikkers en er staat ook een fabriek.

In de buurt van Erica moet een camping zijn. Ik gebruik de TomTom om de straat en het adres te vinden. Zonder dat ik precies weet waar ik ben, kom ik op een heel leuke, kleine boerencamping in het Amsterdamseveld. De camping lijkt op een grote tuin met bloemen en kleine bosjes. Wat mij vooral opvalt, is de rust en stilte. Je hoort niets. Ik zet mijn tentje op en begin met het inrichten. Alles is klam en vochtig. Gelukkig is er een kantine waar ik 's avonds nog enige tijd droog kan zitten. Daar kom ik in gesprek met Jan en Jannie die ook op de camping staan. Ze komen uit Hengelo. Jan was vroeger wielrenner en hij vertelt hoe hij helemaal in de sport op ging. "Met een kleine beker of een prijzengeld van twee gulden vijftig waren we al heel gelukkig en daar reden we dan heel Overijssel voor door", zegt Jan. Hij zou nog steeds graag fietsen maar op 52 jarige leeftijd, 18 jaar geleden, kreeg hij een hersenbloeding. Nog steeds heeft hij hinder met spreken en kan soms bepaalde woorden niet vinden. Ook is hij eerder vermoeid. We

drinken een biertje, maar om 21.30 uur is het bedtijd voor Jan en zijn vrouw Jannie. Ik praat nog even met Coby die boven de kantine woont. Coby kwam jaren geleden met een vriendin uit de omgeving van Delft in Drenthe wonen. Ze werkt bij een rozenkweker, maar ze wil graag in de zorg gaan werken. Ze woont nu tijdelijk boven de kantine, in afwachting van de oplevering van haar nieuwe woning. 's Nacht merk ik dat het kouder wordt. 's Morgen hangt de mist laag over de velden. De tent is wel helemaal nat, dus het wordt nat inpakken.

.....

3 sept. 2010, Erica- Nieuweschans
Dagafstand 93 km.

Moderne grenspalen.

Ik fiets langs het kanaal richting Weiteveen. Het is sprookjesachtig stil en de zon komt net boven de laaghangende mist. Het water van het kanaal damp. De 'Witte Wieven' hangen boven het veld. De blauwe lucht wordt doorkliefd door een witte streep van een vliegtuig, toch is er rust en stilte. Waar vind je nog zoiets? Nou, dat is duidelijk in Drenthe.

Aan het kanaal is ook het smalspoormuseum. Het is pas 08.00 uur en er is nog geen leven in het smalspoormuseum. Na Weiteveen ga ik door het Bargerveen. Ik geniet ook hier van de rust, stilte en de opkomende zon. Helemaal alleen fiets ik over de fietspaden richting Zwartemeer.

De grens met Duitsland is weer duidelijk herkenbaar. Al vanaf 's Heerenbergh staan langs de grens windmolens. Heel duidelijk steeds op ca 1 km van de grens. Het lijken wel de moderne grenspalen. Als je de windmolens zou volgen zou het geen probleem zijn om de grens met Nederland en Duitsland te volgen. Bij Zwartemeer steek ik de grens over en blijf tot bij Sellingen in Duitsland fietsen. De route loopt tientallen kilometers langs een kanaal. De dorpen zijn stil en ik zie bijna geen mensen. In tegenstelling tot Nederland, wordt in Duitsland het veen nog steeds afgegraven. Maar in Duitsland hebben ze natuurlijk veel meer veengebieden dan in Nederland. In Sellingen doe ik boodschappen en besluit in Bourtange een langere stop te maken. Kort voor de vestingstad Bourtange kom ik over een fietspad tussen berken door. Wat een prachtig laantje. Soms kom je dit soort verrassingen tegen. Het vestingplaatsje is nog geheel in stijl en veel toeristen bezoeken de vesting. Het pleintje is gezellig druk en de terrasjes zitten met

het zonnige weer vol. Ik zoek een bankje en neem na ca 60 km een langere pauze. Helemaal alleen blijf ik niet, regelmatig komt iemand even een praatje maken. Het begint meestal met: "heeft u al ver gefietst?" Of : "waar komt u vandaan?" Een man uit Steinfurt komt mij vertellen dat je daar ook zo mooi kunt fietsen. Leuk, maar daar heb ik even niks aan, want ik fiets een 'Rondje Nederland'. Daarna komen nog een paar mensen buurten en zo geniet je weer volop en al die mensen verbazen zich dat je alleen rond trekt. "Altijd alleen", zegt men verbaast. En ik leg weer uit, dat ik veel eerder contact heb, omdat ik alleen ben. Ben je met twee of meer personen dan wordt je niet aangesproken. Ik ben nooit alleen. Als ik op een pleintje ga zitten heb je zo aanspraak.

Na Bourtange moet ik nog ca. 30 km naar Nieuweschans, waar ik met de trein naar huis kan. Na Bourtange kom ik op het Groningerland en je ziet de omvang van de boerderijen en de landbouwpercelen toenemen.

Soms moet ik wel even lachen. Als je er oog voor hebt zie je leuke dingen. Zo kom ik langs de 'Korte laan' wat een doodlopende weg blijkt te zijn. Bij een boerderij hangt een grote poster van de SP met de tekst: 'Grote schoonmaak', terwijl de tuin met een omgevallen boom een grote rotzooi is. Dan denk je toch, begin eerst eens in de tuin met de grote schoonmaak. Ik kom om 17.17 uur op het station en de volgende trein gaat pas over een uur. Ik zoek maar weer een bankje. Het is nog drie uur reizen en mijn volgende tocht zal weer in Nieuweschans beginnen.

.....

30 sept. 2010, Nieuweschans - Pieterburen **Dagafstand 93 km.**

Ik ga weer op weg richting Nieuwe Schans, de laatste stop in mijn 'Rondje Nederland'. De hele week heb ik naar de weersverwachtingen gekeken en donderdag en vrijdag lijken gunstig. Vandaag is er nog wel kans op regen, maar morgen moet een zonnige dag worden. Maar wat nog belangrijker is, de wind komt uit het oosten. Als je langs de kustlijn van Groningen en Friesland fietst, is de wind in de rug wel lekker. Als je een windkracht 4 tot 5 uit het westen hebt, is het echt hard werken. Uiteindelijk maak je een dergelijk tocht voor je plezier.

Ook nu ga ik om 09.03 met de trein uit Velp. Dat wil zeggen 08.20 uur thuis weg en ca 08.45 uur bij het station in Velp. Daar pak ik de Sprinter stop-

trein naar Dieren. Daar stap ik uit, waarna ongeveer acht minuten later, op het zelfde perron, de sneltrein naar Zwolle komt. Dan is het even haasten om de trein naar Groningen op het andere perron te halen. Het lukt en ik zit naast een dame die naar Groningen gaat. Ze woont bij Zwolle en samen met haar man beheert ze een trekpontje over de Overijsselse Vecht. Verder komt het gesprek niet echt op gang. In Groningen moet ik nogmaals overstappen op de trein naar Nieuweschied. Een vrouw zit te lachen als ze de aanduiding van de eindbestemming in de trein ziet; Bad Nieuweschied. Het lijkt wat vreemd om Nieuweschied een badplaats te noemen.

De zon schijnt uitbundig. Dit is meer dan waar ik op had durven hopen.

Om 12.00 uur kom ik in Bad Nieuweschied aan. Voor ik aan de fietstocht begin, ga ik eerst bij de Coop een voorraad eten kopen. Ik kan nu in ieder geval twee dagen verder. Van Nieuweschied zoek ik de dijk van de Dollard op om richting Termunten te fietsen. Op weg naar de dijk kom ik door Drieborg, er staan prachtige statige boerderijen, naar ook kleine arbeiders huisjes langs de weg. De boeren zijn volop met de aardappelooft bezig. Je kunt zien dat het nog erg nat is. In de voren staat soms water en de koepinden zijn door de tractoren diep omgeploegd. Af en toe slaat men bij het aardappels rooien een paar rijen over, waar het nog te nat is.

In de Carel Coenraadspolder bij de dijk, staat daar in het open Groningerland een bosje. Er staat een bordje bij dat hier van 1953 tot 1960 een Amboezenkampje was, waar 311 mensen woonden. Op het bordje staat ook een plattegrond. Als herinnering heeft men het bosje aangeplant. Ik moet denken aan de mensen die uit het warme Nederlands Indië in dit koude open Groningerland vlak achter de dijk werden gehuisvest.

Langs de zeedijk loopt aan de binnenkant een fietspad. Het fietspad is allen voor werkverkeer van Rijkswaterstaat en fietsers toegankelijk. Om op het fietspad te komen moet ik door een draaihekje. Dit hekje is berekend op gewone fietsen, maar met de fietstassen aan de fiets zit ik even later muurvast in het draaihekje. Ik wurm mij uit het hekje en bekijk wat de beste oplossing is. Uiteindelijk lukt het met de fiets uit het hekje te komen.

Mijn enige gezelschap op het fietspad langs de zeedijk zijn de schapen. Soms liggen ze midden op het pad en blijven rustig liggen. Ga je langzaam fietsen dan staan ze op, lopen weg en beginnen direct te plassen. Het zijn bijna allemaal ooien. De meeste ooien hebben een geel of blauw gekleurde plek op de rug. Deze dieren zijn gedekt.

De ram heeft tussen de voorpoten een tuigje met een kleurblok. Als hij de

ooien dekt blijft de kleur op de rug achter. Het enige wat tegen valt zijn de vele vee-roosters waar ik over moet. Aan de andere kant, als het allemaal draaihekjes waren geweest, was ik de hele dag bezig geweest.

Bij Termunten heeft men binnendijks een natuurgebied met zout water. Je ziet hier een stukje wad binnen de dijk. Er zitten veel vogels en de zilverreiger is van verre te zien. Ik stop om wat foto's te maken. Bij Termunten kom ik langs de woning van Lenie 't Hart van de zeehondencrèche Pieterburen. Ik heb Lenie, die een goede vriendin is, in Nieuwe Schans gebeld, maar ze is de hele dag en avond in Pieterburen op de Zeehondencrèche bezig. We spreken af dat wij elkaar daar zullen ontmoeten.

Mijn volgende stop is de begraafplaats in Oterdum het verdwenen dorp wat plaats moest maken voor de industrie van Delfzijl. De begraafplaats heeft men toen op de dijk gelegd, waardoor de doden toch hun laatste rustplaats konden behouden. Het merendeel van de graven is uit eind 1800 honderd, het is een vreemd gezicht een begraafplaats op de dijk. In Delfzijl fiets ik door het winkelcentrum. Het kan mij niet bekoren. Ik ken Delfzijl al jaren, maar voor mij heeft het nog steeds geen sfeer. Ik verlaat de stad maar snel. Bij het Eemshotel kom ik weer op de dijk. Het hotel staat op palen boven het wad. Ik heb er eens mogen overnachten en het is toch wel bijzonder omdat eb en vloed gewoon onder het hotel doorspoelelen. In de verte zie ik de windmolens bij de Eemshaven. Het is een bos van windmolens, met daar tussen de elektriciteitscentrale. De centrale ken ik goed uit de tijd rond 1975 toen wij een zeehond met zender op het wad bij Rottum hadden. Vele malen ben ik in de schoorsteen, waar een wenteltrap naar 125 m hoogte gaat, omhoog geklommen. Toen stond de Eemscentrale nog verlaten in de Eemshaven. Nu staan er veel meer bedrijven en tientallen grote windmolens. Na de Eemshaven loopt het fietspad langs de zeedijk naar de haven van Noordpolderzijl bij Usquert.

Hier staat een heel oud huiskamercafé, met de sfeer van vroeger. Aan de andere kant van de dijk ligt de getijde haven van Noordpolderzijl. Vroeger lag het hier vol met vissersschepen. Ook de Lemsteraak van Ko Teerling, de robbenjager, lag hier. Ko woonde in een klein huisje aan de dijk bij de haven, met vrouw en kinderen. Voor het zeehonden onderzoek heb ik weken met Ko en de Lemsteraak op het wad gevaren. Prachtige dingen hebben we beleefd, wat een boek waardig zou zijn. Ko kende het wad als geen ander en ik heb veel van hem geleerd.

Na een kort bezoek aan het café gaat de tocht verder naar Pieterburen. Het is bijna half zeven als ik door Lenie hartelijk word begroet. We praten over vroeger en over de crèche. Er is veel veranderd, hadden we rond 1965 nog maar 400 zeehonden in de Waddenzee, nu zijn het er 4000, wat natuurlijk ook gevolgen heeft voor het aantal zieke zeehonden. Had men vroeger ca 10 zieke zeehonden in de crèche, nu zijn het er 120. Lenie is druk met een groep die vanavond informatie over de crèche moet hebben. Ik besluit mijn tentje achter de bassins met zeehonden op te zetten. Het is al donker en om 20.00 uur kruip ik in de slaapzak. Ik ben een tevreden mens. Ik heb van het Pietersplein naar Pieterburen gefietst. Rome - Pieterburen. Daarmee heb ik ook het Pieterpad van de Pietersberg naar Pieterburen gehad. Rome - Pieterburen, van de drukte naar de stilte.

.....

1 okt. 2010, Pieterburen - Harlingen

Dagafstand 93 km

Mijn tentje staat naast het zeehondenbassin, vlak naast de windmolen achter de zeehondencrèche. Even hoor ik het zoemen van de windmolen, dan volgen de zoete dromen. Ik slaap weer als een Os. Diep was ik in de slaapzak gekropen, maar het leek wel of ik in een hooiberg met hooibroei lag. Ik kreeg het warm en deed de rits open. Geleidelijk aan lag ik niet in, maar onder de slaapzaak. Ik gebruik de slaapzak dan als dekbed. Dit is mijn eerste nacht op de gerepareerde slaapmat. Er zat een flinke winkelhaak in. Eigen schuld, want ik lag met alle kleren aan op de luchtmatras, toen ik omdraaide werkte de gesp van de broekriem als een mes.

Om 06.00 uur kijk ik naar buiten. Het is nog steeds donker. Het is ook mistig en nat. Ondanks dat ik al om 20.00 uur op de luchtmatras lag, is er geen lucht uit. Terug in de slaapzak, maar 07.30 uur ben ik niet te houden. Om 08.00 uur fiets ik door een verlaten Pieterburen. Wat is een dergelijk dorp in de morgennevel mooi.

In een enkel huis staat de TV aan op Nickolodeon, de tekenstip figuren dansen over het scherm. Ik dans mijn ochtend trip door noord Groninger land. Kleine Huisjes doet zijn naam als plaatsnaam eer aan. Er staan ook alleen maar kleine huisje. Uit de jaren 1970 -1980 weet ik nog dat hier in 'Kleine Huisjes' bij de bebouwde kom een bord stond: 'pas op slangen'. Je

denkt wat is dat? Je trapt op de rem, kijkt rond en dan zie je tuinslangen op het wegdek liggen. Een grapje van de bewoners.

Door de Julianapolder kom ik bij de afsluitdijk van het Lauwersmeer. Hier kan ik weer aan de Waddenkant op de zeedijk rijden. Vogels en bij Lauwersoog een zeepierensteker waren de enige levende soorten die ik zag. De haven van Lauwersoog ligt vol met vissersschepen. Daar zijn een paar vissers op de kade de netten aan het boeten. Rustig kijken een aantal mantelmeeuwen of er nog iets te eten in de netten zit. Ik moet ook nog eten en op de spuisluizen maak ik ontbijt. De eb is voorbij en de vloed komt weer op. In de sluizen klinkt een signaal en de schuiven sluiten weer. Zonder al te veel moeite wordt het water uit de Lauwersmeer geloosd in de Waddenzee.

De tocht langs de dijk gaat verder. De Friese kant van de dijk bij Paesens/Moddergat is in zicht. Ik zie een kleine dijk die in die richting Paesens/Moddergat loopt. Mijn kaart geeft geen duidelijkheid. Ik vind het wel leuk en fiets de dijk op. Na ongeveer 2 km stopt de dijk en moet ik terug. Ben ik ook weer eens op een plek geweest waar je anders nooit komt. Het verschil met Groningen en Friesland is groot. De landbouwpercelen in Friesland zijn kleiner, ook zie je meer weilanden. Paesens/Moddergat heeft een historie als vissersdorp. In de stormnacht van 5 en 6 maart 1883 verdronken 83 vissers uit Paesens - Moddergat. In die nacht werd de vloot van Paesens - Moddergat overvallen door een van de zwaarste voorjaarsstormen sinds mensenheugenis. Er kwamen 83 vissers om in de ijskoude golven van de zee ten noorden van de Waddeneilanden.

Ik volg de dijk en klaphekje na klap hekje passeer ik tot Holwerd. Mijn water is bijna op. Ik ben vanmorgen vergeten de waterflessen te vullen. Op de begraafplaats naast de kerk vind ik een kraan. Er is niemand op de begraafplaats en even wassen en scheren kan ook wel zonder iemand te storen. Na Holwerd volg ik de provinciale weg. Het valt mij op hoe gemakkelijk jongeren met toch hoge snelheid fietsen. Je merkt dat ze getraind zijn en dagelijks fietsen.

In Ferwerderadeel maak ik weer een eetpauze. Er is een pleintje wat het Vrijthof heet. Dit Vrijthof is een stuk rustiger dan het Vrijthof in Maastricht. Bij de plaatselijke Spar koop ik wat levensmiddelen. De Spar vind je in alle landen. Hier is het nog een dergelijke leuke winkel, waar iedereen elkaar kent. Je hoeft hier ook geen munt in de winkelwagen te doen. Je zet de

winkelwagen gewoon terug.

Ik trek vanaf hier naar de Bildt, een landbouwgebied bij Oude Bildtzijl en Oude Bildtdijk. Wat een prachtige dorpen met alleen maar huizen aan de dijk. Alleen de dorpskernen zijn wat groter. Deze streek staat bekend om zijn aardappelen. Bildtstar en Bintje komen uit deze streek. Hier zijn de akkers weer groter en naast aardappelen worden hier bieten en granen geteeld. De boeren zijn volop bezig op nog vaak natte akkers. Een verrassing is een tuin in Westhoek, waar bij restaurant Gaya Indonesia, tientallen Boeddhabeelden staan. Zomaar ineens een tuin met rust.

Bij Westhoek kan ik de dijk weer op naar Harlingen. Ik fiets aan de wad-
denkant van de dijk. Ik zie een strekdam met Scholeksters en meeuwen en
wil een paar foto's maken. Ik blijf tijdens het foto's maken op de fiets zit-
ten. Ik sta op de schuine asfaltkant van de dijk en dan, ineens tijdens het
foto's maken, loopt het voorwiel van de fiets van de schuine dijk af, bin-
nen enkele seconden duikel ik van de schuine asfaltdijk. Ik zie in een flits
mijn fototoestel door de lucht vliegen en
terwijl ik al op het asfalt lig, zie ik de lensdop in onderdelen van de dijk
rollen. Ik krabbel overeind. Gelukkig; ik heb niks. En dat is echt gelukkig,
want hier komt bijna nooit iemand. Ik raap mijn fototoestel op. De lenskap
en de sluiting zijn weg. Een geluk, de camera werkt nog. Ik zoek de onder-
delen bij elkaar en naar later blijkt heb ik niet alles terug gevonden. Met
spanning pak ik de fiets op.

Gelukkig zijn geen ernstige problemen, met uitzondering van een wat
scheef stuur. Dit had heel wat minder goed kunnen aflopen. Ik vervolg
mijn tocht over de dijk tot ik bij een hek kom wat op slot zit. Ik moet alle
tassen er af halen en aan de andere kant van de dijk kan ik gelukkig verder.
Naar Harlingen gaat zonder problemen. Ik fiets zo naar het station en
18.03 uur kan ik met de trein naar Arnhem. Weer twee mooie dagen in het
'Rondje Nederland'

.....

5 okt. 2010, Harlingen - Den Oever - Stroe
Harlingen Stroe 45 km.
Dagafstand 80 km.

Kanker

Harlingen is het beginpunt van de volgende etappes 'Rondje Nederland'. Het wordt echter een reis met onderbrekingen. Zoals bijna gebruikelijk vertrek ik met de trein om 09.03 uur uit Velp. Om 10.10 uur kom ik in Wijhe. Dan fiets ik 10 km naar Raalte om tot 12.00 uur een bezoek aan mijn moeder te brengen. Tijdens mijn bezoek krijgt mijn moeder telefoon dat haar hartoperatie voor woensdag 13 oktober 2010 in het ziekenhuis in Zwolle staat gepland. Ze is blij met het bericht want ze is steeds moe en heeft gebrek aan zuurstof. Het hart kan het niet allemaal meer aan door een lekkende hartklep. Haar conditie en toestand zijn verder nog normaal. Ik neem afscheid en fiets terug naar Wijhe. Het is 12.45 uur en er is nog tijd genoeg om boodschappen voor vandaag te doen bij de Boni supermarkt in Wijhe. Om 12.10 uur gaat de treinreis zonder veel bijzonderheden verder naar Leeuwarden. Daar stap ik over op de trein naar Harlingen. Op de bank naast mij zitten twee vrouwen die elkaar kennen. Ik vang woordelijk hun gesprek op wat veel indruk op mij maakt. "Ben je nog op vakantie geweest deze zomer", vraagt de ene vrouw. "Nee", zegt ze. "Ik had dit voorjaar op enig moment bloed bij het speeksel en direct ben ik naar de huisarts gegaan. Er is in het ziekenhuis onderzoek gedaan en direct kreeg ik van de huisarts al het bericht dat ik longkanker had. Ik heb er tot dat moment nooit iets van gemerkt. Ik heb ook nooit gerookt. Het gebeurt je zomaar. Je voelt niets! Ik heb nu een aantal chemokuren gehad en het gezwel is minder geworden." De ander vrouw vraagt of er een operatie mogelijk is. "Nee", zegt ze. "Als men in de long zou gaan snijden zou de kanker zich nog sneller verspreiden." "Maar zou je ook baat hebben bij alternatieve geneeswijze", vraagt de andere vrouw. "Nee, ik moet er in berusten, dat dit niet te genezen is. De behandeling is een verlenging van mijn leven, ik ben nu 52 jaar en ik berust in het gegeven dat ik niet oud zal worden. Dat is ook goed, want de tijd die ik nog heb wil ik graag optimaal gebruiken en niet elke dag met het einde bezig zijn." Ik luister met verbazing naar haar verhaal. Wat een moed. Waar haalt ze de kracht vandaan om er in te berusten. Ze heeft gemerkt dat ik het verhaal heb kunnen horen. Als we in Harlingen aankomen en ze de trein verlaat kijken we elkaar

aan. De blik duurt wat langer. Ze weet dat ik het verhaal gehoord heb. Wat een moedig karakter heeft deze vrouw. Haar verhaal houdt mij nog lang bezig.

Harlingen-haven is het eindpunt van de trein. Ik kijk even rond in de haven waar de boot naar Terschelling net vertrekt. Ik begin om 15.00 uur aan mijn tocht langs de dijk. Eerst maak ik bij de haven van Harlingen een foto van het beeldje van het jongetje Hansje Brinker die een vinger in de dijk steekt en zo Nederland behoedt voor een overstroming. In de boeken van de Amerikaanse schrijfster Mary Dodge is Hansje de held. Hansje Brinker was een onverbiddelijke bestseller.

Ik vervolg mijn tocht aan de Waddenkant van de zeedijk richting afsluitdijk. Ik ken de Afsluitdijk uit mijn opleiding bij het Korps Commando Troepen in Roosendaal. In de laatste week van de opleiding liepen wij van Roosendaal naar Leeuwarden. Het was juli 1963 en de temperaturen waren dik boven de 20 graden. De Afsluitdijk leek eindeloos. Het was vier tot vijf uur doorbijten voor we aan de andere kant waren. Toen kreeg ik de vrijdag na de overtocht als blijk van mijn doorzetten: 'De Groene Baret'. Morgen is het weer vrijdag en na mijn tocht over de afsluitdijk is er de voldoening en het plezier aan een mooie tocht.

Bij het monument op de afsluitdijk stop ik voor een paar foto's. Het beeld van Ing. Lely torent hoog boven de dijk uit. Op de maquette met dijkwerkers staat de veel zeggende tekst: "Een volk wat leeft bouwt aan zijn toekomst." De overkant van de Afsluitdijk op het vroegere eiland Wieringen, begint tijd te worden voor een camping. Het is al 18.00 uur en ik heb nog geen idee waar ik zal overnachten. Zeker is wel dat het om 19.30 uur donker wordt. Na een aantal kilometers zie ik een bordje camping. Als ik bij de camping kom is de receptie gesloten, dus kijk ik op de camping rond, vind het toiletgebouw en daar tegenover een leuke plek. Eerst maak ik warm eten en dan zet ik de tent op. Ik zie niemand van de camping en om 20.00 uur lig ik in de tent. Ik slaap heerlijk.

.....

6 okt. 2010, Stroe - Haarlem
Dagafstand 123 km.

Telefoon

Het is 05.45 uur en ik ben klaar wakker. Het is nog donker, maar toch begin ik met inpakken. Ik monteer mijn lampje voorop de fietshelm en zo kan ik de tent en tassen inpakken. Om 06.15 uur fiets ik van de camping, het blijkt camping Wiringherlant in het plaatsje Stroe te zijn. Na gisteravond heb ik niemand meer gezien, dus ik vertrek zonder te betalen, natuurlijk wel met dank voor de gastvrijheid. Het is weer een nieuwe ervaring om in het pikdonkere buitengebied te fietsen. Het valt mij op dat alle schapen rustig liggen te slapen. Een enkel schaap ligt zelf languit. Hypolitushoef is om 07.00 uur ook nog maar net wakker. Een enkeling laat in het half donker de hond uit.

Ik besluit eerst naar Den Helder te gaan, waar ik tegen 07.45 uur aan kom. Ik fiets de weg naar de veerboot van Texel. Er staan al veel auto's te wachten op de boot van 08.20 uur. Het is nevelig weer en ik maak op de pier van de veerboot haven een korte pauze. Daarna gaat de tocht over de dijk, langs Den Helder naar Huisduinen, waar de duinen beginnen. Hier loopt een prachtig fietspad door de duinen. Geleidelijk zijn er meer fietsers en trimmers op het fietspad. Bij Julianadorp volg ik de provinciale weg langs de duinen tot Petten, waar de dijk van de Honsbosscheezeewering begint, het is een 5,5 km lange dijk, op een plaats waar een stormvloed in de Middeleeuwen door de oorspronkelijke duinen is doorgebroken.

Ik krijg een telefoontje van mijn vrouw. Met mijn moeder gaat het niet goed. We bespreken de situatie en in gedachten ben ik daar de rest van de tocht mee bezig. Mijn moeder heeft een Tia gehad en moet naar het ziekenhuis in Deventer. Ik overleg of ik eerder met de trein naar huis moet komen, maar dat verandert niets aan de situatie, daarom blijft het plan om naar Haarlem te fietsen gehandhaafd.

In Schoorl doe ik nog wat boodschappen bij Super de Boer. Eigenlijk is Schoorl bekend terrein voor mij, omdat we hier met de caravan wel eens op een camping hebben gestaan. Het was ook in Schoorl dat ik het boek 'Trappen naar Santiago' las en waarna ik het besluit nam; dat wil ik ook gaan doen. De volgende plaats Bergen is een leuke plaats en er staan prachtige villa's in alle vormen en maten. De rijkdom straalt er af.

Op de landbouwgronden achter de duinen zijn de bollentelers bezig met het planten van de bloembollen.

Bij Beverwijk beginnen de staalfabrieken en is de route voor de fietsers richting Haarlem moeilijk te vinden. Ik vraag een paar keer de weg en kan met een vrouw mee fietsen, die ook naar de veerpont moet. Als laatste fietsers komen we op de pont en direct ontstaat er een leuk gesprek met andere fietsers, die mij met alle zijn tassen wel vreemd vinden. Het gesprek is maar kort want aan de andere kant scheiden onze wegen. Ik fiets door naar Haarlem. Kort voor Haarlem maak ik op een rustige plek warm eten. Om 18.02 uur kan ik met de trein richting Amsterdam en Arnhem. Door vertragingen kom ik later in Arnhem. De conductrice zegt dat er vertragingen zijn door aanrijdingen met personen. Dat is dan een mooi woord voor mensen die zich zelf doden, door voor de trein te gaan staan. Ze zegt: "de herfst is weer begonnen en dan hebben we soms dagen dat drie tot vier mensen zich voor de trein werpen. Dan is er van een dienstregeling geen sprake meer." Je staat er niet altijd bij stil, maar het gebeurt. Vreugde en verdriet liggen soms dicht bij elkaar. Mijn vrouw is blij als ik weer thuis ben.

.....

19 okt. 2010

Paul overleden

Die ochtend was ik rond 12:00 uur nog even in het gemeentehuis om met Paul Verhoef wat dingen over de begroting door te nemen. Het zou Paul zijn eerste begroting worden en dan is het goed dat je alle zaken met elkaar bespreekt. De secretaresse zegt dat Paul zich vanmorgen heeft ziek gemeld. Om ongeveer 13.30 uur krijg ik een telefoontje van Joop Schreijner met de onheilspellende mededeling; Paul is overleden. Vanaf dat moment veranderde er veel.

30 oktober 2010

Na het overlijden en de crematie van Paul wil ik toch weer eens op de fiets zitten om mijn gedachten te ordenen. Ik was hard toe aan een tocht in eenzaamheid. Ik moest over een aantal dingen nadenken. Er waren al mensen die gezegd hadden: "Jij moet weer wethouder worden. Jij bent de

meest logische opvolging.” Het waren mensen uit de VVD die dat zeiden en dat besprak ik ook met mijn vrouw.

Ze vroeg: “Zou je weer wethouder willen worden?”

“Ik het altijd met veel plezier gedaan, daar ligt het niet aan. Ik moet er wel veel voor opgeven.”

Vijf jaar lang was ik wel druk, maar niks was een verplichting. Ik kon elk jaar een mooie lange tocht maken en ook af en toe een tocht door Nederland.

Ik worstel met de vraag, wel of geen wethouderskandidaat. Ik weet dat wij binnenkort met de achterban bij elkaar komen en de vraag komt; hoe gaan we de opvolging invullen. Mijn vrouw had de beslissing al genomen. “Ik heb er geen moeite mee als je weer kandidaat voor het wethouderschap bent”, zegt ze.

Op de fietstocht van Zwolle naar Hasselt heb ik alle tijd om na te denken. Ik bedenk dat ik ook verplichtingen aan de VVD afdeling Duiven heb. Ze hebben mij als wethouder 13 ½ jaar gesteund. Op zich al heel uitzonderlijk, dat je zo een lange periode wethouder kunt blijven. Tegenwoordig vindt men 8 jaar al lang. Ik zet het nog eens op een rij.

De leeftijd van 66 jaar kan geen probleem zijn. Paul was nog twee jaar ouder. Ik heb de nodige ervaring en kan weer snel ingewerkt zijn, omdat de portefeuille bijna overeen komt met de portefeuille die ik in het verleden had. Het fietsen zal minder worden, maar waarom zou ik niet meer op fiets kunnen? Ook een langere tocht in de zomer moet nog kunnen.

Ik ploeter tegen wind en regen, over de klinkerweg in de uitgestrekte polder bij Hasselt. De gedachten zijn helder en ik neem voor mij zelf het besluit, om mij kandidaat te stellen. Ik zie wel wat er van komt. Ik heb het veel vaker op mijn tochten gedacht. ‘Ik zie wel’. Je kunt je zorgen maken over dingen die zich vaak vanzelf oplossen. Nog een aantal malen slaat de twijfel toe en denk ik: ‘je moet nooit iets twee maal doen’. Dan neem ik bij Zwolle het besluit. Ik stel mij kandidaat.

.....

Maandag, 13 december 2010

De sneeuw is hard aangereden en de weg is glad. Toch wil ik niet met de auto naar het gemeentehuis gaan. Als je het hele jaar op de fiets hebt rondgereden, dan is een fietstocht naar je installatie als wethouder een kort ritje. Ondanks dat ik voorzichtig doe, gaat het op de rotonde aan de Visserlaan mis. De fiets lijdt onderuit en ik beland hard op de spekgladde weg. Mijn achterhoofd komt met een harde klap op de grond. Daar lig ik dan, de gevallen wethouder 'in spe'.

Ik heb wat zere plekken, maar verder is er niks kapot. Nog geen 100 m verder ga ik weer onderuit. Voor ik beëdigd ben als wethouder, ben ik al twee keer gevallen. Hopelijk is dit niet symbolisch voor mijn wethouderschap.

Zo zeg ik, op 13 december 2010, na vijf jaar heel leuke dingen te hebben gedaan. "Zo waarlijk helpe mij God almachtig."

Ik krijg felicitaties van de burgemeester, wethouders, raadsleden en aanwezigen. Ik ben weer wethouder van de gemeente Duiven met de portefeuille Ruimtelijke Ordening en Volkshuisvesting, Openbare werken, Verkeer en vervoer, Grondzaken en ontwikkeling van het Centrumplan.

Wat er allemaal in een jaar kan gebeuren.

Na een week wethouderschap zit ik er weer helemaal in.

De meeste ambtenaren en procedures ken ik en het zal drie jaar mijn volle aandacht vragen. 'Ik zie wel'.

Ik had voor 2011 een motto gemaakt:

'Wie open staat voor vernieuwing is nog niet oud'.

Ik kijk terug op een periode met veel vernieuwingen. Ik leerde het fietsen als hobby kennen en fietste in 2008 naar Santiago de Compostela, 2009 naar Rome en 2010 van Rome naar Nederland. De vele fietstochten in Nederland gaven heel veel mooie momenten. Nu sluit ik vijf jaar vernieuwing af met een nieuwe baan als wethouder.

In een leven gebeuren soms dingen, die geen mens kan voorspellen.

Iemand vroeg mij aan het einde van de pelgrimstocht van Rome naar Duiven: "Ga je in 2011 weer een grote tocht maken?"

Ik zei; "Zeg nooit, nooit."

Zeg nooit, nooit, bleek ook voor de wethoudersfunctie van toepassing.

